

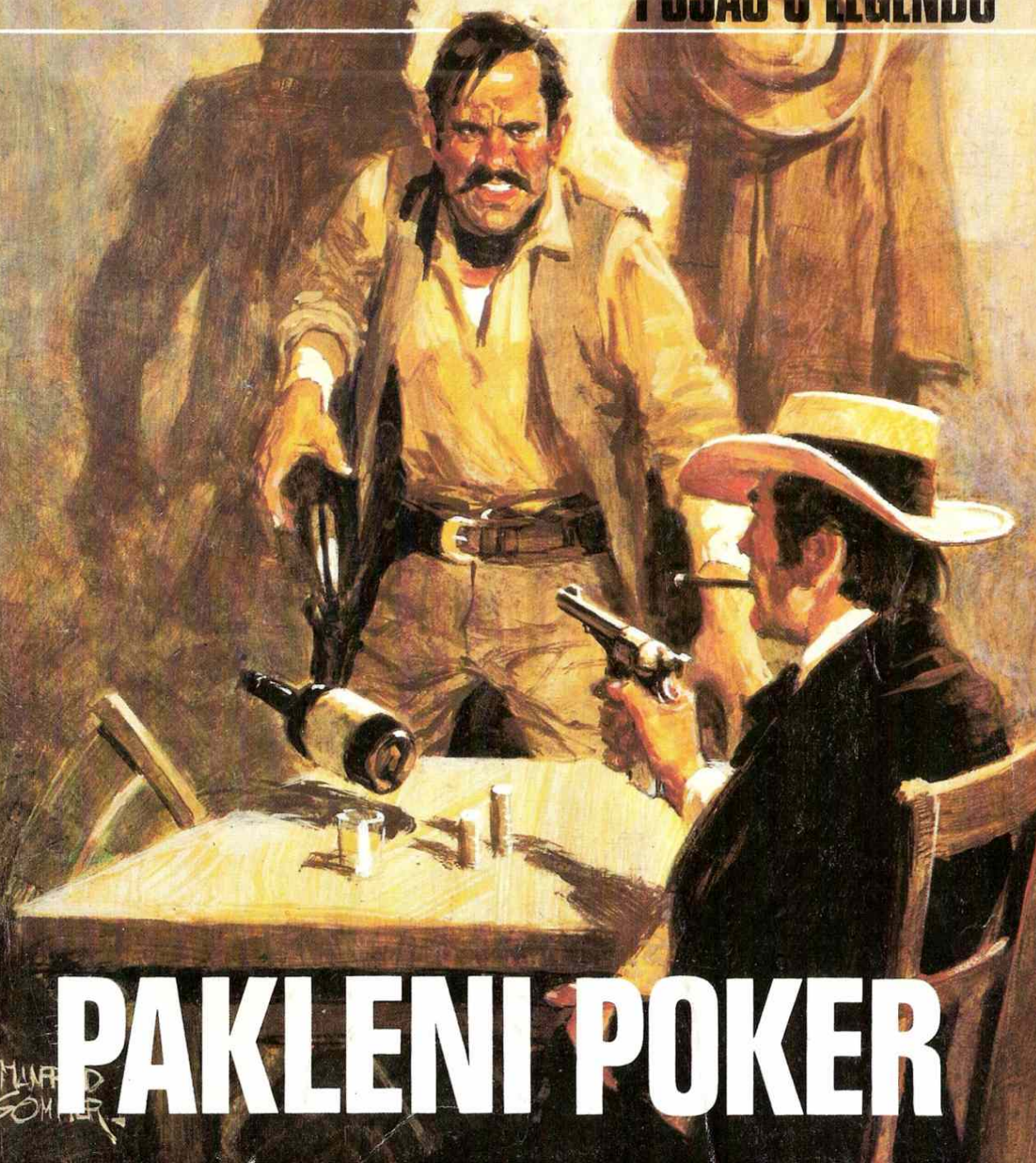
ADAM BREDI

DOŠ HOLIDEJ

CENA 20 DINARA

BROJ 109

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

PAKLENI POKER

MILAN
SOMER

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ADAM BREDI

PAKLENI POKER

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

LDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 109

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Naslov originala:
Adam Brady
WHY MEN DIE

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Korektori:
Marija BURANJI
Edit AMBRUŠ LEPHAFT
Julijana KARDOS

Tehnički urednik:
Perenc BARAT

Štampa: 20. V 1981. godine
Tržište: 1. VI 1981. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Voj-
vode Mišića 1, Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ, Naslov origina-
la: Adam Brady — WHY MEN DIE, Copyright by UNIVERSUM PRESS.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10 maja
1973. godine.

Dok Holidej je navukao poluvliske cipele i ustao. Istegao je ruke i široka ramena i dohvatio opasač sa revolverom, koji je visio na okviru kreveta. Kroz otvoren prozor, u sobu je prodirao snop sunčevih zraka, i s njima i hor zvukova dana koji je počinjao.

— Moraš li da ideš?

Kad je izgovorila to pitanje, Holidej je nameštao predicu već stavljenog opasača. Okrenuo se prema noj i video kako prstima uvija dugačku crnu kosu koja joj se niz vrat spuštala do polovine grudi i sakrivala početke dva okruglasta uzvišenja boje slonovače. Posmatrala ga je očima crnim kao ugalj, toplim pogledom koji je budio osećanja. Ona je bila vrsta žene koju čovek ne zaboravlja lako. Posedovala je inteligenciju i dubinu osećanja koja se na prvi pogled nisu iskazivala, a s druge strane, što je moglo izgledati nespojivo sa tim prvim, zračila je nekom vrstom elementarne životinjske telesne privlačnosti. Dok je govorila, između njih kao da se ispredala neprekidna nit misli i želja.

— Moraš li da ideš?

— Da, moram. — Dok se zamislio i posle tih reči. U stvari, nije morao. Nije morao ništa od svega toga što je činio, a ipak, kao da ga je nešto guralo u određenom pravcu, i prisiljavalo ga na bezuslovnu pokornost. — Ima dosta stvari koje moram da završim, Rina.

Klimnula je glavom u znak da ga je razumela. Prihvatila je njegov odgovor bez razmišljanja, kao nešto normalno, baš kao što je prošle noći bez razmišljanja prihvatila fizički deo njegovog bića. Holidej je duboko uzdahnuo. Pre dva dana, kada je bez zbogom napustio Krimzon Fols nije mogla znati da će ga put dovesti u Hithejz Kaunti i to, suprotno njegovom običaju, u društvu čoveka koga nije poznavao. Tačnije rečeno, Dejva Lestera je poznavao tek juče od podne kada su se na usputnoj stanici dilažanse našli za istim kockarskim stolom. Dva časa odmora, trebalo je skratiti i Dok se odazvao pozivu rančera Milsa Rolanda da se u pauzi pridruži partiji pokera. Kao i uvek, sreća ga je služila i ubrzo se ispred njega našla gomila žetona vredna više od hiljadu dolara. Ali, ne samo da je sreća poslužila njega, već se njegovim ulaskom u igru okrenula i Dejvu Lesteru koji je do tog momenta izgubio svoju četvoromesečnu platu. Dejv je za kratko vreme povratio gubitak i dobio još nekoliko stotina dolara, posle čega je bio spreman da stanicu dignu na glavu. U međuvremenu, dilažansa je otišla, i kada je partija privedena kraju, Holideju nije ostalo ništa drugo nego da ostane gde je, i ispije svoju meru piva. Dejv Lester je neko vreme ostao s njim i izgubio se kratko vreme posle večere, i

pola ispijene boce viskija. Tek nešto kasnije, pojavila se Rina sa porukom da će Dejv ostati da noć provede u stanici. Posle toga, Doku nije ostalo ništa drugo nego da je privuče sebi. Njene usne su se poslušno otvorile, a njeno čvrsto mlado telo uvilo se oko njegovog. Sve je došlo spontano, prirodno, i Dok nije žalio što je upoznao. Ali to je bilo sinoć i prošle noći, a ovo je bilo jutro, nov dan.

Holidej je još jednom obuhvatio pogledom njeno telo. Kasnije će se sećati tog tela, i biće mu verovatno žao što nije ostao da više uživa u njemu. Ali, to bi onda bilo nešto drugo, ostajanjem bi se stvorile veze, zahtevi, obećanja. A u njegovom životu nije bilo ni zahteva ni obećanja.

— Spremiću doručak dok ti pripremiš konja, Džone — rekla je ustajući iz kreveta.

U dva graciozna skoka Rina je pretrčala prostor od kreveta do paravana preko koga je visila prebačena njena odeća, i pred Dokovim očima je blesnula raskošna lepota njenog tela. I to će mu ostati u sećanju kao uspomena za kojom će žaliti. Kao gazela, pomislio je, i u tim mislima je ostao, kada je ona izašla i tiho zatvorila vrata za sobom. Čak i posle odlaska, njeno prisustvo se osećalo u odaji, lebdelo je u vazduhu kao miris dima ili parfema. Holidej se neodređeno zapitao kakav bi mogao biti njen život. Nije bilo dobro za mladu lepu ženu da živi zakopana u divljini, u očekivanju da slučajni putnici kao što su bili on i Lester naiđu na stanicu i prekinu strašnu monotoniiju dosadnih dnevnih poslova i ne-

izdržljive noćne usamljenosti. A Rina i Lujza Mohoni, dve žene, same samcate, živele su u toj pustinji bez veza s ostalim svetom.

Dok Holidej je rukom začesljao svoju gustu crnu kosu i stavio na glavu taman sivi šešir sa širokim obodom. Otvorivši vrata, zastao je kratko vreme da bi oslušnuo šumove oko njega. Negde, ne suviše daleko, čulo se trupkanje čizama o drvenu verandu. Na desnoj strani u kuhinji, zveckalo je posuđe. Čulo se prigušeno, cvrčanje roštilja. Zatim se pred vratima pojavila Lujza Mohoni, šušteći suknjom i dugom kosom. Tamne smeđe oči zadovoljno su joj sijale.

— Dobro jutro, Džone.

Osmeh joj je bio vedar kao sunčan dan čija je blistava svetlost plavila kroz otvor vrata. Kada se ona udaljila lakim gracioznim korakom, Dok je izašao na verandu. Dejv Lester je šetao gore-dole drvenim tremom, očigledno nestrpljiv da pođe. Kada je ugledao Doka, široko se osmehnuo i šeretski zanjihao mišićavim ramenima.

— Oh, čoveče, čoveče — rekao je jednostavno, i pročešljao zamršenu kosu prstima, a onda se kao u igri dohvatio rukama za gredu nastrešnice. — Ova noć je bila prava ludu noć, Dok.

— Ono pravo, je li? — osmehnuo se Dok.

— To, to. Volim te što odmah znaš šta sam mislio.

Holidej je izvadio tabakeru iz unutrašnjeg džepa i pripalio cigaru. Odbio je prvi dim, dok je Lester spustio ruke i nastavio da šeta. U jednom momentu, okrenuo se prema njemu.

— Čuj, kuda ideš odavde? — zapitao je.

Dok je neodređeno nakrenuo glavu levo pa desno. Tako... nikuda određeno. Zašto?

— Mogli bismo poći zajedno. Nameravao sam da u Hithejz Kauntiju potražim posao.

— Ja obično jašem sam — rekao je Dok posle kraćeg razmišljanja — ali, pošto odavde nemamo kuda na drugu stranu, onda nemam ništa protiv. Tamo ćemo videti.

— Slažem se, ortače — prihvatio je Lester i skočivši sa verande zamakao iza štale. Pet minuta kasnije, pojavio se vodeći sa sobom njihove konje. Svezao ih je za privezište i pošto je pažljivo pogledao prema ulazu u kuću, da bi proverio da li neko sluša, dodao tihim glasom. — Niko mi to neće poverovati, Dok. Ni ja sam prosto ne verujem. Četiri meseca sam gutao samo prašinu i miris stočnog znoja. Na putu ovamo opet isto, kamen prašina i znoj. A onda, jednostavno kao da su iskočile iz zemlje pojavljuju se dve žene, lepoticice kakve dosada nisam video. — Zamislio se malo i dodao. — Šta misliš, da to nisu bile halucinacije od prevelike količine popijenog viskija.

Dok Holidej se osmehnulo krajičkom usana. Dopadala mu se Dejvoja prostodušnost. — I to se događa, Dejve.

— Da, da — složio se Dejv klimajući glavom, i ponovo se popeo na verandu. Nije prošlo mnogo vremena, a sa vrata kuhinje ih je pozvala Luiza. Obojica su se uputili u kuhinju, na ulazu okačili šešire na čiviluk i namestili se udobno za stolom, kao da su kod kuće.

Luiza je stavila Lesterov doručak pred njega, a Rina je poslužila Holideja. Dok su muškarci jeli, dve mlade žene su bile zaokupljene poslovanjem po kuhinji. Kada su Holidej i Lester bili spremni da pođu, Lujza i Rina su ih čekale na verandi stanice. Lester je prišao Lujzi i na licu mu je izbilo slabo rumenilo. Progutao je vazduh kao da se oseća neprijatno, i kratko pogledao Holideja koji je jednostavno prišao svom konju i vinuo se u sedlo. Rina je pošla za njim i došavši do na jedan korak od konja i jahača, digla pogled do crnokosog puistolova.

— Pa, sada bih već morao da pođem, devojko — rekao je Lester.

— Hoćeš li se vratiti, Dejvi? — zapitala je Lujza dodirnuvši ga za ruku. Stajala je sasvim blizu njega.

Lester se uzvrpoljio. Bilo je očigledno da se osećao nelagodno. — Pa znaš — prevalió je preko usana, trljajući rukom bradu — čovek kao što sam ja, ne zadržava se dugo na jednom mestu, devojko, a skoro nikada ne zna gde će biti sutra i gde će završiti. Kada bih znao da će Roland iduće godine opet doći, navratio bih na partiju pokera. Najverovatnije da ću svratiti pre ili posle.

— Ja ću biti ovde, tada kao i sada — rekla je Lujza i zažmirivši očima pogledala u daljinu, gde je horizont poligravao u drhtavoj izmaglici. — Gde bih, inače, mogla otići. Ova postaja je sve što Rina i ja imamo.

— Pa vidiš, ovo je divna gostionica, na lepom mestu sa dosta izgleda da se posao razvija. Lujza —

rekao je Lester uzmičući od njenog dodira. Za trenutak, izgledalo je kao da vodi raspravu sa samim sobom, zatim je klimnuo Lujzi glavom kao da nekuda žuri, i pošao. Popevši se u sedlo, uzdahnuo je duboko, mahnuo rukom u znak pozdrava i naterao konja u kas.

Holidej je ostao gde je stajao, puštajući Dejva da odmakne. Ukrstio je pogled sa Rininim. Bio je nezadovoljan sobom što se zbog tako brzog odlaska oseća neprijatno. Zatim je rekao sebi da je od prvog trenutka njihovog susreta među njima postojalo razumevanje, i čak neka vrsta prećutnog sporazuma. Oboje su bili osobe bez obaveza i što je još značajnije, nisu nikakve obaveze želeli ni prihvatili. Noć je bila divna, nezaboravna, ali, nije bilo suđeno da traje dugo. Ipak, želeo je da joj na rastanku kaže nešto prijatno.

— Ako za sledećih nekoliko dana ili nedelja naiđeš u Hithejz Kaunti, i ako ja možda budem tamo...

Rina se osmehnula, ali joj se na krajevima usana urezala bora gorčine. Odmahnula je lagano glavom kao dete koje ne veruje u obećanje da će dobiti šećerlemu. Holidej je još jednom obuhvatio pogledom njenu skladno izvajanu figuru i setio se koliko je živahno podrhtavalo njeno telo pod njegovim milovanjima. U njegovom životu bilo je dosta žena, i većina od njih ostavile su neizbrisiv trag u njegovom sećanju. U toku svojih putovanja, dok je zavaljen u udobno sedište dremuckao i nizao magličaste sanjarije, često je mislio o njima.

Tako će isto misliti i o Rini Mohoni. Često i dugo.

Potegnua je uzdu i okrenuvši konja poterao ga za Lesterom, koji ga je ispitivački pogledao i progundao. — Možda je Hithejz Kaunta mogao da pričeka, Dok. Možda ne bismo izgubili ništa ako bismo...

— Bolje sada nego kasnije — rekao je Holidej i brže poterao konja. — Kasnije je uvek teže i besmislenije.

Tek što su prošli kroz vratnice na ogradi od bodljikave žice koja je okruživala stanicu dilažanse, pet jahača su se sjurili niz blagu padinu sa druge strane štale, terajući konje punim trkom. Holidej i Lester su se osvrnuli i videli da su se konjanici zaustavili ispred verande. Kada su naišli obe mlade žene su još uvek stajale tamo, i sada su razgovarale sa pridošlicama. Holidej je nezainteresovano slegnuo ramenima i poterao konja.

Toplo jutro nagoveštavalo je da će i dan biti topao. Davolski topao. Hithejz Kaunti bio je udaljen skoro četrdeset milja, a to je značilo ceo dan jahanja, i to po lepom, prijatnom vremenu. Moraće da pripaze i pričuvaju konje, jer im je predstojao veliki napor. Ljutnu se malo na sebe što je zbog partije pokera propustio dilažansu kojom bi putovanje bilo udobnije. S druge strane, hiljadu dolara nije bilo za potcenjivanje.

Dejv Lester je jahao uz njega i krupnim galopom nastavili su da jašu uzanim, retko korišćenim putem, koji je vodio kroz sprženu preriju. Rina je bila objasnila Doku da će jednu milju dalje naići na kori-

to jednog potoka. Taj potok je te-
kao kroz ravnu preriju, i trebalo je
da ih na kraju dovede u grad Hit-
hejz Kaunti, oblasno mesto pokraj-
ne. Dok su jahali, Holidej nije mo-
gao da ne misli o devojci koju je
pre kratkog vremena napustio. U
mislima, video je pred sobom njeno
mladalacki sveže nago telo koje mu
se nudilo bez uslova, bez postavlje-
nih pitanja. U početku se dvoumio
da je uzme, ali, ona je svojim pogle-
dima i nežnim milovanjima rečito
govorila o svojoj žudnji i usamlje-
nosti, i on je prihvatio da ublaži
njenu glad za ljubavlju. Kasnije,
dok su ležali u mraku on je o njoj
saznao mnogo više i bolje je upo-
znao. U njenom mladom raskošnom
telu buktala je raspaljena vatra
strasti, ali, ona mu je rekla da se
nije davala svakom čoveku koji bi
naišao, i Dok joj je to verovao. Sa-
da je u sebi čuvao još samo toplu
uspomenu na nju. Pitao se da li je
tako i s njom. Pitao se još da li će
se ikada vratiti u postaju na putu
za Hithejz Kaunti.

Malu kasnije, naišli su na potok.
Zastali su da napoje konje i u na-
staloj tišini začuli topot kopita ko-
ji je dopirao iz ravnice. Radoznali
da vide ko dolazi, okrenuli su se u
sedlu i u tom momentu na obali
korita pojavio se jedan jahač. Nje-
govo mlado grubo lice bilo je obli-
veno znojem, i na niemu kao da je
bio ucertan žig zla. Doviknuo je ne-
koliko reči preko ramena i na ivici
jaruge pojavila su se još četiri ko-
njanika. Holidej je u njima prepo-
znao petoricu konjanika koji su se
zaustavili pred stanicom diližanse.

Konjanici su nekoliko trenutaka
stajali na obali potoka, a onda su
povadili revolvere i sjurili se niz
obalu.

— Šta ovo treba da znači? — pra-
snuo je Dejv Lester.

Holidej je petama poterao svog
konja iz potoka. Kada ga je prvo
tane ošinulo vrelinim vazduhom po
licu, on je doviknu svom saputniku.

— Pokušajmo da se dočepamo
druge strane, Dejve. Tamo ćemo ih
zadržati i raspraviti u čemu je
stvar.

Dejvu Lesteru nije bilo potrebno
govoriti dva puta. Kiša kuršuma
osula se na njih, a neki su zviždali
opasno blizu. Lester je poterao ko-
nja u trk, a Holidej je jurio za njim,
još uvek ne pucajući iz revolvera
koji je već držao u ruci. U najbr-
žem trku su pretrčali pedesetak me-
tara uz obalu potoka, a onda se
uputili prema vrhu najbližeg niskog
brežuljka. U punom trku, stigli su
na vrh uzvišenja i ugledali niz raz-
bacanih stena iza kojih se nalazio
gust žbunjak sitnog rastinja i tr-
nja. Holidej je pokazao prema jed-
nom prorezu u stenama, dovoljno
velikom da se konj mogao provući
kroz njega. Iza uzanog prolaza kroz
stene i žbunje, dalje se opet pru-
žala otvorena prerija. Kao po ko-
mandi, obojica su istovremeno sja-
hali iz sedla, brzo odveli konje u
zaklon, a onda zauzeli poziciju u
zaklonu iza stena.

— Pokušaćemo samo da ih za-
plašimo, Dejve — rekao je Holidej.

— Pa, da izgubimo glave? — od-
vratio je Lester.

— Dajmo im malo vremena, pa

će možda shvatiti da su u odnosu na nas pogrešili. Jer, ovo mora biti neka greška.

Petorica konjanika su se približavali putem kojim su dojahali Lester i Holidej, i došavši do uspona, poterali su konje uz padinu. Lester je pripucao. Prihvativši Holidejev savet ispalio je nekoliko metaka visoko iznad glava gonilaca. Dok Holidej je učinio isto, i njih dvojica su ispraznili revolvare pre nego što je petorka stigla do polovine brda. Dok su izbacivali čaure i ponovo punili revolvare, Lester je rekao.

— Vidiš li, Dok? Misliš li još uvek da ne misle ozbiljno? Ja, bogami, neću dati nijednom prokletom ubici ni gram više šansi nego što smo dali ovoj bandi. Oni su rešili da nas pomlate, siguran sam, i nemoj se zavaravati da je drukčije.

Dok Holidej je, međutim, i sam bio došao do tog zaključka. Uz metalno škljocanje, zatvorio je napunjen cilindar svog revolvera i čučajući odšunjavao se do ivice stena. Posle prvih plotuna petorica konjanika su za kratko bili usporili trk svojih konja, ali su u momentu kada je Dok izvirio već jurili punom brzinom uz brdo, pokazujući svojom bezbrižnošću i nehajnim držanjem da im ovakvi sudari nisu strani.

Kada su prišli na domet revolvera osuli su koncentričnu paljbu na stene i kuršumi su zazviždali. Holidej je osetio da ga je jedno tane bezopasno ali neprijatno oprljalo po vratu, a odmah zatim drugo se odbilo od stene i sasulo mu prašinu i trnje u oči. Skoro zaslepljen, video je padinu pred sobom i konja-

nike koji su se približavali kao mutne senke kroz koprenu.

— Ovi se ne šale! — povikao je Lester i trenutak kasnije, bolno zastenjao. Holidej je protrljao oči i video da se Lester zateturao unazad, sa rukom pritisnutom na rupu na prsima iz koje je tekao mlaz krvi. Došavši nadomak njihovog zaklona, konjanici su se podelili, i sada su trojica približavali zdesne strane, a dvojica sleve. Dvojica sleve strane pripucali su na Lestera. Holidej je nanišanio i prosvirao metak najbližem napadaču kroz rame. Pogođeni je imao toliko snage da okrene konja i odjuri, a Holidej se koncentrisao na drugog, i pogodio ga u kuk. Pogođeni je jauknuo i pao s konja.

Pošto je dvojicu napadača privremeno izbacio iz borbe, Holidej se okrenuo ostalima koji su zaustavili konje samo desetak metara daleko od zaklona. Kuršumi su krnjili ivice stene iza koje je bio zaklonjen, i kidali komade grančica. Dok je skočio iza zaklona. Usijani kuršum mu je oprljio kožu na desnom kuku i naterao ga da skoči u suvo žbunje. Rukama i ramenima probio je sebi put kroz isprepletano granje do mesta gde su bili vezani konji. Lester je stajao naslonjen na jedno debelo trulo drvo sa levom rukom umrljanom krvlju, pritisnutom na grudi. Lice mu je bilo blede, ali je u njegovim očima još gorela vatra ljutine, po čemu je Dok zaključio da borbenost u njemu nije bila umrla.

— Drži konje, Dejvi — povikao je Holidej i potrčao preko komada otvorenog prostora, pucajući na tro-

jicu konjanika. Ispred njega, na kobili crnoj kao katran iskrsnuo je jedan od napadača lica podnadulog od pića, i očiju ucakljenih od mržnje. Nije bilo vremena za objašnjavanje. Obojica su istovremeno opalili iz revolvera. Holidejev metak je otkinuo komad sa napadačevog vrata i oborio ga u sedlu. Uplašen pucnjem, njegov konj je poskočio i zbacio ga iz sedla. Tri konja su se skoro sudarila, pružajući u tom trenutku Doku šansu da umakne. On je uzmaknuo korak, i ispalio hitac ispod konjskih trbuha uterujući paniku u njih. Kada je stigao do Dejva Lestera, ugledao je visokog kauboja oklembesenog uz sedlo konja. Dok ga je pola digao pola gurnuo u sedlo dovikujući. — Kreći. Jaši nazad ka potoku. Ja ću te stići.

Lester je otvorio usta da protestvuje ali se kiša kuršuma sručila pored njega u žbunje. Njegov preplašen konj je poskočio iz mesta i Lester je morao da svu pažnju usredsredi da se održi u sedlu.

Dok Holidej se vinuo u sedlo, na brzinu napunio revolver i sačekao dok je Lester nestao u plitkoj jaruzi potoka, a onda je okrenuo konja i poterao ga prema stenama na vrhu. Pucao je na sve što se micalo, a mnogo šta se pokretalo. Konji su se vrteli u krug dižući oblake prašine, a ljudi su vikali i sipali najbesomućnije kletve. Kuršumi su zviždali na sve strane. Dok se sagnuo da bi izbegao sudar sa jednom granom i izbio na čistinu. Krujni, snažni napadač je umirivao svog konja i izgledalo je kao da ga je volja za borbom bila napustila.

Ostala trojica konjanika su stajala u gomili iza njega, očigledno neodlučni da li da krenu u napad ili da pbegnu.

Dok Holidej je opalio iz revolvera na njih, i napadači su se raspršili. Sam, pak, nije obraćao pažnju na kuršume koji su zviždali oko njega. Borio se za goli život protiv ludaka koji nisu imali ni trunke razuma i nije imao nikakvu alternativu sem da napadne. Bio je, u stvari, van efektivnog domašaja revolverskog metka, ali je ipak nastavio da puca, sve dok nije ispraznio revolver, a onda je zastao u zaklonu samo toliko da napuni revolver. Posle toga je ponovo pošao u napad.

Konačno su četvorica konjanika ustuknuli i pridružili se petom koji se već nalazio u koritu potoka. naslonjen na jednu omanju stenu. Dok je sačekao dok svi nisu ušli u jarugu, a onda je okrenuo konja i vratio se do zaklona među stenama. Odande je pošao jednom sporednom stazom koja je takođe vodila do korita potoka, ali znatno više od mesta gde su se nalazili napadači.

Žega je sada postala nepodnošljiva. Znoj mu se slivao niz telo i lice. Iz male ogrebotine na kuku, curio mu je tanak mlaz krvi i ranica ga je pekla. Ispred sebe video je Dejva Lestera skljukanog u sedlu, lica iskrivljenog od bola.

Dok mu je doviknuo. — Nastavi samo Dejve. Izdrži. Za ime boga nemoj sada da staneš.

Lester ga je pogledao tvrdoglavim, buntovnim pogledom, ali kada je video da je Holidej ponovo sja-

hao, napunio revolver i zauzeo položaj iza hrpe oborenih stabala stisnuo je zube i nastavio bekstvo.

Dok Holidej je brisao znoj s obra i počeo da čeka. Prošlo je pet minuta pre nego što se iz treperave izmaglice žarkog sunca u blizini stena na vrhu padine, pojavio jedan konjanik. Holidej je digao revolver. Konjanik je okretao glavu levo-desno, pretražujući pogledom prostor ispred sebe. No, hrpa drveća pružala je Holideju zaklon koji ga je skrivao od tragačevog pogleda. Stajao je nepomičan kao stena, sa revolverom na gotovs, dok je u njemu ključao bes. Za trenutak je pomislio na Rinu i Lujzu Mohoni, dve žene naizgled vrlo usamljene u praznoj pustari granice na Divljem zapadu. Možda one posle svega, ipak nisu toliko usamljene, pomislio je. Zatim se ponovo vratio Dejvu Lesteru, čoveku krajnje poštenom i prijateljski raspoloženom, kakvoga je teško sresti u životu. I taj Dejv je sada nosio metak u prsima, možda fatalan metak.

Krupni konjanik je u luku obišao oko stena, držeći revolver oslonjen na konjski vrat. Oko vrata je imao krvlju natopljenu maramu, a njeno jarko crvenilo odudaralo je od oštrih crta lica. Napravio je potpun krug oko stena sve vreme piljeći radoznao oko sebe, a onda je poterao konja tamo odakle je došao, i nestao sa vidika. Dok Holidej je i dalje čekao. Vrućina je bila sve žešća, ali, on se nije micao, čak nije hteo ni rukom da makne da obriše znoj koji mu se slivao niz lice i telo. Čak i kada su mušice počele da ga pec-

kaju, on je ostao nepomičan, znajući da ga vrebaju oči pune mržnje.

Prošlo je još deset minuta pre nego što je poterao konja iz zaklona. Iza njega, potok je bešumno tekao. Vetar je šušкао lišćem iznad njegove glave, i to je bio jedini šum u gluhoj pustoši.

Holidej se ispeo u sedlo i pojahao duž obale potoka. Svakih nekoliko metara osvrtao se da proveri da li ga neko prati. Oprezno je izronio iza drveća, zavio oko krivine potoka i ugledao Dejva Lestera na zemlji neposredno pored obale potoka. Dejvov konj je stajao pored njega, oborene glave, kao da čuva stražu.

Dok je poterao konja u trk i stigavši do svog novog prijatelja skočio iz sedla. Kratak, brz pogled otkrio mu je da je Lesterova rana čak opasnija nego što je mislio. Pružio je ruku ka njegovom sedlu, uzeo čuturicu sa vodom i poprskao lice svog prijatelja. Videvši iskru života u Dejvovim očima odsekao je komad svog čebeta i okvasio ga u potoku. Stavio je na ranu čistu maramicu a preko nje položio komad vlažnog čebeta. U Lesterovim bisagama našao je kratak komad konopca, pričvrstio njime maramicu i čebe da ne spadnu, a onda pomogao Lesteru da ustane. Njegov visoki saputnik se svom težinom naslonio na njega, očigledno iscrpen. Dok ga je skoro poneo do hlada jednog granatog pamukovog drveta i pažljivo ga položio na zemlju. Zatim je oba konja poveo do gomile žbunja na drugoj strani potoka i

tamo ih svezao, a onda zauzeo busiju iza zaklona, očekujući da Lester dođe svesti.

II

Mlitavo opuštenih ruku, Dejv Lester je ležao na vratu svoga konja, a Dok je na svom konju jahao neposredno iza njega. S vremena na vreme, Lester bi muklo zastenjao, ali sem toga, visoki kauboj je bolove podnosio u muškom ćutanju.

— Grad je vrlo blizu — rekao je Holidej da bi ga ohrabrio. — Izdrži još samo malo.

Dejv Lester je klimnuo glavom. Sada su jahali putem izbrazdanim kolskim točkovima koji je vodio u mali centar pokrajine Hithejz Kaunti. Ime mu je apsolutno odgovaralo, zaključio je Holidej posmatrajući gomilicu starih kuća koje kao da su poigravale u izmaglici vrelog vazduha usijanog žestinom sunca koje je pržilo sa neba bez ijednog oblaka.

Holidej je zaustavio konja da bi pažljivo pogledom obuhvatio naselje. Izgledalo mu je baš tako kao što su mu ga opisale Rina i Lujza, što je na izvestan način potvrdio i Mils Roland, partner u partiji pokera. Mali grad je hrabro umirao zbog nedostatka novih naseljenika i novih ideja. Nekada su građani polagali mnogo nade u razvitak i napredovanje grada, ali, nade koje su u njega polagali naglo su se ugasile s otvaranjem pruge do Luska i do Tu Džankšena još dalje na zapadu. Budući da su ga železničke šine zaobišle, Hithejz Kaunti su počela da zaobilaze i stada stoke, i ta-

ko je grad počeo da stagnira, jer Mils Ronald, ma koliko veliki stočar bio i nekoliko drugih krupnih rančera iz pokrajine, nisu mogli da biznisu daju toliko hrane da grad procveta. No, i tome je, kako se činilo, došao kraj. Po rečima najvećeg ulagača Milsa Rolanda, trebalo je da se najkasnije u roku od godinu dana banka iz Kauntija preseli u Lusk. Grad bez banke biće isto što i mrtav grad. Za kratko vreme, Kaunti će postati isto što i mnogi gradovi na zapadnim granicama, avetinjski grad. I dalje će, možda, ostati utočište starijim neprilagodljivim ljudima, koji se ne budu mogli promeniti i koji ne budu smogli snage da odu na neko drugo mesto i pokušaju da tamo puste koren.

Dejv Lester je digao glavu i mutnim pogledom slepca pogledao napred, trudeći se da što bolje vidi kroz drhtavu jaru.

— Grad — promrmljao je. — Osećam ga po mirisu.

— Imamo još deset minuta jahanja, Dejve, ne više. Kad tamo stignemo, otići ćemo kod doktora koji će te previti.

— Proklete žene — s mukom je izgovorio Lester i nastavio slabim glasom. — Trebalo je da pretpostavim. Još nisam sreo ni jednu a da mi na kraju nije zagorčala nekom nevoljom. Uvek je tako s njima. Neka vrag nosi te mazne mačke koje te pošle svega izgrebu.

Holidej nije rekao ništa. Već duže vreme dosta je razmišljao o gostoprimstvu i naklonosti koje su im Rina i Lujza tako lako pružile. Kakve su bile njihove veze sa petoricom konjanika, ako su bile u vezi s njima. Zašto su ih ta petorica

gonili? Svi znaci su ukazivali da devojke nisu svoji gospodari i da rade po naređenjima nekog drugog. Milom ili silom, nije važno. Uostalom, od prvog trenutka mu je bilo čudnovato da su se dve žene same mogle održati u ovoj divljini gde su jedini zakon „kolt“ i „vinčesterka“. Koje drugo objašnjenje bi se moglo naći? Naljutila ga je pomisao da ga je neko mogao smatrati za budalu, a još više pomisao da je ispao baš to. Isprsi se da bi odagnao osećaj nelagodnosti, pritiskom kolena poterao konja da priđe bliže Lesterovom, i podupro kaubojja rukom za leđa, da bi mu pomogao da ostane u sedlu. Ubrzo ga je od težine njegovog tela zbolela ruka ali on ga je i dalje uporno držao.

Ubrzo zatim, ujahali su u glavnu ulicu, i Dok je doviknuo jednom prolazniku.

— Gde je kuća gradskog lekara, prijatelju?

— Tamo na kraju ulice, mister.

Dok i Lester su se uputili pravcem koji im je prolaznik pokazao, gde se na drugom kraju grada između prašnjavih neuglednih kuća dizala jedna veća, bilo obojena kuća. Pogled na salun, pored koga su prošli, podsetio je Holideja na neizdržljivu žeđ koja mu je gorela u trbuhu. Ali, Dejvu Lesteru je takođe gorela u telu vatra koja ga je mogla koštati života, i Holidej je bez dvoumljenja prošao dalje, doterao konje do niske ograde od letava ispred doktorove kuće, a onda pažljivo skinuo Dejva sa konja i poneo ga prema verandi, jer Lester više nije bio pri svesti.

Jedan omalen čovek opuštenih erta lica ali ljubaznog držanja ot-

vorio je vrata. Kada je ugledao Dejva Lestera njegove mirne oči su se široko otvorile.

— Rana od revolverskog metka? — zapitao je.

— Da, doktore. Dosta teška reкао bih.

— Unesite ga unutra. Nije prva koju sam ovde video, a verovatno neće biti ni poslednja. Pođite tamo pravo kroz hodnik...samo polako.

Dok je poneo Lestera u prostoriju u kojoj je vladala prijatna hladovina i polutama od navučenih zavesa. U sobi se nalazio jedan tvrd ležaj obojen u belo, sto zastrt belom mušomom na sredini, i veliki stakleni ormar koji je zahvatao sva tri zida. Postupajući po uputstvima lekara, Dok je spustio Lestera na ležaj, skinuo mu čizme, raskopčao košulju i odvezao primitivno napravljen zavoj od maramice, komada ćebeta i užeta. Videvši ga kako radi doktor se zagledao u Doka.

— Prva pomoć je ukazana dosta spretno. Jeste li sa vi previli.

— Da — rekao je Dok kratko.

— Verovatno ste bili u vojsci, pa ste imali prilike da vidite kako se to radi.

— Da — opet je kratko odgovorio Dok, ne želeći da se upušta u objašnjavanja svog poživavanja pružanja prve pomoći.

— Ja sam doktor Betersbaj — rekao je stari čovek, a onda se nagnuo iznad Lestera i pažljivo pregledao ranu, pre nego što je usana izvijenih u grimasu nezadovoljstva izišao iz sobe. Ubrzo potom vratio se sa posudom vrele vode i rolnom gaze, vate i zavoja. Dok je stajao po strani, dok je lekar čistio ranu sve vreme mrmļajući reči negodovanja. Na kraju se mali le-

kar odmakao, i bez reči odmahnuo glavom.

— Loše — rekao je ne gledajući Holideja. — Rana je vraški nezgodna, ali, učiniću sve što mogu da ga spasem. Čini mi se da ste prevalili dosta veliki put dok ste stigli.

— Od postaje dilžanse u blizini ranča Milsa Rolanda, doktore — rekao je Holidej i sam umoran preko mere. Žarko je želeo da zbaci cipele s nogu i pruži se u postelju, a pre toga da ispije par okrepljujućih čaša piva. Sada, kada je Lester bio u pouzdanim rukama malog doktora, činilo mu se da bi to sebi mogao da dozvoli. Ali, doktor je nastavio.

— Blizu ranča Milsa Ronalda, je li? Bogami, to je priličan komad puta. A ovu ranu... je li vaš prijatelj zaradio na Milsovom ranču?

Dok je govorio, doktor Betersbaj je sve vreme poslovaio oko Lesterovih grudi ne poklanjajući Doku ni jedan jedini pogled. Glas mu je zvučao profesionalno, skoro službeno, ali, Dok je imao utisak da se iza pitanja krije nešto više od običnog uzgrednog interesovanja.

— Ne, ne na Rolandovom ranču. Ja tamo nikada nisam ni zavirio. To se desilo na putu od postaje. Pošli smo ovamo i tek što smo odmakli nekoliko milja, petorica nitkova su nas napali i Dejv je dobio metak. Uspeo sam da zavaram bandu i da dovedem ranjenika što sam mogao pre.

— Možda vam je trud bio uzaludan, mladiću — rekao je Betersbaj. — Kako izgleda, izgubio je mnogo krvi i došao do granice sa koje možda više nema povratka... Mada mi se čini da u tom koštunja-

vom telu nikada nije ni bilo mnogo krvi.

— Momak je hrabar, i upinjao se da izdrži — rekao je Dok.

Betersbaj je klimnuo glavom. — Samo hrabrost i volja su ga mogli održati u životu. Pa, dobro nema nikakvog razloga da se dalje zadržavate, jer mi ništa ne možete pomoći. Kako je vaše ime, uzgred da zapitam?

— Dok Holidej.

Betersbaj je pogledao Doka. Čuo sam za vas. Vi ste onaj Holidej iz O. K. Korala? Očevidac tog događaja mi je pričao kakav ste podvig izveli tamo sa Vajatom Erpom. Milo mi je da sam vas upoznao.

— I meni doktore Betersbaje.

Doktor se osmehnuo, i ponovo se vratio svom poslu oko Lestera. — U redu, izvadiću mu tane iz grudi, i ako izdrži operaciju, pobrinuću se da se izvesno vreme odmori. Ko zna, možda će imati dovoljno snage da se izvuče. Ali, ne mogu ništa da obećam. Za to vreme, vi se udaljite iz ordinacije. U svakom slučaju, moraćete da se javite šerifu i da mu ispričate šta je bilo, a onda je bolje da to učinite odmah sada dok čekate. Šerifa ćete naći u šerifskoj stanici u centru grada. Odmah u blizini saluna čim se izade sa glavne ulice. Zove se Bob Grenđer. Dobar je čovek i zainteresovan je da sazna istinu kad su u pitanju ovakve stvari.

Dok mu je zahvalio i izašao iz ordinacije i iz kuće. Našavši se na verandi, oslonio se na stub nastrešnice i pogledao nazad niz glavnu ulicu. Treperava, vrela izmaglica dizala se sa prašnjavog tla, i od bleštanja sunca teško se moglo gledati širom otvorenih očiju. Sišao je sa verande,

prešao dvorište ispred kuće i uputio se prema centru, kada je na suprotnoj strani ulice ugledao banku. Prisetio se da mu je u krčmi sestara Mohoni Mills Roland jedan deo gubitka na kocki isplatio čekovima, pa je došao na pomisao da bi te čekove mogao da unovči.

Sačekavši da jedan pas i dečak koji je jurio za njim prođu ulicom, Dok je prešao na drugu stranu i ušao u banku. Odaja u koju je ušao bila je mala, učmala, zagušljiva. Činovnik mršavog sparußenog lica znojio se iza gvozdene rešetkaste pregrade, brojeći papirne novčanice, na tezgi od grubo izglačanog drveta. Kada je Dok izvadio iz džepa čekove sa potpisom Milsa Rolanda, mršavko je digao do njega pogled svojih blizu usađenih vodnjikavih očiju.

— Mister Roland mi je rekao da ovde mogu da naplatim ove čekove — rekao je Dok Holidej. — Možete mi isplatiti u bilo kojim novčanicama većim od dva dolara.

Činovnik je uzeo čekove svojim dugačkim prstima nalik na pipke i neko vreme ih je gledao i okretao u ruci. Zatim se namrgodio i promrmljao. — Pričekajte trenutak, mister.

— Nešto nije u redu? — zapitao je Dok.

Činovnik mu se osmehnulo kiselo. — Verovatno da je sve u redu. Samo, običaj je u ovoj banci da se sve proverava pre isplate. Pričekajte malo, molim vas.

Dok ionako nije mogao da se seti nekog drugog mesta gde bi mogao da čeka i slegnuvši ramenima naslonio se na tezgu. Izvadio je cigaru iz svoje tabakere i zapalio je. Dok je s olakšanjem odbijao prvi

dim, čuo je da su se u unutrašnjosti zgrade jedna vrata otvorila i zatvorila. Prošlo je dva do tri minuta pre nego što se činovnik vratio i klimnuo mu glavom u znak potvrde da su čekovi ispravni.

— Sve je u redu. Izvinite što ste morali da čekate, ali, nadam se da ćete shvatiti da ima razloga za opreznost, u gradu kao što je ovaj. U Čejenu, odakle sam došao, stvari su drukčije, ide se više na poverenje, ali ovde, kadimate u vidu razne nepovoljne okolnosti... ljudi odlaze da se više nikad ne vrate i takve stvari... Moramo da budemo posebno pažljivi. Činovnik je uzeo olovku, okvasio vrh ustima i na komadu papira našvrljao neke cifre i počeo da računa. Zviznuo je, osmehnulo se, digao pogled i rekao. — Hoćete li da naplatite oba čeka, mister?

— Da. Tamo gde ću odavde otići moglo bi mi se desiti da ih teže unovčim nego ovde. Ako možete, dajte mi nekoliko srebrnih komada od pet dolara, nešto po jedan dolar, a ostatak u papirnim novčanicama, po mogućstvu krupnijim.

Činovnik ga je pogledao. — Uobičajena procedura je da onaj ko naplaćuje ček potpiše prijem novca. Ovde su čekovi na ime gospodina Holideja. Jeste li to vi?

— Da ja sam Holidej. Dajte da vam potpišem šta treba, pa da izvršimo stvar. Treba još da odem do lekara da vidim šta je sa mojim prijateljem, pa vas molim da požurite.

Dok je uzeo olovku iz činovnikove ruke i dva puta potpisao. Zatim je sa rukama položenim na tezgu počeo da čeka, gledajući mirnim pogledom malog činovnika koji je

sada odjednom postao nervozan. Pošto je nekoliko trenutaka glasno razgovarao sam sa sobom, mršavko je iz džepa na prsniku izvadio ključ i otvorio jednu skrivenu fioku ispod tezge. Trebalo mu je nekoliko minuta da prebroji novac, jer je svaku gomilu novčanice brojao po nekoliko puta. Na kraju je završio i pružio novac Holideju koji je papirne novčanice stavio u mali novčanik od krokodilske kože, a komade zlatnog i srebrnog novca skupio u šaku i sručio ih u džep sakoa. Klimnuvši glavom činovniku u znak pozdrava izašao je napolje.

Izlazeći iz banke, još jednom je čuo bat koraka. Osvrnuo se i video mršavog činovnika kako se žurnim korakom udaljava ka zadnjem delu zgrade, a odmah zatim čulo se otvaranje i zatvaranje istih onih vrata kao pre nekoliko minuta. Slegnuo je ramenima i istisnuo činovničića iz svojih misli.

Našavši se napolju, prešao je preko ulice i korakom dokoličara uputio se trotoarom. Imao je umirujući osećaj da je za Lestera učinio sve što je mogao, i da je bilo sazrelo vreme da se pobrine i za sebe. Pre svega, morao je što hitnije da utoli žeđ, a onda će potražiti neki hotel ili pansion gde se može smestiti i sačekati dok se Dejv oporavi i stane na svoje noge. Posle toga, njih dvojica će poći svaki svojim putem, Dejv u potragu za poslom, a on nekuda sa drugim ciljem. Možda će opet naići na neku krčmu sa devojkom kao što je Rina Mohoni i možda će doživeti neke nove uzbudljivije avanture. Ali, to je sve bila stvar budućnosti. Morao je ići re-
dom.

Idući trotoarom niz ulicu, Dok je prošao pored dve aleje koje su izbijale na glavnu ulicu. Iz uličica okrenutih jugu pržilo je zaslepljujuće sjajno sunce. Nije bilo olakšanja ni u hladu nastrešnica. Prošao je i pored treće poprečne uličice i našao se tačno ispred starog saluna. Leptirasta vrata kao da su mamila svojim ljuljuškanjem, a na nopcima skoro da je već osećao onaj osvežavajuće gorak ukus piva. Dok je tako stajao i gledao vrata saluna, predajući se budućem uživanju, odjednom je začuo iza sebe neki šum, kao kada noga zakači za neravninu na zemlji. No, nije obratio pažnju na šum, i pošao je još jedan korak, ali je odjednom u nozdrvama osetio kiselasti miris ustajalog viskija karakterističan za dah pijanca, ili čoveka koji često i mnogo pije. Njegov instinkt je odjednom zazvonio na uzbunu, i Dok je počeo da se okreće.

Ali, bilo je kasno.

Od udarca drške revolvera u potiljak, eksplozija bola razlila mu se celom glavom. Osetio je kako su mu noge klecnule, hteo je nešto da kaže i teška kletva mu je bila na usnama, ali, nije imao snage da je izgovori. Posrnuo je glavom prema zidu saluna i s mukom je uspeo da se zadrži rukama. Desna ruka mu je tromo pošla ka revolveru. Vadeći revolver okrenuo se, i imao samo toliko vremena da vidi kako se nešto munjevitom brzinom spušta prema njegovoj glavi. Pokušao je da izbegne, ali ga je drugi udarac pogodio tačno iznad desnog uha. U telu kao da mu je nestalo poslednjeg atoma snage, i on je najpre pao na kolena, a onda se srušio na stranu. Kroz sumrak gubljenja sve-

sti, osetio je da ga neko vuče trotoarom. Zatim je svučen sa trotoara i glava mu se počela vući po neravnoj zemlji.

Posle toga nije osećao više ništa.

Dolazak u grad. Poseta gradskom doktoru i pregled ranjenog Lestera. Zatim banka i naplata čekova. Udarac s leđa po glavi.

Nit misli polako se povezivala u svesti Doka Holideja. Otvorio je oči i pustio da mu pogled klizne niz ravan prašine ispred njega. Ležao je licem okrenut prema zemlji, nosa i usta punih prašine. Oko njega je vladala grobna tišina... Zatim su počeli da se javljaju jedva čujni šumovi... Ljudi su ulazili, razgovarali. Vrelo sunce peklo mu je vrat ispod potiljka. Bol mu je pulsirao u glavi ritmom otkucaja srca.

Digao je pogled. Nalazio se u jednoj sporednoj poprečnoj aleji. Ležao je na zemlji, odelo mu je bilo prljavo i izgužvano, a njegov revolver ležao je na nekoliko stopa daleko.

S mukom se pridigao na kolena i naslonio na zid. Kad je digao glavu prodoran, oštar bol pogodio ga je u predelu glave iza očiju, kao udar strele. Napeo se da ustane, pomažući se rukama. Dva čoveka su naišla, usporila hod kad su ga ugledala, a onda nezainteresovano nastavila put. Dok Holidej ih je video nejasno, samo kao siluete kroz koprnu izmaglice. Uspeo je da se sasvim uspravi i nasloni na zid, ali bez snage da korača i razmišlja. Udahnuo je duboko i oštar bol ga je ponovo prostrelio kroz glavu. Ostao je tako izvesnog vreme da sto-

ji tu gde se našao, pokušavajući da skupi u celinu mozaik sećanja.

Zatim je pošao vukući se pored zida da ne bi pao, jer mu se snaga sasvim lagano vraćala u noge. Na kraju uličice, ugledao je jedno korito za pojenje stoke. Prišao je koritu i zamočio glavu u mlaku vodu. Posle izvesnog vremena, pošto je to nekoliko puta ponovio, osetio je da je bol malo oslabio i dignuvši ruke sa stranica korita otkrio je da može stajati na nogama. Opipao je rukama vrat i ramena i na kraju se uspravio, puštajući da mu toplo sunce obasja lice orošeno kapima vode. Lagano, vrlo lagano, postao je sasvim svestan ko je, gde se nalazi i šta se desilo. Nesigurnim nogama udaljio se jedan korak od korita i duboko udahnuo vazduh. Činilo mu se da ne može dovoljno duboko da uzdahne. Pogledao je prema glavnoj ulici i tek sada je koliko toliko jasno video kako ljudi prolaze ne osvrćući se na njega, kao da ne postoji.

Odjednom mu je kao blesak mune došla na um jedna misao. Mašio se rukom za džep i izvukao novčanik. Novac nije bio tamo, ali taj ko ga je opljačkao ostavio mu je sav metalni novac koji je imao u džepu. Prokletstvo! Odneo mu je više od hiljadu dolara.

— Skot, nitkov, prokletnik — rekao je Dok glasno.

Ostao je da stoji nekoliko trenutaka, puštajući da mu sunce suši lice i kosu. Zatim je dohvatio šešir sa zemlje i otrešao ga od prašine, udarajući njime po nozi. Pogledao je svoje odelo i zgrozio se. U toku bekstva od potere do Kauntija, njegov inače uredan izgled bio je poremećen, ali, sada je izgledao kao

prava skitnica. Izgužvana prljava košulja, razvezana kravata, zguzvan prljav i mokar sako i prljave pantalone, nisu nimalo doprinosili da ostavi utisak džentlmena. Moraće što hitnije da se očisti i promeni košulju, pomislio je, a onda se sagnuo uzeo sa zemlje svoj „kolt” sa drškom od slonovače. Izduvao je prašinu sa njega i vratio ga u futrolu. Do tog trenutka, svest mu se sasvim bila vratila.

Tek kada je sve oko sebe video u pravom svetlu, uhvatio ga je pravi bes. Neki podlac je iskoristio trenutak njegove nedovoljne budnosti i opljačkao ga do kože. Nije mu bilo žao novca, jer se nije mučio da ga stekne, ali, da nesreća bude veća, sav Lésterov novac bio je kod njega. Uzeo ga je od kauboja onda kada ga je previjao, s namerom da mu ga sačuva, a desilo se sasvim obrnuto. U Doku je uzavreo bes. Četvoromesečni trud jednog kauboja otišao je ni u šta. Četiri meseca jahanja, gutanja prašine, nespavanja i gladi bilo je uzalud. Grom i pakao!

Holidej je nekoliko puta okrenuo glavu da bi razmrdao vrat, a zatim, prkoseći bolu, protresao glavu. Glani grad pokrajine Hithejz Kaunti! Kakav doček, kakva dobrodošlica! Ponovo se setio mršavog činovnika i njegovog izlaženja i dolaženja.

Dok se vraćao ka drvenom trotoaru glavne ulice, Dok Holidej je i dalje razmišljao o mršavom činovniku. Iz saluna su do njega dopirali uobičajeni kafanski šumovi. Žagor glasova i zveket čaša. Sve je izgledalo kao i svakog drugog dana.

Jedna kola su prolazeći ulicom i podigla oblak prašine. Na drugoj strani ulice deca su se jurila trotoarom i dovikivala nešto piskavim dečjim glasovima. Neki vlasnik radnje izašao je na trotoar noseći posudu prljave vode i mučnuvši je da uzmuti talog, prosuo je sadržinu na ulicu. Nezainteresovano je pogledao Doka Holideja i vratio se nazad u svoj lokal. Pored njega su prošle dve žene, jedna stara i druga relativno mlada. Ona mlađa, plavih očiju i pozamašna, pogledala ga je s izrazom iznenađenja, zabune i straha. Glavni grad pokrajine Hithejz ostavljao je utisak najnormalnije društvene zajednice, a stanovnici tog grada najnormalnijih građana koji gledaju svoja posla. Pa ipak, desilo se da je usred belog dana u tom gradu bio opljačkan, a očigledno da taj kriminalni akt niko nije video ni čuo; još manje je neko pokušao da dignu uzbunu.

Holidej je počao trotoarom do saluna. Tanka nit krvi slivala mu se sa slepoočnice niz obraz. Obrisao je krv, a onda je neko vreme držao mokru maramicu pritisnutu na povredeno mesto, sve dok krvarenje nije prestalo. Skinuo je šešir, doterao mu oblik koliko je mogao, začesljao kosu prstima i ponovo namestio šešir.

Pritiskom grudi, širom je otvorio leptirasta vrata i ušao u salun. U prostoriji je bilo dvadesetak gostiju i nijedan od njih mu nije poklonio više od letimičnog, nezainteresovanog pogleda. Dok Holidej je lagano prišao do šanka i izvadio iz džepa komad metalnog novca. Stavio je novac na šank i glavom

dao konobaru znak da priđe. Barmen je poslužio dvojicu na drugom kraju tezge, zadržao se neko vreme brišući tezgu grubom krpom i skupljajući sitan novac zagubljen u pukotini ispod tezge koji je zatim stavljao u džep kecelje, i tek kada je sve to završio, odlučio se da priđe Holideju.

— Da? — rekao je bezličnim glasom.

Holidej ga je mrgodno odmerio pre nego što je gurnuo novac prema njemu. — Pivo...duplu porciju.

Barmen se ugrizao za usnu. Po Dokovoj proceni, trebalo mu je suviše mnogo vremena da ispod tezge izvadi čašu i flašu i da mu ih pruži. Dok je uzeo flašu iz njegove ruke i sam sebi nasuo pivo u čašu. Nije obratio pažnju na kratak uzdah koji se barmenu oteo iz grudi. Ispio je pivo i odmah po drugi put napunio čašu. I drugu čašu je ispio nadušak, a onda praznu flašu gurnuo ka barmenu.

— Dajte još jednu flašu — rekao je.

Barmen ga je pogledao sa više uvažavanja, i ispod tezge izvukao drugu flašu piva. Prebrojavši novac koji je Dok stavio na sto, udaljio se žurnim korakom ka drugom kraju tezge, gde su stajala četiri čoveka. Barmen im je nešto rekao i sva četvorica su pogledala u Dokovom pravcu. No, između njih i Doka Holideja stajao je jedan star čovek naslonjen na šank, tako da je bradom skoro dodirivao uglačanu drvenu površinu, očiju uprtih u sliku koja je visila iznad širokog kafanskog ogledala. Sledeći starčev pogled, Dokov pogled se digao do slike, jednog akta rađenog u ulju na

kome je bila predstavljena žena u ležećem položaju, naslonjena laktom na jastuk, sa crnom svilastom kosom spuštenom kao koprena preko lepo uobličених glatkih ramena i bisernobelim, gordo istaknutim grudima. Žena na slici bila je sasvim naga i samo jedan uzan komad bele tkanine pokrivao joj je donji deo trbuha. Njene krupne široko otvorene crne oči, koje je Holidej na kraju zapazio, bile su oči kakve imaju zavodnice. Posmatrajući sliku neobične lepote, Holidej je mogao da razume zašto je starac tako zaneto zurio u nju, da je bio potpuno nesvestan potajne napetosti koja je polako počela da ispunjava salun.

Dok Holidej je ispio pivo i ponovno nadio čašu. Naslonio se ležerno na šank, po prvi put u više meseci, neodlučan šta da radi. Bio je utolio prvu žeđ i sada mu je bilo neophodno da se okupa, i dovede u red odelo koje je na njemu visilo zgužvano i prljavo. A onda su dolazili na red drugi problemi. Bilo je očigledno da nikoga u ovom gradu njegovi problemi nisu interesovali, ali, do vraga sa ljudima, znajući za njihovu samoživost, on to od njih nije ni očekivao. Opet je po ko zna koji put u životu shvatio da je sam i da se može uzdati samo u sebe i svoj „kolt“.

Moraće da preduzme nešto u vezi sa pljačkom i povredama koje je zadobio. Glava i vrat su ga još podmuklo boleli, i podsećali na lukavog, podmuklog napadača. Ali, još nije bilo vreme za preduzimanje akcije. Za kratko vreme koje je proveo u Kauntiju, zaključio je da je to grad u kome čovek mora vrlo obazrivo da proračuna svaki korak. Zbog

njihovog ostajanja po strani, i upadljivog neinteresovanja za njegovu ličnost, ljudi u ovom salunu ostavljali su na njega utisak da iskušene koje je doživeo nije prošlo nezapaženo, kao što su se upinjali da predstave. I dok je razmišljao o tome, u ogledalu iznad šanka video je nešto što ga je nateralo da se okrene.

Jedna mlada žena sa dugom crnom kosom koja joj je u slapovima padala na divno zaobljena ramena, stajala je pri dnu stepenica i užarenim pogledom šetala po ljudima ispred sebe. Holidej je tiho zviznuo kroz zube oduševljen skladnošću njenog tela, nalivenog i čvrstog, ispod svilenih bele košulje i štofane suknje. Za jedan trenutak, njena raskošna lepota zadržala je svu njegovu pažnju, a onda ga je zaprepastila njena sličnost sa ženom na slici. Da bi upotpunio poređenje, preneo je pogled nazad na sliku u trenutku kada se starac odjednom uspravio pored šanka, obrisao rukavom vlažan vrh nosa, zaturio malo zgužvan šešir više na potiljak i osmehnuo se. Na njegovom ostarelom izboranom licu nalazila se najveća i najnepokolebljivija naklonost koju je muškarac mogao da gaji prema nekoj ženi. Dok je odmahnuo glavom. Susret sa takvim osećanjima na ovom mestu začudio ga je, uprkos njegovoj spremnosti da u svetu nađe na nemoguće mogućnosti. Ovaj grad se počeo iskazivati kao poprište suštih kontrasta, pomislio je.

Ispio je ostatak piva, i pogledom potražio konobara da bi naručio još pića. Pošto je bio utolio žeđ, hteo je da uživa u gorkom osvežavajućem ukusu umereno hladne tečno-

sti. Pitao se kako kafedžije u ovakvim mestima hlade piće na letnjoj žezi. Verovatno negde u dubokim podrumima sačuvaju led iz podjednako oštih zima, zaključio je, i pogledao crnku koja je još uvek stajala na istom mestu, pleneći poglede svih prisutnih. Ona kao da nije zapažala poglede pune divljenja koji su na njoj počivali, ali je ispod bezizrazne maske njenog lica Dok Holidej naslutio neku prikrivenu žudnju koja je nagoveštavala da ta lepa žena nije tako udaljena i nedostižna koliko zamorena dosadom i sagorela od životnih priželjkivanja.

Starac je udahnuo vazduh kroz zube, kao čovek oduševljen nečim što vidi, promrmljao nešto nerazumljivo i onda, teatralno koliko je čovek njegovog kova to mogao i umeo, isprsi se, skoro zametnuo unazad i digao čašu nazdravljajući lepotici. Za trenutak, Dok je pomislio da će se ona nasmejati, ali, ona je umesto toga korakom mačke sišla niz tepihom zastrte stepenice, naizgled ne dodirujući tle pod sobom. Jedva da je stigla do kraja stepenica, a barmen je energičnim pokretima ruke već bio obrisao jedan deo tezgje i golu neuglednu dasku zastro belim čistim stolnjakom. Pre nego što je potrčao da donese čašu koju je u trku dobro obrisao čistim ubrusom, barmen se nesigurnog izraza lica osmehnuo na nju.

U tom trenutku, Dokovu pažnju je sa lepe crnokose žene skrenuo šum koraka iza njega. Napet zbog onoga što mu se pre toga desilo u gradu Holidej se brzo okrenuo. Ispred sebe je ugledao doktora Betersbaja, ozbiljnog lica, usana čvrsto stisnutih u tanku grčevitu liniju.

— Vaš prijatelj se nije izvukao Holideje. Preminuo je pre samo nekoliko minuta.

Dok Holidej je uzdahnio i neki potmulji bol mu je stisnuo želudac. Dejv Lester mu nije bio prijatelj već samo običan poznanik sa kojim ga je čvrsto vezala zajednička nevolja, ali ipak, samo to i ništa više, i nije hteo da pred sobom bude licemer i da kaže da je njegovom smrću bio osobito pogođen. Smrt kao pojava protiv koje su ljudi od postanka sveta stajali nemoćni kao đaćić pred svemoćnim učiteljem, izazivala je u njemu revolt, neku vrstu gorčine i fizičkog gađenja. Ali, morao je priznati kao nešto protiv čega se ne može boriti i to ga je ljutilo. I sada je dopustio da ga obuzme nemoćan bes. To je bilo sve što je u tom momentu osetio zbog smrti Dejva Lestera.

Mlada žena je stigla do šanka gledajući levo i desno od sebe, klimajući glavom jedva primetno, skoro prezrivo, u znak odgovora na pozdrave koji su slati prema njoj.

Dejv Lester je bio mrtav. Petro-rica zlikovaca su bili odgovorni za njegovu smrt. Nekako i negde naći će ih... A onda...

Mahinalno je pružio ruku ka revolveru, i njegovi prsti su pohlepno dodirnuli glatku dršku od slonove kosti. Mlada žena, hladna i sračunatog držanja, uhvatila je njegov pogled. Za trenutak, njihovi pogledi su se sreli, ukrstili i nekoliko puta blesnuli kao ukršteni mačevi na suncu. Holidej je digao ruku sa drške „kolta“, a onda je ona spustila pogled do njegovog „kolta“ i u njenim očima Dok je razaznao jedva primetan izraz zabrinutosti.

U tom trenutku, doktor Betersbaj je nastavio. Nije se osvestio, mada se po njemu videlo da se onako nesvestan borio... Stvarno se uporno borio. — U jednom momentu, pomislio sam da će se možda izvući. Da je tane ušlo samo malo više, onda bi možda, možda... — Doktor je zamukao, ostavivši neizgovorene reči koje Dok Holidej nikako nije želeo da čuje.

Holidej je klimnuo glavom i izvadio tabakeru. Okrenuo je nekoliko puta u ruci pre nego što je uzeo cigaru, jer mu je tog trenutka palo na pamet da je nepoznatu pljačkaš očigledno hteo samo novac, kad nije uzeo tabakeru velike vrednosti. Možda nije imao vremena, prisetio se, i paleći cigaru pozvao kelnera da naspe piće doktoru Betersbaju.

U tom trenutku, otvorila su se zadnja vrata saluna i Holidej je instinktivno pogledao tamo.

Jedan čovek srednjeg rasta, ali snažan po izgledu, vrata uvijenog maramom, ušao je u salun korakom besposlenog čoveka i uputio se šanku. Na licu mu se ogledao umor, ali i zadovoljstvo što će oprati grlo dobrom kapljicom. Dok Holidej ga je pogledao pažljivo i istog sekunda shvatio da gleda lice koje je urezao sebi u sećanje, lice jednog od ljudi o kojima je mislio maločas.

— Vil Kasidi je čovek koji u ovom gradu sahranjuje mrtve, pa će se postarati i za vašeg prijatelja — rekao je doktor Betersbaj — ali, nema razloga za žurbu, Holideje. Ja ću prijaviti slučaj šerifu, a vi mu možete kasnije detaljnije objasniti šta se dogodilo. Žao mi je, zaista mi je žao. — dodao je. — Vaš prijatelj je ostavio utisak dobrog, poštenog i radnog čoveka.

Dok Holidej ga, međutim više nije slušao. Pošao je pored tezge do starog koji je bio nazdravio lepoticici i energičan bat njegovih koraka naterao je starca da se radoznalo osvrne. Holidej ga je pažljivo uklonio u stranu, a zatim nastavio da se približava mladoj ženi. Ona se okrenula prema pridošlici s uvijek nim vratom i lice joj se smračilo. Njene crne oči su se kao po komandi vratile do Doka Holideja i njen pogled je ostao da počiva na njemu, izražavajući radoznalost, ali i neku nesigurnost. Prigušeni krik joj je sleteo s usana.

Sledećeg trenutka, Dok Holidej je projunio pored nje i barman je doviknuo. — Hej vi, budite pažljiviji. — Ali, dok je nastavio dalje. Čovek sa maramom previjenom oko vrata bio je suviše ušao u salun da bi se neopaženo mogao domognuti vrata. Pre nego što je uspeo da se neprimećen izvuče, Dok Holidej je iznenada potrčao i preprečio mu put.

III.

— Stani malo prijatelju — rekao je umereno snažnim glasom, ali je ton njegovog glasa zamrznuo reči na usnama gostiju. U salunu je zavladała grobna tišina.

Čovek sa povezom oko vrata je za delić sekunde zastao kao da će potegnuti revolver, a onda, kao da se predomislio, spustio glavu niže kao bik i stisnutih pesnica jurnuo na Holideja. Po drugi put za manje od dve nedelje, Dok je morao da oseti zahvalnost prema Tarakiju koji ga je naučio veštini borenja rukama. Jedan neprimetan skok u stranu i jedan dobro odmereni

„svong” u potiljak i grdosija se sručio na zemlju kao klada.

Pao je pred noge čoveku koji je tog momenta ušao na vrata na koja je malopre toga ušao grdosija sa zavijenom maramom oko vrata. Pre nego što se novodošavši pribrao, Holidej ga je držao rukom za prsa i sekao ga pogledom ljutim i ostrim kao pogled pantera. Jer, Holidej je u rukama imao drugog od petorice napadača, još jednog od onih koji su skrivili Lestgrovu smrt i izazvali u njemu ključanje besa. Privukavši unezverenog čoveka bliže sebi, Dok je procedio.

— Brzo smo se sreli, momče. Nisi se nadao da ćemo se ovde naći.

Strah i iznenađenje samo za kratko su paralisali uhvaćenog zločinca. Njegovo lice podbulo od viskija, iskrivilo se u životinjsko keženje i otrgnuvši se iz Dokovih ruku, on je široko zamahnuo sa namerom da ovoga sravni sa zemljom. Drugi napadač nije bio visok, ali je njegova podbula glava počivala na volovski kratkom vratu usađenom na muskulozno telo, koje se dalje nastavljalo u stabilne, debele noge. Čovek je nesumnjivo bio snažan i nezgodan protivnik. Ali, uzavreli bes dao je Doku snagu čak mnogo veću nego što je snaga čoveka njegove konstitucije. Strahoviti udarac u vrh brade prekinuo je zamah drugog pridošlice i odbacio ga unazad. Telo teško kao najteži džak oteturalo se do zida i od siline udara, zid se zaljuljao. Snagator je muklo zastenjao. Dok mu je priskočio i zadao mu još jedan udarac od koga je napadač posrnuo unazad, i sručio se na grupu ljudi koji su stajali po strani. Zahvaljujući njima, snagator se zadržao da ne pad-

ne, i oslonjen rukama pokušavao je da povрати dah. To je trajalo samo kratak trenutak, a onda se napadačevo lice zgrčilo u masku ljutine i napora. Bez obzira na njegove druge kvalitete, drumski razbojnik je bio hrabar čovek, i on je riknuvši kao bik nasrnuo na Holideja. Može biti da ga je Dokov izgled prevario, može biti da u njegovom vitkom i fino građenom telu nije video protivnika koga se treba bojati. Pomet tim uverenjem, on je nasrnuo da Holideja zgromi i ventil opreznosti popustio je u njemu. Dok se izvio u stranu, zadao jedan kratak „svong” u predeo bubrega, a kada se napadač bolno okrenuo, zario mu iz punog zamaha pesnicu u pleksus. Snagator se zgrčio i naleteo licem na Holidejevo koleno. Stenjanje i prigušen jauk prekinuo je nov udar kolonom u lice, od koga se napadač zaneo. Još jedan „svong” po vratu i drugi bandit se pružio pored prvog.

Iza Holideja, mlada žena je kriknula od užasa. U uglovima je počelo komešanje, i Dok je pogledom obuhvatio prostor oko sebe da bi se uverio da li mu odnekuda pretila opasnost. Mada niko nije pokazivao želju da se neposredno umeša, činilo mu se da se krug ljudi oko njega preteći sužava, ostavljajući mu malo prostora za manevrisanje. Da li je to uvod u linč? To nije bilo mnogo verovatno, mada građani obično nisu voleli kad se neki došljak u njihovom gradu ponašao kao u svojoj kući, makar taj došljak bio u pravu.

— Mis Čeriti, dođite ovamo — doviknuo je barmen.

Uglom oka, Dok je video kako stari kauboj gura ispred sebe mla-

du ženu do koje se u gužvi probio. Ona je naposljetku otresla njegove ruke sa sebe, ali on je ponovo obgrlio rukama i pogurao je iza teze, s iznenađujućim autoritetom.

U salunu je za trenutak zavladala tišina. Mlada žena koju je barmen nazvao imenom Čeriti, barmen i stari kauboj stajali su iza šanka, a ostali gosti tamo gde se ko zatekao. Izgledalo je da je okršaj završen i Dok se već premišljao šta mu valja raditi. Već je hteo da naredi barmenu da kofom vode osvesti dvojicu drumskih bandita, kada su se u dvorištu začuli koraci čizama, i glasan razgovor, i u salun su ušli i ostali drumski napadači, njih trojica na broju. Ušavši dva tri koraka unutra, prvi od njih je ugledao dvojicu svojih drugova na zemlji, a onda, Holideja koji je stajao nekoliko metara dalje. Plamičak vatre u oku otkrio je Holideju da ga je napadač prepoznao, i posle toga nije morao dugo da čeka na njegovu reakciju.

— Prokleta skitnice! — Zaustio je bandit i mašio se rukom za revolver, ali pre nego što je uspeo da potegne, Holidej je samo neprimetno spustio rame malo niže, i njegova ruka je potegla „kolt” brzinom palcanja kobrinog jezika. Hitac je planuo i tek povučen revolver je odleteo nekoliko metara dalje, i uz zveket pao na pod. Drugi bandit koji je išao za njim, misleći da je zaštićen telom onoga koji je stajao ispred njega, potegao je revolver, ali, to je bilo fatalno za njega. Dok je pritisnuo okidač i čovek je zajaukao. Doživotno osakaćena ruka mlitavo mu je klonula niz telo. Povučena lošim iskustvom svojih dru-

gova, treći bandit je bez reči podigao ruke uvis.

Tek tada je Holidej odahnuo. Ali, samo za kratko, jer se onaj nevidljivi preteći krug opet zatvorio oko njega. Ljudi su se santimetar po santimetar približavali sa tri strane, mada niko nije pokazivao otvorenu želju da sasvim pređe rastojanje koje ih je razdvajalo. Prizor pred njima bio je suviše rečit. No, neprijateljstvo je lebdelo u vazduhu.

Bojeći se da ne dođe do krvoprolića, doktor Betersbaj je povikao. — Stanite! Smirite se! Čovek je u pravu. Neko mu je ubio prijatelja. Smirite se kad vam kažem.

Dok je čuo doktorove reči i okrenuo se u pravcu gde je doktor gledao. Dvojica kafanskih gostiju su mu se oprezno približavali, jedan od njih sa rukom na dršci revolvera. Dok je primetio da taj čovek povlači revolver iz futrole i desna ruka mu je munjevito kliznula naniže. Brže nego što je potrebno da se trepne okom, revolver mu se našao u ruci, i potencijalni napadač je široko razrogačivši oči gurnuo revolver nazad u futrolu i pokazao prazne ruke. Još nekoliko sekundi stajao je u mestu njišući odrečno glavom kao da se boji da ga protivnik neće dovoljno razumeti.

— Sada je dosta — čuo se neki glas iza Holideja.

Holidej se nije ni makao, ali je zapazio da je u salunu odjednom zavládala tišina. Iza njegovih leđa je odjeknuo bat teških koraka, a trenutak kasnije, nečija gruba ruka mu se kao kandža spustila na rame. Dok je lejom rukom odgurnuo ruku sa svog ramena i okrenuvši se našao se pred visokim, snažno građenim čovekom širokih

ramena, guste grgurave kose i razmaknuto usađenih očiju koje su ga gledale prodorno. Taj čovek nosio je metalnu zvezdu na prsima košulje. Odmah iza njega, na mestu odakle je imao dobar pregled situacije pred sobom, stajao je jedan mladi čovek slabije fizičke građe, užarenih očiju, i ozbiljnog izraza lica.

— Izbegavajte hvatanje rukama — rekao je Dok tiho, ali oštro — i ne mešajte se.

— E, to je baš ono što ne name-
ravam da vas poslušam, stranče, —
rekao je šerif i krišom pogledao
dvojicu koji su počeli da se meško-
lje na podu i trojicu koji su stajali
pored vrata. Sa čuđenjem je zavr-
teo glavom. Njegov ozbiljan pogled
upućen Holideju iskrio je rado-
znalošću.

— Zatvorite ga šerife — progo-
vorio je barmen. — Neka ga nosi
vrag, zamalo što nije uništio ceo sa-
lun i da ga samo čovek pita zbog
čega. Dark i njegovi drugovi su
kao i obično svratili na čašicu bez
namere da nekoga uznemiravaju,
kad je ta skitnica odjednom pomah-
nitao iz čistog mira. Nije im dao
vremena ni da trepnu, nego je od-
mah napao najpre Darka, a onda
i ostale, i da vi niste naišli...

— Čekaj malo, kažeš iz čista mi-
ra napao. Svu trojicu? — šerifov
glas je poigravao od sarkazma.

Barmen je zatvorio usta i pro-
mrmljao nešto u krpu za brisanje
tezge, kojom je obrisao znoj sa
svog mlohavog lica.

Šerif je prošao pored Doka pošto
je prethodno dao znak svom mla-
dem pomoćniku da prisutne drži
na oku. Do tada je doktor Betersbaj
uspeo da se probije do prednjih re-

dova kruga i da stane pred šerifa.

— Mislim da bih ja mogao da objasnim šta se desilo, šerife Grendžere. Pre kratkog vremena, Holidej koga vidite ovde, doveo je u grad jednog ranjenika i taj nesrećnik je izdahnuo na mom operacionom stolu. Holidej mi je rekao da su on i njegov sada pokojni prijatelj napadnuti na putu od poštanske stanice u blizini Ronaldovog ranča. Prema tome, možda su ovi...

Grendžer se namrštio — Rolandovog ranča? — zabrundao je.

— Tako mi je rekao.

Holidej je ukrstio pogled sa šerifom, i ostao tako nekoliko značajnih sekundi. Čuo je žagor u gomili posetilaca saluna i na osnovu toga shvatio da ime Roland nešto znači, i da nesrećan događaj na putu ima dublje korene nego što je to u prvom momentu izgledalo. No, u tom trenutku, mlada žena se oslobodila starčevog nametnutog tutorstva i zabrinutog izraza lica požurila preko saluna do stepenica. Tamo je zastala i čudna tišina je odjednom zaladala prostorijom. Pogledom je potražila Holideja i neko vreme zadržala je pogled na njemu.

Posle nekoliko trenutaka, rekla je tiho ali autoritativno. — Dovedite ga u moju sobu, šerife. Neko od vas neka pozove mog brata Drua — obratila se gomili gostiju — a vi ostali vratite se svojoj zabavi i zabavite da se bilo šta desilo.

Dok Holidej je protrljao zglavke na rukama i pogledao petorku koja je smušeno stajala u uglu. Kad ga je Grendžer dodirom ruke opomenuo da pođe ka stepenicama, Holidej se okrenuo i dobacio šerifu mračan pogled. — Nisam još završio

s ovom bandom lupeža, šerife — rekao je ozbiljno. — Oni su napali mog prijatelja i mene. To su ljudi koje je doktor maločas pomenuo. Oni su ubili mog prijatelja, prema tome, ima još nekih stvari koje treba da rešim.

— Napred — rekao je Grendžer i stavio ruku na dršku revolvera.

— Šerife — zastao je Dok i digao obrvu — ja ponekad znam da na takav način odgovorim i drukčije.

— Hteo bih to da vidim — prihvatio je šerif Dokov izazov i stegao dršku revolvera.

— Ako tako nastavite i videćete — šapnuo je Dok ledeći pogledom. — Ali, mislim da bi bilo bolje da to ne pokušavate.

Šerif se malo lecnuo, i zamalo izmenio stav, ali, ostao je namešteno nabusit. — Napred, rekao sam.

Holidej je prezrivo pogledao šerifa i pošao pogleda uperenog u crnomanjastu mladu ženu.

— Izgleda da je u ovoj smrdljivoj rupi vaša reč presudna, mađam, i zato da sa vama rešim ovo pitanje. Recite ovim glupacima da gledaju svoja posla i da me ostave s ovim huljama... Ako već šerif ne nalazi za shodno da ih uhapsi s optužbom za ubistvo.

Dok je zapazio da je pobledela. Za trenutak su se prkos i arogancija iskazali u prefinjenim ortama njenog lica, i njene pune, senzualne usne su se stisnule. Onda je rekla.

— Čuli ste me šerife. Dovedite ga u moju sobu. Ti Bile ostani tu i ukloni Danka i njegove pajtaše iz lokala. Recite im da u ovom momentu ne želim više nikakve gužve.

Posle tih reči, orrika se hitro ok-

renula i pošla uz stepenice a Grendžer je ponovo spustio ruku na Holidejevo rame. Ali, i ovaj put Dok je energično odbacio šerifovu šapu i oborivši malo glavu ljutito pogledao šerifa.

Ali, šerf nije ustuknuo. Spustio je ruku, ali je dodao upozorenje. — O. K., Holideje, ne prsi se previše. Ceo grad je suviše veliki zalagaj čak i za tebe.

Dok je ljutito odmahnuo glavom. Shvatio je da je šerif u pravu, ali je svoj zaključak prečutao. Do tog trenutka, čovek sa zavojem oko vrata bio se osvestio i počeo da se diže sa poda. Setio se Lestera i bes je ponovo proključao u njemu. Bilo mu je došlo da „previjeni vrat” isprebija i sravni sa zemljom, i morao je da učini veliki napor da se uzdrži. Protivnik je još bio na podu, nemoćan. Umesto udarca, uputio mu je samo jedan pogled oštar kao vrh koplja. Da se pogledom moglo ubiti „previjeni vrat” bi bio mrtav.

Nikako nije mogao da dokuči kakav je ovo grad, i šta se u njemu događa, kao ni to ko je ta mis Čeriti. Nije ga se ni najmanje ticalo što je, kako se činilo, ona vukla konce i držala na uzici sve u gradu, uključujući tu i šerifa. Bio je već u situacijama da vodi neravnopravnu borbu, i nije ga uplašila nesrazmerna snaga. Ali, morao je biti strpljiv i oprezan.

Stegnuvši zube, pošao je ispred Grendžera. Dok je hodao osetio je da mu je šerif većim pokretom izvukao revolver iz futrole.

Tako dakle. Ostao je bez jedinog prijatelja na koga se u ovom gradu mogao osloniti.

Soba crnokose Čeriti odisala je mirisom parfema i pudera, a dnevna svetlost jedva je prodirala kroz zatvorene kapke i navučene debele zavese. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se Holidej privikao na polutamu koja je vladala u sobi, i počeo da razaznaje uredno raspoređene predmete i pre nego što mu je crnokosa lepotica rukom dala znak da sedne na jednu od fotelja. Nije ništa rekla, već se samo zagledala u Doka, i pri slaboj svetlosti Doku se učinilo da njene oči svetlucaju kao oči mačke.

Opasna zverka, pomislio je Holidej i spustio se na ponuđeno mesto i tek tada je šerif napustio zauzetu busiju iza njegovih leđa i prišao Čeriti. Obgrlio je devojkicu oko ramena i prekinuo tišinu.

— Šta misliš s njim?

— Još ne znam, smisliću već nešto. Ostavi nas nasamo sada.

Devojčin glas zvučao je prijatno kao da dolazi izdaleka, ali je u isto vreme u njemu bilo čvrstine i odlučnosti. Dok je shvatio da joj na neki način ne odgovara što šerif prema njoj pokazuje prisnost u prisustvu trećeg lica. No, Grendžer to nije zapažao.

— Ostaću da ti budem pri ruci.

— Ne, Bobe, ne sada. Mogu i sama da svršim ovu stvar. Hvala ti.

U njenom glasu Dok je osetio privuk zvuk nestrpljenja. Hteha je da ne uvredi šerifa, ali joj je on u datoj situaciji smetao. Rutinski se izvukla iz njegovog zagrljaja i udaljila prema drugom kraju sobe.

— Do đavola, Čeriti, ne misliš valjda da ću te ostaviti samu s njim?

— Dru će doći za neki minut — rekla je. — Učini kao što sam ti

rekla, Bobe, molim te. Ne brini, znam šta radim.

Nastalo je kratko ćutanje, a onda se Bob Grendžer opet oglasio. — Jesi li sigurna da znaš šta radiš? Rekao sam ti već nekoliko puta da ne odobravam prisustvo Darka i njegove grupe. Oni će nam napraviti više neprilika nego usluga. Za moj novac...

— Moram da nastavim ono što sam počela, Bobe. Ti to znaš.

Grendžer se okrenuo i videvši da ih Holidej sluša promrmljao je nešto za sebe. Zatim je glasno nastavio. — Slušaj Holideje...

— Slušajte Holideje — prekinuo ga je Dok ozbiljno.

Grendžer je nezadovoljno iskrivio usta. — ...Slušajte Holideje... ili kako se već zovete... — prihvatio je ipak ton koji mu je Dok nametnuo — ne želim više nikakve neprilike sa vaše strane. Ako samo ćujem da ste šušnuli u ovom gradu, zatvoriću vas u ćeliju. A onda ću vam prikačiti i ostalo što ste danas napravili. Jasno?

Holidej je ispružio noge i udobnije se namestio u fotelji. Ispod oka je pogledao šerifa. — Imate zaista divan, sladak mali grad, Grendžere.

Šerif ga je pogledao besno, kao da će ga progutati. — Ovaj grad je na svom mestu, mister. Ljudi koji ovde žive ne prave izgrede i ne donose nevolju. To čine skitnice i pustolovi kao što ste vi koji dolaze ovamo misleći da je ovo jazbina kao ona iz koje su oni sami izmireli. Tako je mister.

Dok mu se podsmehnuo ironično. — Da li vi i vaši građani mislite da je normalno ako neko dođe u

grad, pa usred belog dana dobije udarac po glavi i bude opljačkan?

Grendžer je mrgodno skupio obrve na čelu. Stajao je okrenut Doku sa rukama na predici opasača. Na Dokovu primedbu duboko je udahnuo vazduh kao da namerava da nešto odgovori, ali ga je tog momenta Čeriti dotakla rukom po ramenu, i glavom mu dala znak da izađe. Šerif je klimnuo glavom, ali je Dok u njegovim očima primetio odsjaj negodovanja i ljutnje. Pošto je usnama dodirnuo Čeriti po obrazu, visoki šerif je prišao vratima. Otvorio ih je i u tom trenutku ušao je jedan drugi čovek koji kao da je čekao da vrata budu otvorena. Prošao je pored Grendžera kao da ga ne poznaje, čak kao da ga nije ni primetio.

Pridošlica je bio čovek mršav, viši od srednjeg rasta, uredno odeven u odelo od boljeg štofa. Zlatan lanac od časovnika visio mu je preko prsluka. Ušavši unutra, bez reči, pogledao je Čeriti.

— Dru — rekla je ona — dobro je da si došao. Bobe, zatvori vrata za sobom.

Činjenica da je devojkica uživala nesumnjivo znatan autoritet zagolicala je Doka Holideja. Bila je mlada i lepa, a to dvoje se obično nije uklapalo u ljušturu koju vlast nosi sa sobom. Na prvi pogled, nije se moglo zaključiti na osnovu kojih osobina je uspela da je ljudi slušaju. Obuzet dosadom, Dok se proteglio, ali je Druu izgledalo kao da će ustati i zato se obrecnuo na njega.

— Ostani gde si.

Holidej je ostao u fotelji i još dublje se zavukao u nju. Digao je jednu nogu na mali izrezbareni stočić ne hajući što će štikla cipele

ostaviti prijav otisak na finom stolnjaku.

Čeriti je nečujnim, gipkim korakom prošetala odajom i zabačivši pokretom glave svoju dugačku crnu kosu, pogledala radoznalo svog gosta, ujedno i svog zarobljenika. Za to vreme, Dru se poslužio pićem iz jednog ormarića pored zida. Držeći čašu u ruci, on se naslonio na zid i pogledao devojkicu s izrazom poštovanja u očima. Kao i svi ostali u gradu, i on se kako je izgledalo, pokoravao željama te mlade žene.

— Ja upravljam ovim gradom mister Holideje — rekla je posle kratkog ćutanja. — Jeste li počeli to da shvatate?

— Da, počinjem polako da se orijentiram — odgovorio je Dok, pružajući ruku ka unutrašnjem džepu, na što se Dru trgao kao oparen i predostrožnosti radi uperio revolver u Doka. — Smem li da pušim? — zapitao je vadeći tabakeru, pri čemu je podsmešljivo pogledao Drua.

— Smete — odobrila mu je ona, i dopustila sebi da slabo osmehne. — U tom slučaju možda ćemo moći da se razumemo i sporazumemo. Hoću da kažem da sam... saznala neke detalje o vama... o vašem dolasku i smrti vašeg prijatelja. Želim da vam sada ovde kažem da mi je iskreno žao što se to desilo.

— Zaista? — rekao je Dok kratko i odbio kolut dima.

— Da, tako je. Mi ovde nismo životinje i zveri. Ima nekih stvari koje se moraju bezuslovno sprovesti ako želim da postignem cilj koji sam sebi postavila, ali, nikako ne želim da se zastranjuje i pribegava nepotrebnom nasilju.

— Lepo — rekao je Dok mirno gledajući u tavanicu. — A šta je

s onim ubicama dole, madam? Rade li oni za vas?

Njene usne su se stisnule. Ima lepe, mesnate, čulne usne, pomislio je Holidej, pod uslovom da ih čovek gleda i ne razmišlja o tome šta govore.

— Da — priznala je Čeriti posle kratkog ćutanja, a neprijatne, teške misli nabrale su joj čelo između obrva. — Oni istina rade za mene, ali nemaju naređenje da ubijaju nedužne ljude. Uveravam vas da će biti kažnjeni.

— Oh, smeo bih da se kladim da će baš tako biti — rekao je Holidej i cinično se osmehnuo. — Sva pe-torica?

Čeriti se neprimetno trgla, a Dru je ponovo do polovine izvukao revolver iz futrole, i posle nekoliko sekundi ga vratio nazad. Nastavio je da pijucka svoje piće, ali Dok nije verovao da u njemu mnogo uživa. Dru je po mentalitetu bio suviše kicoški tip da je mogao da uživa u bilo čemu, ako postoji atmosfera napetosti i nervoze.

Izvesno vreme u odaji je vladala mučna tišina, a onda je devojkica nastavila. — Ako bi vam to vredelo, obajsnicu vam nešto, i to ću učiniti samo zato što ne želim da mislite da smo svirepe životinje. U postaji dilažanse vi ste se kockali sa Milsom Rolandom. Je li to tačno?

— Tačno je.

— To je vaša prva greška, mister Holideje — rekla je devojkica energično. — Ja... mi ne dopuštamo da neko, bilo ko, stupi u bilo kakve kontakte sa Milsom Ronaldom. Ne dozvoljavamo nikome da radi za njega, da trguje s njim, da ga snabdeva... da se zabavlja s njim, uključujući tu i kockanje. On je žigo-

san kao izgnanik iz ljudskog društva zbog razloga o kojima ne želim da razgovaram sa vama. Reći ću vam samo jedno: onaj ko radi za njega i na bilo koji način mu pomaže, svrstava sebe u moje neprijatelje... neprijatelje moje i mojih prijatelja. Mils Roland je zločinac, on je ubica jedne žene.

Na te reči, Dok Holidej je digao obrve i pod izgovorom da bi se bolje namestio na fotelji, spustio nogu na pod. Prevrtao je po glavi misao da skoči na Drua i da ga sa nekoliko udaraca onesposobi i da posle toga, pošto uzme njegov revolver, sabije malo rogove ovoj prepotentnoj, svojeglavoj, uobraženoj ženi i pokaže joj kako stvari treba da stoje. Ali, odustao je od te namere. Bar zasada. Hteo je da sazna više o tome šta se ovde događa.

— Ronald je na mene ostavio utisak čoveka koji u sebi nosi nešto što ga muči, madam — rekao je Dok skrivajući nameru. — Po onome što sam o njemu mogao da zaključim posle nekoliko časova poznanstva, on je pošten i častan čovek, koji poštuje i ceni ljude oko sebe i savesno izvršava svoje obaveze. To što ste rekli, odudara od moje predstave o njegovoj ličnosti, mada ne kažem da...

— On je jedna obična svinja — prekinula ga je devojka lica iskrivljenog od ljutine — on je neosporna zver, hulja i nitkov najgore vrste!

— Izgleda da ga lično poznajete madam, i da ga vrlo dobro poznajete — rekao je Dok, glumeći površnu radoznalost.

Čeriti je sevnula očima. — Naravno da ga dobro poznajem. Živela sam s njim punih dvadeset tužnih godina. On je moj otac.

Holidej je tiho zviznuo. — Tako dakle? E, pa, evo kako stoji stvar. Od početka sam naslućivao da se u pozadini napada na putu i napada i pljačke ovde u gradu, krije nešto više od obične banditske obesti i otimačine novca. Ceo događaj od početka bio je lišen logike i razuma. — Pomerio je desnu ruku s opasača i Dru je ponovo dotakao dršku revolvera. No, Dok nije obratio pažnju na njegovu pretnju i pažnju je koncentrisao na devojku. — U stvari, toliko je bio lišen svake logike i razuma, madam, da mi ni na kraj pameti ne pada da olako pređem preko svega. Sahraniću mog prijatelja onda ću se obračunati s onom bandom hulja pošto vidim da šerifu ne pada na pamet da protiv njih primeni zakonske mere, a posle toga ću uzeti moj novac i novac mog prijatelja i otići. Vidite, pošto je Lester mrtav ono što je bilo njegovo treba predati njegovoj porodici ako je ima, ali, to je već moja stvar. Što se vas tiče — Dok je povukao dim i odbio jedan okrugao kolut — možete poljubiti vašeg taticu ili ga zadaviti ako vam se to više sviđa, meni je sasvim svejedno.

— Do đavola, Holideje, tražiš vruga! — rekao je Dru.

Holidej se osmehnuo krajičkom usana i odgovorio mirnim skoro, nezainteresovanim glasom. — Mister, pre svega, oslovljavajte me učtivo, jer vam niko nije dozvolio da mi govorite „ti“. A drugo, još važnije za vas, ne gurajte nos tamo gde mu nije mesto, jer vam ga neko može zavrnuti. Vas će svaki drugorazredni revolveraš smotati za doručak ili kao predjelo.

Krv je jurnula Druu u lice, ali, pre nego što je stigao da odgovori

na Holidejevu ciničnu primedbu, Čeriti je brzim koracima prešla preko odaje i stala pred Doka sa šakama oslonjenim na raskošno izvajana bedra. Ljutina je varničila u njenim očima, ali i još nešto što je Holideja interesovalo. Imao je osećaj da Čeriti pripada vrsti rasnih, vatrelih žena i da verovatno nikada nije bila ukroćena u pravom smislu te reči. Pomislio je da bi onaj ko bi uspeo da je ukroti, zaista imao pored sebe nekog ko vredi. No, odmah je odstranio od sebe tu primamljivu i izazovnu ideju, jer je ona nastavila.

— Pokušaću da budem što jasnija i otvorenija, mister Holideje. Ako se budete pristojno ponašali u ovom gradu vam niko više neće zadavati nikakvu glavobolju. Možete sahraniti vašeg prijatelja, a u tome ćete imati naše saučešće i iskreno žaljenje. Posle toga, možete otići iz grada i što dalje budete otišli to bolje za vas.

— A ono ostalo? — zapitao je Dok bezbojnim glasom,

— Šta ostalo?

— Pa recimo, moj i Lesterov novac, ako kažnjavanje ubica prepustim vašoj savesti.

— Nema novca, mister Holideje. Taj novac nije pripadao mome ocu, i on ga nije mogao dati, ni vama niti vašem prijatelju. Taj novac sve do poslednjeg centa, pripadao je mojoj majci. Moj otac je ubio, jer se bojavao da će ona celo svoje bogatstvo posle svoje smrti ostaviti mojoj braći i meni. Bila je bolesna, teško bolesna, i nije joj preostalo još da živi dugo. Da ga ne bi iznenadila svojom odlukom, on je preduhitrio. To je razlog što je Erni Dark hteo da vas zaustavi. Da ste

hteli da poslušate kad su vas opomenuli...

— Opomenuli na šta?

— Da ne ulazite u aranžmane sa Rolandom.

— Ne znam o čemu to govorite — rekao je Dok i pogledao je u oči. — Ne kažem da bih poslušao bilo čije upozorenje, jer smatram da niko nema pravo da me prisiljava kako da se ponašam, ali niko me nije opomenuo ni na šta.

Čeriti je sa nevericom i sumnjom nabrala čelo, i okrenula se Druu. Dru je kratko udahnuo vazduh kao da se zbunio i zabrzao. — Pitao sam Darka i on mi je rekao da je preko nekog čoveka skrenuo pažnju Holideju i onom drugom, ali, da su se oni oglušili o to upozorenje. Da li je to istina...

Čeriti se ljutito isprсила, i oči su joj sevnule od nezadovoljstva. — Glupane, glupane nad glupanima! Rekla sam ti da ovo što radimo moramo raditi po planu i na fini način. Rekla sam ti, takođe, da paziš na Darka. Bob Grendžer će zbog mene zažmuriti na mnogo šta, ali ubistva ne spadaju u taj naš dogovor. Zar ne umeš nešto da uradiš kako valja?

Dru je snuždeno slegnuo ramenima. — Dark mi je rekao da je nameravao da sa Holidejem i njegovim prijateljem razgovara i reši pitanje mirnim putem, i u tom cilju je pojahao za njima. Hteo je da ovaj grad poštedi neprilika. Ali, Holidej i njegov prijatelj su pomahnitali kao što je bio slučaj sa Holidejem dole u salunu, i pripucali. Dark i njegovi su odgovorili na paljbu, i čovek je pogođen. Šta sad? Krivi su u svakom slučaju oni što nisu saslušali Darka.

— Naopako postavljen problem — rekao je Dok, i odbio dim.

— Naopako ili ne, ja se ne bih mnogo brinuo šta priča ovaj odrpanko — obratio se Dru mladoj ženi. — Najbolje bi bilo da ga pošaljemo da se spakuje i ode. Ako se posle toga vrati onda tim gore po njega.

Holidej je premestio težinu tela na fotelji i potražio oslonac za noge, i pogledom premerio odstojanje u odaji. Soba je bila prostrana, bilo je u njoj dovoljno prostora za kretanje, što u ovom momentu nije bilo sasvim povoljno. Ali, Dok se nije bojao Druovog pištolja. Njegov revolver sa drškom od slonovače ležao je na toaletnom stočiću, i Dok nije očekivao da će mu biti teško da ga dočepa. Dru je bio drzak i u Doku se budila želja da ga presliša za tu drskost, ali, prisilio je sebe da ostane miran.

— Šta vi kažete na to? — obratio se Holidej devojci.

Čeriti je počela da vrti glavom. — Ne znam, zaista ne znam. — rekla je.

— Onda ću vam ja reći, madam. Pošaljite ovog praznoglavog kicoša da donese moj novac i novac mog prijatelja. Sa Darkom i njegovim banditima račune ću srediti tako kako ja nađem za shodno. Kad to završim, otići ću svojim putem, i postaraću se da Lesterova imovina dođe u ruke njegovih naslednika. A sada, ako biste to želeli, dao bih vam jedan savet. Mešanje sa huljama kao što su Dark i njegova banda, nikada nikome nije donelo nešto dobro. A što se tiče vaših problema s ocem, to je nešto suviše lično da bih se ja mogao mešati. Šta kažete, dakle, da problem reši-

mo ovako kako vam rekoh, i da se rastanemo kao prijatelji. Važi?

Izgledalo je da se Čeriti dvoumi, ali, Dru se odlepio od zida i rekao. — Ne dozvoljavamo da sa našeg ranča neko odnese makar jedan cent. Nas se ne tiče što ti taj novac nisi oteo, mi ti se tiče koliko teško je tvoj prijatelj morao da radi da bi zaradio novac koji je izgubio. Mi smo oko tog ranča zategli omču, i kada naš otac to na kraju shvati, on će dići ruke od svega i otići. Kada bih se samo ja pitao, ja bih otišao tamo na ranč i istresao bih ga iz pantalona, makar morao da upotrebim silu, ali, Čeriti ne želi da sa takvim postupkom ima veze. Zbog toga smo odlučili da čekamo, ali, nećemo dozvoliti kojekakvim skitnicama kao kao što si ti, da nam zamućuju posao. Dakle, kao što sam ti rekao, pakuj se, jaši odavde i nemoj se vraćati. A za tvog prijatelja je šteta, ali, šta možemo.

Holidej je slegnuo ramenima i obrisao ruke maramicom. Ogrebotine na kuku nije više osećao, ali ga je glava još uvek tištala. No, trenutno mu je čak više od toga smetalo što je prljav, znojav i neuredan. Možda su svi ti razlozi delovali na njegovo raspoloženje i rasuđivanje, kad se obratio Druu.

— Od ovoga što sam čuo ništa mi se ne sviđa. Ne dopada mi se ton kojim razgovarate sa mnom, ne sviđa mi se što sam opljačkan i što mi je saputnik ubijen zbog nekih glupih razloga.

Začutao je za trenutak i pogledao Drua. — Ali, vi imate snagu i moć u ovom gradu — nastavio je, i Druove oči su zadovoljno zasijale. — Imate bandu plaćenika spremnu na svako nevaljalstvo, imaćete u džepu

šerifa koji igra kako vi hoćete, imate salun koji vam donosi prihode da sve to finansirate. Čini mi se da bi, kada sve to vidi, razuman čovek znao kada treba da istupi iz igre.

— Tačno. Pametan čovek bi to znao — rekao je Dru Roland podsmušljivo i sa samozadovoljnim osmehom.

Holidej je nekoliko puta ćutke klimnuo glavom. Ohrabren njegovim držanjem, Dru je postao drskiji. — Tako je to. Ako ste dovoljno pametni...

Holidej se u tom trenutku isprazio u fotelji, palacajući pogledom svojih sivoplavih očiju. Dru se trgao neprijatno iznenađen, ali, ako mu Holidejevo držanje nije bilo sasvim jasno, njegove reči nisu ostavljale mesta sumnji.

— Nesreća je u tome — rekao je Dok tiho i pribrano — što ja nikada nisam bio previše razuman, pogotovo u ovakvim stvarima. Oni koji me znaju, većinom su smatrali da radim ono što smatram ispravnim, makar to i ne bilo uvek probitačno. Ali, čak više nego ti ljudi koji me znaju, ja sam znam da nisam od onih koji će dopustiti da mu neka luda hulja ubije prijatelja i da se završi na tome. Ne, to se neće desiti. Prema tome Ronalde, prošetajte svoju malu nalickanu zadnjicu i donesite mi moj novac i novac mog prijatelja. I nemojte se truditi da dozovete vaše pse čuvare, jer ćete i vi i oni zažaliti zbog toga. A sada pohitajte, mister i vratite se što pre. Ne mogu više da podnosim ovo odelo i prijavštinu na sebi!

Dru Roland je zatrepao očima ne shvatajući u prvom momentu neočekivani preokret u Dokovom držanju. Bio je iznenađen zbunjen i

paralisan. Onda je bes obojio njegovo oštro izvajano lice. Koraknuo je jedan korak prema Doku i pogrešio, jer, Dok je već bio spreman za skok koji ga je odneo do njegovog cilja pre nego što je Roland uspeo da izvuče revolver iz futrole. Dokova pesnica pogodila ga je posred lica, i on se zateturio unazad, i ispustio revolver. Pri udaru o pod, revolver je opalio, a Roland je potiljkom udario u zid i ostao tako da stoji ošamućen. Dok je šutnuo nogom revolver koji se pušio, i oružje se otkotrljalo po podu van Rolandovog domašaja. U tome trenutku, Čeriti je jurnula na njega i Dok se okrete da je dočeka. Dočepao je za rame na, zavitičao je oko sebe i bacio je na postelju. Devojka je odskočila od federa mlatarajući nogama u vazduhu.

Stavljajući revolver u futrolu, Holidej je začuo tutanj koraka uz stepnište koje je vodilo iz saluna ka sobama na spratu. Dok je pogledao Čeriti. Ležala je na postelji i borila se da dođe do daha, a haljina zabačena do iznad divno uobljenih bedara otkrivala je dugačke vitke, izazovno zaobljene noge u čipkastom donjem vešu.

— Hvala vam na gostoprimstvu, mis Čeriti — rekao je Dok smeškajući se i ne skidajući pogled sa njenih nogu otvorio vrata. Proverio je da li ima nekoga ispred sobe i kada se uverio da nema nikoga, brzo je pošao hodnikom.

Kad je krenuo iza ugla hodnika i izašao na zadnju verandu, ugledao je šerifa Grendžera, zamenika Bila Hoka i barmena Čarlija Bensa kako se trčeći približavaju. Šerif i njegov pomoćnik imali su revolvare u rukama.

Dok je pohitao prema spoljnim stepenicama koje su vodile u dvorište. Preskačući po tri stepenika odjednom, sjurio se u dvorište, i tamo na vratima štale ugledao jednu jedinu osobu.

Bio je to starac koga je pola časa ranije Dok Holidej video kako u salunu zuri u sliku iznad šanka. Videvši ga, starac mu je očajnički mahnuo rukom. Nemajući kuda da beži, Dok je potrčao prema njemu. Već je bio skoro stigao do vrata štale kada je starac nestao. Trenutak kasnije, zapraštali su revolveri i uvlačeći glavu u ramena pred kuršumima, Holidej je uleteo u štalu. Starac mu je pokazao prema drugom kraju štale. — Dođite sa mnom — rekao je i Dok je pošao za njim do nekih vrata. Starac mu je rekao. — Na ovoj strani nas neće tražiti Holideje. Ali, budite tihi.

Prošli su kroz vrata i izašli u jednu uzanu uličicu odakle je starac poveo preko nekog malog dvorišta obraslog visokom travom do ulice koja se na dvorište naslanjala s druge strane. Odatle se starac uputio tom sporednom ulicom do gornjeg dela grada, gde se najzad zadržao pred malom kolibom na samom kraju ulice. Kad je Dok ušao za njim u kolibu, on je zatvorio vrata, prešao preko odaje i sagnuo se da podigne jedan kapak na podu. Dok je ugledao lestvice naslonjene na rub četvrtastog otvora.

— Ostanite tu dole sat-dva dok vas budu tražili. Čeriti Roland nije osoba koja lako odustaje od onoga što je naumila. Možda će vam dole biti vruće, ali naćićete vode na jednoj polici i bar ćete biti bezbedni. Kad se uzbuna stiša, ja ću doći da vas obavestim.

Dok nije imao šta da protivureči. Od trčanja vratio mu se bol u glavi i mučnina od nesvestice. Udarac koji je dobio bio je suviše jak. Sišao je oprezno niz lestvice i kada je starac zalupio kapak iznad njega, našao se u potpunom mraku. Krenuo je palidrvce i video je da je okružen zidovima od zemlje.

Nalazio se u nekom starom rudarskom oknu, zaključio je. Ugledao je jedan drveni sanduk i mada su mu prljavština i znoj smetali seo je na njega i pripremio se na dugo čekanje.

IV

— Sada budite tihi — upozorio ga je starac stavljajući čvornovat prst na bezuba usta i kriveći glavu, tako da mu je retka seda kola kliznula na levu stranu duboko izbora-nog lica. Holidej se provukao kroz otvor na podu i duboko udahnuo svež vazduh. Zadržao se za trenutak da bi detaljno osmorio starog. Ovaj je izgledao tako osušen teškim životom, godinama i prerijskim vetrovima, da je podsećao na iznošenu bačenu čizmu. I pored nervoze koju je stari pokazivao, Doku se činilo da nije od onih ljudi koji podležu paniči.

Holidej je prešao preko sobe i privukao stolicu starom stolu od grubih dasaka na čijem se jednom kraju nalazilo limeno lonče a na drugom pocrnela posuda za kuvanje kave. Opušci nekoliko popušanih cigareta ležali su razbacani tamo-amo, a jedan je plivao u barici prolivene vode od opranog lončeta za kavu.

Starac je gegajući krivim nogama prišao vratima. Ostao je tamo

nekoliko trenutaka osluškujući šumove spolja, a zatim se lagano okrenuo, klackajući ostarelim kostima. Klimnuo je glavom Holideju, dopuštajući najzad da u njegovim bledim očima, blesne slaba iskra života. Holidej je u svom životu video mnogo ljudi koje je skrhao život na Dalekom zapadu, i kako mu se činilo, ova stara olupina pripadala je tom soju ljudi.

— Prevarili smo ih, je li tako? — rekao je starac.

— Zahvalan sam vam što ste me spasli, mister, ali sam u isto vreme jako radoznao zašto ste to učinili — postavio je pitanje Dok.

Toliko slab osmeh da se jedva mogao primetiti, razvukao je starčeve sasušene usne. Vukući noge po podu, on je prišao stolu i seo nasuprot Holideju. Njegove oči sijale su s interesovanjem koje je Holidej primetio onda kada je stari gledao sliku u salunu.

— Čuo sam da ste bili sa Milsom Rolandom, Holideje.

— Tačno. Pili smo zajedno neko vreme.

— Čuo sam da ste dobili neki novac i da ste opljačkani?

— I to je tačno.

— I da vam je prijatelj ubijen?

Dok je klimnuo glavom. Stari je protrljao šakom po ivici usana i značajno pogledao svog sagovornika.

— Ja se zovem Endi Džil — rekao je na kraju.

— Milo mi je da smo se upoznali. Džile. A sada, ako hoćete, recite mi zašto ste se umešali. Ostavili ste na mene utisak čoveka koji na dugu stazu gleda samo svoj posao.

Ovo što ste učinili za mene neće vam doneti prijateljstvo nekih ljudi u gradu.

— Mislim da sam ja dosada kompletirao spisak svojih prijatelja i s tim sam načisto. Nikada nisam naišao ni na jednog čoveka za koga sam smatrao da mi može biti prijatelj, a da taj u sebi nije imao makar najmanji trag onoga što se zove zla sreća.

— Srodne duše je li? Žrtve zle sudbine?

— Pa, tako je. To je i razlog što sam vas spasao. Do đavola, bili ste napadnuti, opljačkani i izgubili ste prijatelja.

— Mislim da sem toga ima još nešto, stari — osmehnuo se Dok šeretski. — Hajde kažite šta je to.

Starac je ponovo nakrivio glavu na jednu stranu i zamislio se. Pogledao je Doka u oči, a onda klimnuo glavom u znak da se slaže sa njegovim zapažanjima. — Da, ima još nešto. Mislim da sam vam pomogao zato što ste bili u društvu sa Milsom Rolandom i što zbog toga ispaštate. Ja poznajem Milsa, dugo vremena sam radio s njim. Ovo što mu njegova deca rade nije pravo. Niko nikada nije izneo nijedan dokaz da je on zaista ubio svoju ženu. Nema nikakvog značaja što je u momentu njene smrti samo on bio na ranču s njom i što je na njoj nađena smrtonosna rana od metka. Niko nije mogao sa sigurnošću da utvrdi da li je metak ispaljen iz njegovog revolvera. Do vraga, mogao je biti ispaljen iz bilo koje stare puške kojih ima koliko hoćete.

Dok je izvadio tabakeru iz džepa i ponudio starog cigarom. Starac je

iznenađeno užagrio očima. — Oho, prava „havana“ cigarilos! Ovakav duvan nisam pušio ni u najboljim danima. Čujte, mister, sve više mi se dopada što sam vam spasao kožu. Izgleda da ste vi neki džentlmen... mada u bednom stanju, priznajem — dodao je stari šaljivo.

— To i meni smeta, ali, zasada se moram odreći komfora i pristojnog izgleda. No, da budem praktičan. Pošto inače nemamo ništa bolje da radimo mislim da bi bilo dobro da što detaljnije razmotrimo događaje, da prodremo do dna zagonetke — rekao je Dok. — Naravno da sam najviše zainteresovan za Čeriti Roland i zato bih predložio da pođemo od nje.

— To je i moje mišljenje — rekao je Džil. — Čeriti ovakva kakva je, to je prava žena za vas, zar ne. Slika i prilika njene pokojne majke. Poznavao sam njenu majku Emu, vrlo dobro sam je poznavao veći deo mog života, u stvari, mislim da sam je shvatio odmah, od momenta kada sam je prvi put video u Bekersbaj Kauntiju. Tada je imala šesnaest godina i blistala je lepše od najblistavijeg sunca koga ste ikada videli. Kada je išla ulicom, palila je sve muškarce koji su imali sreću da je vide. Jednostavno, nije bilo nikoga ko bi mogao da skine pogled sa nje kada bi je jednom ugledao. Taj bi morao da bulji u nju sve dok ne bi nestala sa vidika. Eto, to vam je bila Ema.

Dok je to govorio, starčev pogled je bludio negde u daljini. Počeo je i malo brže da diše, a onda se okrenuo i udaljio pogled od prozora. Oči su mu ponovo upale u očne duplje, a kapci su mu se upola sklopili.

— Ema Njuton, ponos cele pokrajine, bila je prošena od mnogih, odnosno, od svih ljudi stasalih za ženidbu. Mogla je dobiti svakoga ako je htela, samo da mahne malim prstom, ali, ona, se udala za Frenka Tvumija. Frenk je bio dosta dobar i pošten čovek i dobro je stajao. Dobili su dva dečaka u tom braku, i izgledalo je da će Ema poživeti srećan život, ali, iznenađa je jedne noći Frenk bio ubijen u salunu „Crvena podvezica“. Ljudi su pričali da se Frenk mnogo kockao i da nije umeo da podnese gubitke. To ga je navelo da žestoko reaguje, što je imalo teške posledice. Ali, koliko sam ga ja poznavao, on je bio dobar čovek i brižan starešina porodice. A Ema... posle toga se spakovala, prodala sve što je imala i došla ovamo na sever.

Endi Džil se počeo prstom po obrazu, i kao da se u mislima vratio u prošlost. Čutao je neko vreme razmišljajući, nesiguran da li se dobro priseća svih pojedinosti. Na kraju je patetično zaklimao glavom i nastavio. — Ovde se upoznala sa Milsom Ronaldom. U to vreme, Mils se čupao da preživi na jednom malom komadu zemlje, koju su i kojoti napustili. Bila su to teška vremena za sve. Ne znam tačno kako se to desilo ali, Ema i Mils su se saživeli i pre nego što je neko mogao to i da nasluti, ona se preselila na njegov ranč, udala se za njega i rodila mu jednu devočicu. Ta devočica je Čeriti.

Holidej je zamišljeno povukao dim i odbio nekoliko okruglastih kolutova. Starčeva priča popunila je mnogo prazmina u njemu. Ali, ostalo ih je još dosta.

— Šta se desilo sa dvojicom dečaka iz njenog prvog braka, Džile — zapitao je.

— Odrasli su. Da, to sam hteo da kažem, s Eminim novcem Mils je kupio dovoljno dobre stoke i počeo da širi ranč. Kupio je još zemlje, dobre zemlje, vremenom je postajao sve bogatiji. Dečaci su rasli, postali su veliki i jaki, u svakom slučaju veliki. Dru nikada nije bio baš neka izrazita ličnost, nije se ničim naročito isticao, ali Reb, taj je rastao samo za to da bi svuda gde je prošao ostavio neki znak svog postojanja. — Džilov pogled se ponovo zaustavio na Holideju i u njegovim duboko usađenim izbledehim očima ogledala se duboka ozbiljnost.

— Reb Roland? — zapitao je Dok, vraćajući se i sam u ne baš davnu prošlost. Setio se Čejena, gomile raspaljenih za linč, nemoćnog šerifa. Bila je to paklena subotnja noć u Čejenu. I u tu noć pojavio se Reb Roland. Začudio se kako već dosada nije povezao ime Roland sa Rebom Rolandom. One noći kada je pakleno stvorenje hodao ulicama Čejena. Reb Roland ga je doveo na ivicu odluke da se obračuna s njim.

— Izgleda mi da ste čuli za nje-ga, je li tako, Holideje? — zabrun-dao je Džil.

— Kao što ste rekli, gde god je išao, on je ostavljao trag za sobom — odgovorio je Holidej, ali, nije hteo da kaže ništa više od toga. Džil ga je gledao uporno nastojeći da iskamči nešto više obaveštenja, ali, Holidej je nastavio da odbija dimove i ostao je nem.

— Da, Reb je ostavio svoj znak svugde gde je prošao. Što je izvesno — rekao je Džil posle kratkog ćutanja. — Ali, kao dečak, bio je po-

godan materijal za modeliranje. Da smo Ema i ja nekim slučajem mogli...

Endi Džil je odjednom začutao. Digao je pogled kao da se trgao, i u očima mu se ukazao izraz nesi-gurnosti. Udahnuo je kratko i nešto promrlijaio, ja sebe, pre nego što je nastavio, ali, s izvesnom merom za-tezanja i kolebanja. — Nije to ono što sam hteo da kažem, Holideje. Između mene i Eme nikada nije bilo ničega, ako ste maločas možda pomislili drukčije. Poznavali smo se i to vrlo dobro. Bekersbaj Kaunti je bio malo mesto, toliko malo da je svako znao uglavnom sve što nje-govi susedi misle. Vidite, Frenk Tvumi je bio cenjen i poštovan. Bio je to značajan čovek sa budućnošću, a sem toga, čovek lepe spoljaš-nosti... Endi Džil je zastao, proguta-o knedlu vazduha i šmrknuo.

— Vi ste išli za njenom suknjom. Pratili je i čekali, je li? — promrlijaio je Dok tiho.

Endi Džil je odmahnuo glavom. Jedva приметно rumenilo razlilo mu se po licu i usne su mu se stisnule. — Nisam to rekao, Holideje, nosio vas vrag! Nisam to ni mislio. Obo-žavao sam tu ženu, to je sve. Dobro, ona i ja smo se rado gledali, imali smo nekih nežniji osećanja jedno za drugo. Ja bih učinio sve što bi ona zaželela, ali, sto mu gromova, ona je bila ona, a ja sam bio ja.

Holidej je klimnuo glavom potvrđujući da ga je shvatio. Pošto je bio naveo staroga da govori, nadao se da će od njega doznati dosta to-ga što ga je interesovalo. — Šta ste vi radili dole na jugu, Džile? Pret-postavljam da niste mogli izrasti u tako krupnu zverku kao što je bio Frenk Tvumi, je li tako?

U nastupu neke dotle ugašene unutrašnje snage, Džil je poskočio i iskolačio oči. — Bio sam bolji od njega, mister, ako bi neko hteo da zagleda iza paravana. Mogao sam se meriti sa bilo kojim čovekom. Imao sam dosta kvaliteta i mogao sam postati neko i nešto.

— Ali, ne dovoljno? — Holidej je zapazio da je izraz starčevih očiju postao tvrdi i da se ispod skrame umora razgara ljutina. Ugasio je opušak cigare na ivici stola, i pustio ga na pod pored drugih koji su tu već ležali.

— Naravno da bi bilo dovoljno ono što sam mogao postati, Holideje. Na šta to do đavola ciljate? Možda je ipak trebalo da pustim one zlikovce da ubiju boga u vama i da vas na kraju otprate na groblje. Možda je trebalo da vam okrenem leđa i...

— Mislim da ste učinili ono što ste učinili, za to što sam vam potreban, mister — prekinuo, ga je Dok Holidej. Da počnemo onda od toga. Jeste li ikada čuvali stoku za Rolanda?

— Jesam neko vreme.

— Pre koliko godina?

— Ne tako davno. Bio sam sa Milsom skoro od prvog dana kada je doveo Emu u svoj dom. Ja sam mu pomogao da se stvari srede, pomogao sam mu da ceo ranč dovede u red. Do sto vragova, bio sam mu prijatelj i nesebičan pomagač. Moje oči su sve videle drukčije nego njegove, i to mu je omogućavalo da sagleda gde je istina i kako ponekad treba postupati. Pomagao sam mu takođe da uredi svoj dom takav kakav je sada. Nikada nisam uzeo od njega više nego što je iznosila moja plata, možda sam čak uzimao

manje nego što je trebalo. A onda ... onda je ona umrla.

Holidej se zavalio u stolicu. Suvo rasklimano drvo škripnulo je pod njegovom težinom. Pažljivo je posmatrao izbornano sasušeno staro Džilovo lice dok je Džil zurio netremice u zid, ploveći mislima u prošla vremena.

— Rekli ste da je bila ubijena, Džile — podsetio ga je Dok posle kratkog ćutanja.

— Starac je umorno klimnuo glavom, a oči mu je ugasila tuga.

— Da, nađena je u svojoj sobi sa probušenom slepoočnicom. Mils i ja smo toga dana bili na pašnjacima u potrazi za nekom odlutalom stokom, i kada smo je sakupili, Mils se pre mene uputio kući, jer mi više nije bio potreban. Mladići su bili u gradu, a Čeriti u poseti nekim prijateljima u Lusku. Kada sam se vratio na ranč, zatekao sam Milsa na verandi, blédog u licu kao smrt, kakvog ga dotada nikada nisam video. Pitao sam ga šta mu je, ali on nije odgovorio ništa. Posle toga, možda jedan čas kasnije, našao sam ga ispod drveća sa zadnje strane kuće, kako stoji pored jedne sveže hümke. Sledećih nedelju dana nas dvojica jedva da smo jedan drugom rekli tek po neku reč. Onda se iz grada vratio Reb i između njih je nastala paklena svađa. Došao je i Dru, ali nešto kasnije, i ishod je bio da su se mladići spakovali i napustili kuću. Zatim je i na Čeriti došao ned da se vrati, verovatno su je mladići obavesili i pozvali da dođe. Tek, ona je digla buru, sekla je Milsa rečima kao da je poludela, i na kraju se i ona spakovala i otišla. Čuo sam kasnije da je odnekuda nabavila novac i da je u Kauntiju kupila sa-

lun. Dru joj pomaže i održava red u salunu, a pored toga, ona se vezala sa Bobom Grendžerom, šerifom.

Nešto je lecnulo Holideja kad je Džil rekao svoje zapažanje o Čeriti. I sam je svojim očima video da je odnos između njih dvoje više od običnog prijateljstva, ali mu se nije svidalo da to čuje.

— Ipak, ne mogu to da razumem — nastavio je Džil i povukao dim iz cigare. Uživanje od dobrog duvana razvedrilo je malo njegovo tužno i zbunjeno lice. — Taj čovek, Grendžer, on je u redu kako bih rekao, obavlja svoj posao dosta dobro. Ali, da bi jedan čovek mogao da drži na uzdi ženu kao što je Čeriti, on mora da bude mnogo veći laf nego što je Bob. Pa, Čeriti takve kao što je šerif može progutati za doručak. Ona je prava divlja mačka, pantera, to vam ja kažem Holideje. Zešća je nego što je njena majka ikada znala da bude.

Dok Holidej je o Čeriti već bio izgradio neko svoje mišljenje, koje se u glavnim crtama dosta podudaralo sa Džilovim. Što se tiče njenog brata Drua, nije imao ni manje iluzije. Dru Roland je bio običan grabljivac i lupež, koji se vešao drugome na leđa i brinuo samo o tome da ne izgubi taj siguran oslonac. Lako je, stoga, bilo Doku da shvati kako je došlo do toga da se Čeriti ispne na vrh piramide, i postane vođa čopora. Izuzetak je bio samo Reb Roland.

— Onda oni smatraju da je Mils ubio svoju ženu, je li tako Džile? — zapitao je Dok naizgled nezainteresovano.

— Da, oni to veruju, a ja mislim da greše. Istina je da Mils nikada nikome nije rekao šta se desilo ili šta je on zatekao kad je došao na

ranč. Ema i on se nisu slagali baš tako kao što bi trebalo da su se slagali, ali, to je bila njihova lična stvar i nije imalo nikakve veze sa mnom ili sa Čeriti ili mladićima. Ema je možda bila najdivnija žena koja je ikada postojala na svetu i Mils je pazio da joj se ni travka ne nađe na putu kojim hoda, ali su izgleda njena osećanja prema njemu poslednjih godina bila nešto izbleдела. To je bila posledica nečega u vezi sa mladićima, ali pravu istinu nikada nisam mogao da doznam.

— Teško mi je da poverujem da su kći i dva sina tek tako mogli da optuže oca da je ubio njihovu majku — izložio je Dok svoje mišljenje. — Morali su za tako tešku optužbu imati neki čvrst razlog, zar ne.

Džil je žmirnuo i još intenzivnije se zagledao Holideju u lice. — Oni smatraju da imaju dokaz. Reb je rekao neko svoje mišljenje, a kao i uvek, Dru se složio s njim. Mils uopšte nije protivurečio Rebu, niti je dokazivao suprotno, jednostavno, pomahnitao je. Pola života sam izgubio sprečavajući ih da jedan drugoga ubiju. Ali, šta je bilo bilo je, to više nije važno; zabrinjava me ovo što se sada događa. — Starac je za kratko začutao. — Verovatno ste se pitali od kuda sam se ja našao ovde. Pa eto, Mils me je poslao. Zatražio je od mene da se preselim u grad, što sam ja ionako hteo da učinim. Nisam mogao da ostanem tamo na ranču, s njim onakvim kakav je, a bez Eme, i da gledam kako se stvari menjaju i propadaju.

— Roland je sakupio i prodao svoju stoku? — upitao je Dok.

Džil je klimnuo glavom. — Da. Prodao je celo stado i sada ima samo nešto gnila za priplod i zemlju.

No, pitanje je da li će i dalje uzgajati stoku. Ja lično ne verujem. Mislim da će sedeti tamo skrštenih ruku, razmišljati o njoj, sakupljati uspomene i čuvati prokletu tajnu duboko zaključanu u sebi. A ja... ja sam došao u grad da bih bio s Emom.

Holidej je nabrao obrve. — Emom?

Džil se trgao, a onda odmahnuo glavom i pogledao u stranu. — To vas se ne tiče, Holideje, to sam vam već rekao. Pomogao sam vam da umaknete onim tipovima koji su hteli da vam smaknu glavu, jer sam smatrao da ste u pravu što se tiče vašeg novca i novca vašeg prijatelja. Sem toga, ne nameravam da sedim skrštenih ruku i da pustim hulje kao što su Dark i Iverson i Bičem i Sali Krenton da vršljaju i ubiju još nekoga. Čeriti je bila nerazumna što je dozvolila Druu da najmi te ubice, jer, oni su samo to i ništa drugo.

Dok je ponovo izvadio tabakeru i ponudio Džila, a i sam je stavio jednu cigaru u zube. Jedino uživanje za poslednjih dvanaest časova, pomislio je. Veče se spuštalo, i u sobi je sve više ovladavala tama. Ispružio je noge i u telu osetio težak zamor. Šta sad? Zahvaljujući starcu, prikupio je neka obaveštenja, i sada mu je njegov položaj bio jasniji, ali, kada je sve sabrao i oduzeo, nije bio u nimalo boljem položaju nego odmah posle napada i pljačke. Jedino što ga više nije bolela glava. Ali, novac nije dobio nazad, a Dejv je bio mrtav.

— Čeriti Roland, dakle, name-rava da svog oca drži u izolaciji i da ga kazni kako najbolje ume za

pretpostavljeno ubistvo njene majke. Je li tako Džile?

— Tačno tako. Vi niste jedini koji je bio upozoren da ne stupa ni u kakve kontakte sa Milsom i da izbegava njegov ranč.

— Nisam bio upozoren.

— Dobro, hteo sam reći uopšte. To se desilo još najmanje tucetu ljudi. Samo, što nije bilo žrtava. Mils je naišao na vas i vašeg prijatelja, a Čeriti ga već mesecima drži na oku. Ona je ceo grad okrenula protiv njega; on ovde ne može da kupi ništa od onoga što mu je potrebno, niko u gradu neće da mu kaže ni dobar dan, a kamoli da mu se osmehne. Nekoliko puta je došao u grad i šerif ga je oterao. Tako stoje stvari.

— Čudnovato mi je da Roland to podnosi i da ništa nije preduzeo da situaciju u gradu izmeni. On je moćan, ima novca.

— To je tačno, ali, mislim da on to sve trpi zato što ne može da se bori protiv svoje kćeri. Do mladića mu nije mnogo stalo koliko znam. Nikada mu nisu značili mnogo, pogotovo što su uvek trošili majčin novac kao vodu, pravili izgrede po gradu, nanosili raznu štetu Čeriti i punili njenu lepu glavu lažima o njemu. Sem toga, izlazi sve dobrim delom, i na to da je ona jača, jer je on skrhan i bezvoljan. Nije isti čovek kao nekada.

Dok je klimnuo glavom. Nije proveo mnogo vremena sa Rolandom i nije imao prilike da ga upozna bolje, ali mu se činilo da taj čovek u nekom očajanju gura sebe u stanje iscrpenosti kao da u danu ima suviše vremena za sve ono što bi on želeo da doživi. Kao da je stalno nešto očekivao. Imao je utisak da je,

uprkos tome što je izgubio novac, bio zahvalan njemu i Lesteru što je uz njihovu pomoć skratio dan za nekoliko časova. Zatim se ponovo vratio u svoju ljušturu.

Holidej je ustao i ispružio udove. Zatim je prišao prozoru. Grad je mirovao u tami rane večeri.

Džil ga je pogeldao upitno. — Šta nameravate da radite, Holideje?

Trebalo je da prođe neko vreme pre nego što je Dok odgovorio. — Nameravam da uzmem moj i Lesterov novac od devojkice. Posle toga, neka ovaj grad i Mills Roland kopaju jedan drugome oči koliko im je volja.

— Hm, čekajte malo — rekao je Džil. — Kako to mislite da učinite. Znae da ja pazim na devojkicu i da ne mogu da dozvolim da joj se nešto desi.

— Ne brinite stari, znam šta hoćete da kažete. Ništa joj se neće desiti i paziću da joj ni dlaka sa glave ne fali. Dok Holidej nije nezahvalan a vama dugujem mnogo. Ima li nešto što bih mogao da učinim za vas?

Endi Džil je odmahnuo glavom. — Nema. — Niko za mene ne može ništa da učini, Holideje. Moja budućnost je već određena i ne treba da brinete.

Holidej je uzeo svoj šešir sa stola, zagladio kosu i stavio ga na glavu. Prišao je vratima, otvorio ih i pogledao niz ulicu. Ljudi su se kretali tamo-amo, a iz glavne ulice su dopirali šumovi kakvi se obično čuju u gradu kao što je bio ovaj. Osvrnuo se još jednom iza sebe i video Endi Džila kako na sebe navlači stari, iznošeni kišni ogrtač.

— Jeste li sasvim sigurni da vam ništa nije potrebno, Džile? — Zapi-

tao ga je Dok. — Možda nešto novca? Kad dobijem svoj novac imaću ga dovoljno. Osećao bih se mnogo zadovoljniji ako bih znao da je Mills novac pomogao nekome kao što ste vi.

Džil se tužno osmehnulo krajičkom usana. — Ne, Holideje, ali, hvala na ponudi. Meni nije potrebno mnogo da održim život. Nešto malo novca za piće, to je sve što mi treba, a toliko uvek zaradim. Ako bi mi trebalo nešto više, stari Mills bi se postarao za mene, ili, ako ne bude njega, onda Čeriti. Među nama postoji razumevanje koje nije važno da shvatite.

Dok je opreznim koracima išao niz ulicu, Holidej je u kratkim crtama razmišljao o svemu što je čuo, o poslednjim rečima starog Džila, a najviše o Čeriti Roland, devojkici raskošne lepote koja je lako mogla da zavrti razum svakom muškarcu. Kako je Holidej gledao na stvar sada posle razgovora sa Džilom, Džil je još bio na platnom spisku Millsa Ronalda, sa zadatkom da motri na devojkicu. Dok u to nije ni najmanje sumnjao. Zaključio je da je Džilova ideja bila da ga spase, da bi sprečio da devojkica bude umešana u još jedno ubistvo. To je bilo mudro od njega. Ali, kako je stara sasušena ljuštura od čoveka mislio da izađe na kraj sa Darkom i njegovim ljudima... to je već bilo drugo pitanje. Na kraju, rekao je sebi Džil je već dosta godina brinuo sam o sebi, pa je verovatno naučio kako se treba čuvati. Stari nije bio glup. Na ovaj ili onaj način, on će obaviti svoj posao.

Prošao je uzanom uličicom i ponovo se našao u dvorištu saluna. Prešao je do druge sporedne ulice

i ispred saluna ugledao grupu ljudi koji su o nečemu razgovarali. Uverivši se da sem njih nema nikoga u blizini, popeo se uz stepenice niz koje se pre kratkog vremena spustio u velikoj žurbi.

Prešao je preko zadnje verande i ušao u hodnik. Uzani koridor je bio slabo osvetljen. Uz stepenište su iz saluna dopirali uobičajeni šumovi, i sve je izgledalo uobičajeno mirno. Holidej je prišao vratima Čeritine sobe. Tračak svetlosti prodirao je ispod vrata. Oslušnuo je, i čuo unutra neki šum, nešto kao šuštanje haljina. Osmeh mu je zaigrao na usnama, jer se setio slike pred kojom je stari Džil zureći netremice, proveo dosta vremena. Slike divne mlade žene na vrhuncu mladosti i lepote, žene toliko slične Čeriti Roland da je to mogla biti samo njena majka, pokojna Ema Roland.

Pritisnuo je kvaku, i našao da su vrata zaključana. Pokucao je lagano.

Iznutra je Čeriti zapitala. — Jesi li to ti, Dru?

Dok je promrljao u šaku. — Ja sam. — Čuo je da se ključ okrenuo u bravu, i naglo je gurnuo vrata. Ušao je brzo u sobu, i Čeriti je posrnula unazad sa rukom na ustima. Iz donje usne cunio joj je tanak mlaz krvi nalik na neki crveni končić. Zamoseći se od udara, naletela je rukom na sto, izgubila ravnotežu i pala. Dok je u međuvremenu bio zatvorio vrata, zaključao ih i prešao preko odaje do nje. Od udara i iznenađenja, devojka je bila pala na krevet, ali, sada je, pošto je prvo iznenađenje bilo prošlo, skočila i prstima zgrčenim u kandže zamahnula prema njegovom licu. Dok je zgrabio za zglavke nuku i kućna

haljina joj se otvorila otkrivajući ispod providne spavaćice dve divno izvajane kruškaste dojke. Pod skramom tanke spavaćice, belele se koža glatka kao slonova kost.

— Ni reči — rekao je Dok tiho, tonom bez pogovora.

— Svinjo! — ciknula je Čeriti i čelom ga udarila u vrh brade. Od iznenadnog udarca, Dok je ustaknuo pola koraka, i ona je nasrnula za njim ritajući ga nogama i pokušavajući da ga udari laktovima. Holidej se kratko vreme nosio s njom, pazeći da je ne povredi, ali, kada je ponovo pokušala da ga udari glavom, on je za trenutak pustio njenu ruku i pljusnuo je po licu. Čeriti je tiho kriknula, posrnula i sela na ivicu kreveta. Ostala je tamo sedeći, fine, okrugle brade zamrljane kapima krvi, dok joj se na licu gomilao sve veći bes. Kućna haljina joj sada bila široko otvorena otkrivajući njene duge vitke noge, glatke butine i čvrsta zaobljena bedra. Zbunjena munjovitim razvojem događaja, Čeriti nije bila svesna svoje razgolićenosti, a Holidej nije ispoljavao sklonost da joj na to skrene pažnju.

— Nemojte me terati da vas ponovo udarim — rekao je.

— Svinjo — ponovo je ciknula Čeriti. Ubiću te zbog ovoga.

— Nisam došao ovamo da se hrvem i gužvam sa vama, madam, budite uvereni u to. Mada se može desiti da vas neko potraži i sa mnogo neprijatnijim namerama, ako nastavite da se družite sa ljudima sa kojima ste sada.

Dok je govorio, Holidejev pogled je klizio niz njeno otkriveno telo. Čeriti Roland je tek tada primetila svoju nagotu i kriknuvši priguše-

no navukla dugačku haljinu preko nogu. Nekoliko trenutaka borila se sa haljinom, a onda obraza rumenih od navale krvi, besno zapitala.

— Šta hoćete vi?

— Ono što je moje, madam. Novac, naravno. Baš kada sam hteo da objasnim svoj stav, naš razgovor je bio prekinut. Sada vam ponavljam ono što sam i pre rekao, s tim što sam u međuvremenu došao do zaključka da preko nekih stvari moram da pređem. Prema tome, sve što treba da učinite to je da mi vratite novac koji mi je otet... onda ću vas poljubiti za zbogom.

— To nećete učiniti — planula je Čeriti. — Ne bih mogla da podnesem da me ponovo dotaknete. Maločas nisam vrištala iz jednog vrlo jakog razloga, ali, taj razlog me neće sprečiti da to učinim, ako samo dođete na pomisao da me napastvujete.

Dok Holidej je ponovo prešao pogledom po njoj. Već dugo vremena nije sreo žemu takvog duha i temperamenta kao što je Čeriti. Uprikos svojoj ljutnji i odlučnosti da od te žene i ovog grada koji se slepio priklanjavao njenim željama dobije ono što je smatrao da mu pripada, uhvatio je sebe da i na drugi način razmišlja o njoj. Čovek koji bi uspeo da ukroti tu divlju mačku imao bi nešto zaista vredno. Imao bi blistav dragulj retke lepote, jedan među hiljadama sitnih i bezvrednih.

— Koji je to razlog koji ste pomenuli, Čeriti? — zapitao je.

Kad je izgovorio njeno ime, Čeriti Roland se trgla i ukočila. Zatim je jedan blaži izraz zamenio vatru ljutine u njenim očima. Dok se zapitao da li je možda u tom trenutku razmišljala o njemu kao

o ljudskom biću, muškarcu, a ne kao o protivniku. Možda se prisećala tuče i obračuna u salunu, načina na koji je izašao na kraj sa njenim bratom kao sa detetom, njegovog belkstva.

— Nisam vrištala zato što mislim da vam je učinjena nepravda, mister Holideje. — Na njeno „mister“ Dok je digao obrve glumeći iznenađenje zbog promene njenog držanja, ali nije rekao ništa. — Već sam izrazila žaljenje zbog smrti vašeg prijatelja — nastavila je. — To nema veze sa mnom, i obećala sam vam da ću stvar razmotriti. A što se tiče novca, rekla sam vam i sada ponavljam, taj novac nije pripadao mom ocu, i on vam ga nije mogao dati. To je novac moje majke. Novac zbog koga je moj otac ubio.

— Kako sam ja čuo, Čeriti... — počeo je Holidej namerno je oslovivši imenom, jer je hteo da je razljuti, da ponovo raspali u njoj vatru koja ga je počela grejati i zabavljati. Sve više se zagrevao za ideju da tu krasnu rasnu ždrebicu treba ukrotiti, naterati je da poslušno prihvati uzdu i gospodara. Oči su mu šeretski svetlucale dok je lagano izgovarao njeno ime, i kao da je to upalilo eksploziv u njoj, Čeriti je skočila.

— Ne uzimajte nikakvu slobodu sa mnom, mister Holideje. Za vas sam mis Roland i možete me samo tako oslovljivati.

Dok je nastavio kao da njene reči nisu ostavile na njega nikakav utisak. — Čeriti, vi ste temperamentni toliko da vam to čak smeta. Smirite se, sedite, pa ćemo sve staviti na pravo mesto. Pre svega, morate shvatiti jedno: ne postoji nikakva mogućnost da ovaj grad

napustim bez novca koji mi pripada. To je pitanje principa. Ne radi se o sumi, već o nasilju koje ne mogu da tolerišem. — Kada je Čeriti zauzela da nešto kaže, Holidej je digao ruku i prekinuo je. — Madam, vi počinjete da me nervirate — dodao je strogo. — To mi se ne sviđa. Sedite mirno i slušajte me. Ni najmanje me ne interesuje trvenje između vas i vašeg oca, bez obzira šta je u pitanju. To je vaša stvar. Ja sam vašeg oca upoznao i proveo s njim vrlo kratko vreme, ali, mogu da vam kažem da je na mene ostavio utisak razumnog čoveka, malo umornog istina, ali u svemu čoveka koji odgovara mojim nazorima. Čuo sam da je optuživan za ubistvo vaše majke. Po mom mišljenju, to je greška. On nije taj tip.

— Mislite da nije? — Čeriti se ozbiljno zagledala u Doka.

— Nikako nije. Ma šta drugo bio, Mills Roland nije ubica ni u kom slučaju. Nema u njemu dovoljno surovosti za takvo delo. On je grub, to je tačno; tvrdoglav je, i to je istina. Ali, ubica žene? Ne, to ne.

Čeriti je otvorila usta i ona je zauzela. — Ali...

— Nikakvo „ali“ — prekinuo je Dok. — Sreo sam i upoznao u životu suviše različitih ljudi da ne bih znao da razlikujem ko je pošten a ko nije, čim ga vidim prvi put. Ako imate fiks-ideju da je neko na koga sumnjate ubio vašu majku, možda bi trebalo da se okrenete u pravcu nekog drugog. Upoznao sam Reba i mogu da vam kažem da mi se ni najmanje ne dopada. Što se tiče Drua on je ništarija, čovek koji šeta svojom senku pod suncem.

Čeriti je ozbiljno gledala Holideja u lice. — Ne znam šta hoćete da kažete. Opružila se po ivici kreveta malo dalje od njega. Kada je iznenada šmugnula rukom pod jastuk, Dok je znao da će izvući revolver i bio je spreman. Ispružio se i oteo joj ga iz ruke. Kada je odbacio oružje dalje od njenog domašaja, Čeriti se ponovo bacila na njega, no, Dok je dograbio za ramena i pritisknuo je nazad na krevet. Držeći je pritisku jednu rukom, drugom rukom je iz džepa izvadio maramicu i pokupio joj kapljice krvi sa usne. Ispod uklonjenih kapljica ukazala se mala posekotina na desnom uglu usana. U tom trenutku, Čeriti je ponovo pokušala da se izmiglji iz njegovog stiska, i tada je Dok shvatio da je ne gleda samo kao ženu koju treba ukrotiti. Čeriti Roland ga je žestoko privlačila.

— Ti si đavolski lepa žena — rekao je.

Dok je odbacio maramicu i šakama obuhvatio njeno lice. Čeriti je ispružila ruke i zavrila mu nokte u ramena i leđa. Disala je ubrzano i oči su joj plamtale od ljutine. Dok se nadneo nad nju i prislonio svoje usne na njene, uživajući u mirisu i toplini njenog daha. Ona se zgrčila pod njim.

— Prokletniče! — otelo joj se.

Pogledao je pravo u oči. Njen otpor je lagano popuštao i njeno telo je odjednom klonulo.

— Suviše si lepa da te čovek tek tako ostavi — rekao je Dok tiho.

— Nemoj — rekla je kao da gubi dah.

Dok je počeo da joj ljubi obraze, obrve, uho. Ruka mu je kliznula naniže do ulegnuća na njenim le-

đima. Čeriti se izvila i priljubila telom uz njega, ali je i dalje odmahivala glavom.

— Ne. Ne, molim te.

Dok je osetio da je došla do granice kada snaga volje prestaje, i kada se biće predaje i prepušta svojim željama, kada čoveku više nije važno da li vlada ili se pokorava, samo ako može da dobije ili uzme ono za čim žudi. To je bio trenutak koji je čekao.

— Čeriti — rekao je šapatom — između tebe i mene postoji nešto, što nema nikakve veze sa novcem, ubijanjem i životnim nevoljama. Nikada nisam sreo takvu osobu kao što si ti, i nemoguće mi je da te jednostavno ostavim i odem.

Čeriti je očajnički odmahivala glavom. Holidej je ponovo prislonio svoje usne na njene, samo sada duže, skoro bolno dugo. Krajičkom oka video je njen revolverić koji je ležao bačen na podu. Iza njega vrata su bila zaključana. Razmišljao je o njoj kao o osobi kakva jeste, ili tačnije kakvom se predstavljala da jeste, kao o diviljoj mački koja vlada grupom revolveraša, ženi rasturanoj osvetom, ženi koja je toliko žudela da sve bude onako kako je ona htela da je zbog toga prestala da bude prava žena. Potrebno da je vrati tamo gde je pripadala obuzela ga je kao neodoljivi val. Šapnuo joj je.

— Možda ti možeš da se savladaš, Čeriti, ali, ja ne mogu. Želim te mnogo, neodoljivo.

Pomogao joj je da učini poslednji korak, pružio joj ruku da pređe poslednju prepreku do predavanja. Uzdahnula je duboko i oči su počele da joj se sklapaju. A onda su njene ruke kliznule preko nje-

govih ramena i nežno, nežnije nego što je i jedna žena učinila, ona ga je privukla sebi. Dok je svukao haljinu sa njenih ramena i pustio usne da klizeći miluju njenu glatku, toplu kožu. Čeriti je počela da se meškolji ispod njega, izmičući se u stranu. Kada se oslobodila njegove težine, uzela mu je glavu u šake i rekla mu kao da ga upozorava.

— Ovo te može koštati života!

— Ne mari. Cena nije previšoka.

Holidej je skinuo jednu cipelu i spustio je na pod. Isto je učinio i sa drugom.

Čeriti je pustila da joj sa ramena klizne kućna haljina i pod providnom batistanom spavaćicom, blesnulo je njeno prekrasno telo. Dok je stajao kao opčinjen toplim linijama njenih bedara i malim, finim uzdignućem njenog trbuha. Prišao joj je i jednim pokretom ruke izderao sa nje tanak veo. Iz providne paučine koprene izronila je naga lepota, i Dok je gladno prigrlio.

— Oh, dragi... — rekla je Čeriti, a glas joj se izgubio u šapatu.

Holidej je zagrnurio glavu u njenu dugu mirisnu kosu. Ona se pripičila uz njega držeći ga grčevito rukama. A onda su se upili jedno u drugo čvrsto, sve bliže, dok se vreloom strasću nisu stopili u jedno biće.

— Oh, Džone, Džone!

Holidej je ljubio po usnama, vratu, vrhovima grudi. I ona ga je skoro izdigla telom. Nije se čuo nikakav šum sem njenog ubrzanog disanja i uzdaha. Čeriti je sklopila oči i potpuno se predala svojim osećanjima i čulima. A onda je odjednom zaronila nokte u njegova leđa.

— Oh Džone, oh miili moj!

Dok Holidej ne bi ni najmanje hajao da je u tom trenutku Dru Roland provalio vrata i upao unutra. Ne bi se trgao ni da je masa iz saluna pojurila uz stepenice s nametnom da ga izrešeta kunšumima. Ni je mario ni za šta drugo sem za ženu pored sebe, ženu koja mu se davala očišćena od želje za osvetom i mržnje, ženu koja je želela samo njega.

Prvi put od dolaska u Hirthejz Kaunti, Dok Holidej je osetio pravo olakšanje.

V

Čeriti Roland je ležala na leđima sa tankim posteljinim čaršavom prebačenim preko golog tela. Odsjaj svetlosti svetiljke poigravao je u njenoj crnoj kosi, a tamne misaone oči maglile su joj osećanja od kojih su joj se obrazi rumenili. Zategnuvši oko pasa opasač sa revolverom Holidej se sagnuo i dohvatio sa poda revolverčić koji je Čeriti bila izvukla ispod svog jastuka. Seo je na krevet pored nje i milujući je po kosi pružio joj pištolj.

Čeriti mu se osmehnula umorno.

— Ne bih sada više mogla naterati sebe da ga upotrebim. Džone. U svakom slučaju, ne protiv tebe.

— Nemoj ga upotrebiti ni protiv koga, Čeriti — rekao je Dok. — Prestani da se boriš kao muškarac. U tebi ima mnogo fine ženstvenosti, ti si prava žena o kojoj muškarci mogu samo da sanjaju. Nemoj da uništiš to blago koje imaš u sebi.

Njem osmeh je postao blaži i topliji. Uzela ga je za ruku i čvrsto je prišla sebi na gnudi, tamo gde

je kucalo srce. Njeni prsti igrali su se sa njegovim finim, dugačkim, a ipak snažnim prstima. Posle kratkog ćutanja uzdahnula je.

— Hoćeš li sada otići? Hoćeš li me ostaviti? — zapitala je.

— Ne znam. Sada se više ne postavljaju ona pitanja kao ranije, ali, ima dosta razloga da ne odem pre nego što vidim da si sredila ovaj haos od života. Posle toga... ko zna? Međutim, moram da primetim da si sama mnogo kriva za nevolju u koju si zapala. Čeriti, ja mislim da bi ti trebalo da odjašeš na ranč svog oca, da razgovaraš s njim i da s njim nađeš neki zajednički jezik.

Čeriti se smrkla i pogledala njegovu ruku koja joj je još ležala na grudima. Po mrštenju lica i nabiranjima crnih obrva, Dok je zaključio da se u njoj bore protivrečna osećanja.

— Misliš li da će to nešto vredeti? Reb i Dru su mi rekli...

— Kako sam čuo, Čeriti, tvoj otac se već dosta dugo borio s njima. Ja znam Reba, a i čuo sam ponešto o njemu. On je od onih koji lako gube strpljenje. Možda se to i u ovom slučaju desilo, a tvoj otac nije hteo ništa da kaže, jer je računao da mu niko ne bi verovao. Na kraju, zašto ne pokušati? Štete od razgovora ne može biti, a neke koristi može. Ako bi se stvari razjasnile, mogla bi opet imati dom. Žena kao što si ti treba da ima dom, a ne sobu iznad saluna.

Stisak njene ruke je postao čvršći. — Džone, nemoj me ostaviti. Od kako mi je majika umrla, nisam imala nikog bliskog kome sam se mogla poveriti. Usamljena sam... uplašena.

Dok se nagnuo prema njoj i poljubio je u obraz. — Čeriti, ti si mi vrlo draga, ali, nije sve tako jednostavno kao što misliš. Nije sada trenutak da ti izlažem svoja shvaćanja o životu niti želim da te razočaravam. Ali, moraš da imaš na umu jednu stvar. Bilo kakva da su tvoja... — popravio se — ... naša osećanja, ne želim da to odmah zna ceo grad. Bar ne zasada. To bi moglo da bude opasno. Za to treba spremiti igru. Predstavićemo stvar tako kao da si odlučila da mi vratiš novac i da se sve vrti oko toga.

— Dobro, razgovaraću ujutro sa Dnuom o tome, i kazaću Darku i njegovim ljudima da te ostave na miru. Ako sve uredim, hoćeš li ostati sa mnom?

— Čeriti — osmehnulo se Dok blago — ja sam čovek koji se ne vezuje za mesto. Ponekad bih voleo da se ne vezujem ni za ljude, ali to je druga priča. U svakom slučaju, neću ostati zauvek. Izvesno vreme... možda... ali, ne volim da dajem nikakva obećanja. Videćemo kako će sutra sve to izgledati.

Ona je klimnula glavom. — Dobro, Džone. Kako ti kažeš.

Dok je još jednom poljubio. Više nije bio ni najmanje napet. Glava ga je još uvek malo tištala, a kosti i mišići na udovima su mu brideli od dugog i napornog jahanja, ali, već dugo vremena nije se osećao tako opušten i zadovoljan. Otvorio je vrata i provirio napolje. U hodniku nije bilo nikoga, a žagor iz saluna skoro da je bio sasvim zamro. U jednom trenutku, začuo je smeh salunskih zabavljačica, a onda se i to utišalo.

Holidej je klimnulo Čeriti glavom

u znak pozdrava, i zatvorio vrata za sobom.

Napustio je salun istim putem kojim je došao, i uzanim zaobilaznim ulicama vratio se do kolibe Endija Džila. Starac nije odgovorio na njegovo kucanje. Dok je ušao unutra i ispružio se po podu, iskoristivši cipele umesto jastuka.

Kakav pogan dan. Posle tolikog jahanja po paklenoj žegi, i izlaganja života opasnosti, maltretiranja i gušenja u memljivoj rupi Džilove kolibe, morao je još i da spava na podu bez prostirke, jastuka i pokrivača, i što je još gore, priljav i sav ulepljen od sasušenog znoja. Takvu bednu noć nije doživio već godinama.

Pa ipak, umor ga je brzo savladao. Za nekoliko minuta zaspao je sa revliverom na prsima.

*

Lupkanje posuda probudilo je Doka Holideja. Odajom se širio prijatan miris već skuvane kafe, a Endi Džil se muvao oko okruglaste peći na kojoj je u tiganju cvrčala pržena slanina. Holidej je navukao cipele na noge i proteglio se. Pošto je zakopčao opasač prošetao je nekoliko puta odajom, da bi ispravio noge. Sunčevi zraci su se probijali kroz prašinom zamućeno staklo prozora na zadnjoj strani kolibe i osvetljavali malu odaju.

— Mora da ste nešto smislili ili uradili — primetio je Džil gledajući ga radoznalo. — Izgledate raspoloženi.

Holidej je zauzeo svoje mesto pored stola. Endi nije bio naivan, umeo je da čita ljude čim je mogao da dođe do tog zaključka. — Da —

rekao je otežući. Jasno se sećao svake linije Čeritinog raskošnog tela, i ispunjavao ga je nesitvaran osećaj da leži pored njega, čvrsto prihvaćena kao da se boji da će otići ako ga pusti. — Da, nešto sam sredio — rekao je na kraju.

Izraz Džilovih očiju postao je tvrdi, a usne su mu se stisnule i mrgodno zategle. — Niste valjda učinili nešto što nije trebalo da učinite, je li Holideje? Do sto vragova, bez obzira što je napravila zbrku i što je učinila neke greške, ne sviđa mi se da je neki slučajni prolaznik iskoristiti. To ne bih voleo da vidim.

Dok Holidej se osmehnuo uzdržano. — Džile, ako ste zbog nečega zabrinuti predlažem vam da odete i razgovarate sa mis Roland. U međuvremenu, ako nemate nameru da me pustite da umrem od gladi, spremite taj doručak što brže. Posle toga možemo otići do saluna popiti neko piće, popričati sa ljudima o starim dobrim vremenima i sačekati razvoj događaja.

— Mislite da smete da se pojavite u gradu, Holideje? — zapitao ga je starac radoznalo.

— Mislim da smem. Je li kafa gotova?

— Jeste. Poslužite se sami, mlađi ste od mene, zar ne?

Dok je ustao i obojici nalio kafu, a Džil je u tanjire servirao velike komade reš pržene slanine sa jajima. Neko vreme su jeli ćuteći.

— Morao bih još nešto da uradim — rekao je odjednom Dok.

— Šta?

— Da se okupam, očistim i ispeglam. Nikada u životu nisam izgledao ovako.

— To možete kod Kejzija berberina. On u dvorištu ima kupaonicu, perionicu i ostalo. Kad izađete iz njegove radnje, bićete kao prepoređeni.

— To ću i učiniti čim završim doručak.

Kada su tanjiri i šerpe bili oprani, Dok je otvorio vrata prema sporednoj ulici. Džil je prošao pored njega, a onda zastao, i prikrivajući nervozu, ozbiljno pogledao Holideja.

— Šta se desilo između vas i nje? — zapitao je Džil. — Vi znate da sam odgovoran da se brinem o njoj. Vi...

— Znam i računao sam s tim. Ali, ono što se desilo, tiče se samo nas dvoje, mister, i nikoga drugog. Kada se banka otvori, dobiću svoj i Lesterov novac.

Džil je zinnuo iznenađeno. — Ne šalite se Holideje?

— Ne šalim se.

Holidej je zatvorio vrata za sobom i pošao ulicom. Toplo jutro nagoveštavalo je da će dan biti vreo, jer je sunce već neprijatno pržilo. Svedjedno, razmišljao je Dok, obrijaće se, okupati i očistiti, i posle toga biće spreman da se uhvati u koštac sa svakim izazovom koji mu taj dan ponudi. Tako se osećao dok je ulazio u glavnu ulicu sa Džilom koji se gegao pored njega. Pogledao je grad oko sebe i zaključio kad se sve zbroidi, glavni grad pokrajine Hithejz Kaunti i nije tako loše mesto. Trebalo je samo srediti Darka i njegovu družinu, a posle toga, to će biti sasvim fini grad u kome se može živeti lepo. Naravno, za izvesno vreme, ne za stalno.

Kad su zakoračili u glavnu ulicu, Džil je posle nekoliko koraka zastao

i osvrnuo se levo i desno. Shvatajući razlog takvog ponašanja, Dok mu je stavio ruku na rame i rekao umirujućim glasom. — Niko nas neće uznemiravati. Čeriti i ja smo došli do nekog sporazuma, i sve dotle dok se Erik Dark i njegovi prijatelji budu držali dalje od mene, neće biti nikakve gužve. Može biti i da su otišli iz grada.

Džil je sumnjičavo zavrteo glavom. — Oni nisu od onih koji će podviti rep i tek tako odjahati. Vi ih ne poznajete toliko dobro kao ja. Oni uvek idu u gomili, i teško je suprostaviti im se, pogotovo što ih i šerif u izvesnoj meri podupire. Vidite, oni skoro da smatraju da su i sami neka vrsta zakona i da svako ko im se suprostvi, mora da snosi posledice neposlušnosti.

— Loša stvar — promrmiljao je Dok, idući trotoarom rasušenim od sunca i toplote. Na ulici se kretalo dosta sveta za to doba dana; žene su išle u kupovinu u magacin na drugoj strani grada; nekoliko kauboja, crvenih, podbulih očiju od prekomernog viskija ispijenog u toku noći, jahali su ulicom nezainteresovani za sve drugo sem za toplotom užarenu ravnice, kuda su bludeli njihovi mutni pogledi; trgovci su uklanjali rešetke s izloga i otvarali kapke da bi se izložena roba videla. Došavši u blizinu saluna, Džil je pokazao rukom preko ulice i rekao. — Eno tamo je Kejzijeve brijačnica.

— O. K. Džile, videćemo se u salunu — rekao je Dok, i pošao na drugu stranu, gde je ispred vrata male radnje sa natpisom „frizer“ stajao mršav čovečuljak jako ufitiljenih brkova i ulaštene kose. Kad je Dok ušao u njegovu radnju, on

se žurno uputio za njim, i uslužno prevrnuo jastučić na stolici, nudeći teatralnim gestom Doka da sedne. — Šišanje, brijanje ili oboje, mister?

— Najpre samo brijanje, a posle toga bih hteo da se okupam. U međuvremenu mi možete očistiti i ispeglati odelo, i oprati košulju.

— Kako da ne, kako da ne, mister, Kejzi junior će vam sve to srediti da ćete izgledati kao da ste ovog trenutka došli iz Filadelfije. Prepustite sve samo meni, i ništa ne brinite. — Kejzi se raspričao kao navijen, zadovoljan što će zaraditi neki dolar. — Kod mene je usluga brza i tačna, i... jeftina što je vrlo važno. Tako jeftinu uslugu nećete dobiti nigde odavde do Friska, a ni tako solidnu. A znate li tajnu tome, poštovani gospodine? Pa naravno da ne znate, jer vi se time ne bavite, pošto se po vašem izgledu vidi da ste pravi džentlmen. Istina, odelo vam je malo neuredno, ali to je slučajno, a pored toga, ja ljude prepoznajem po držanju a ne po odelu. Tako je to moj gospodine. Rekoh tajnu, mister, znate li tajnu? Ne, ne znate. Tajna je u tradiciji. Još moj deda je bio brijač, pre nego što je sa grupom naseljenika napustio stari kontinent, i od tada se svi u porodici bavili tim zanatom. Naizgled to je jednostavno, ali tu se svako vara, jer treba znati... — berberin je nastavio da slaže reči i rečenice, sve dalje i dalje, dok je Holidej žmureći dremuckao. Laka jednolična masaža nasapunjanom četkom i berberinovo čavrljanje su deovali umirujuće, i Doku se učinilo da je brijanje vrlo brzo završeno. Onda je prešao u drugu odaju, gde ga je čekala duboka kada za se-

denje, puna tople vode, i Dok je predavši odelo i veš Kejziju, zaronio u kadu koja se pušila. Sigurnosti radi, revolver je zadržao pored sebe na stolici. Zapalio je cigaru i predao se uživanju a svakih desetak minuta Kejzijeve pomoćnik, jedan zrikavi dečacić od šesnaestak godina, nalivao je u kadu vedro tople vode, da bi održao konstantnu temperaturu. Bilo mu je žao kada je pola časa kasnije Kejzi došao i doneo mu očišćeno i ispeglano 'odelo, i opran i ispeglan veš. Berberinova priča o kvalitetu nije bila prazno hvalisanje.

Malo kasnije, napustio je brijanicu kao sasvim drugi čovek. Bio je opet glatko izbrijan, začešljan, čist i elegantan.

Kada se takav pojavio u salunu, Endi Džil ga je pogledao iznenađeno. Dok je prišao šanku i klimnuo glavom barmenu. Za trenutak, barmen Čarli Bens je izgledao zbunjen, ali, odmah je posle toga pohitao da usluži gosta.

— Dobro jutro — pozdravio je Holideja i značajno pogledao Endija Džila. U njegovom pogledu krile su se zbunjenost i radoznalost.

Holidej je spustio komad metalnog novca na šank i poručio pivo. Sačekao je da barmen stavi čašu pred njega i sa nekoliko gutljaja ispio polovinu. Džil je uzeo svoju čašu sa viskijem i sasuo sadržinu u grlo. Dok je čutao neko vreme zagledan u čašu ispred sebe, a onda digao pogled do slike iznad Bensove glave. Primitivši šta je predmet Dokovog interesovanja, Endi Džil je rekao.

— To je Ema.

— Tako sam nešto i mislio — rekao je Dok. A onda je dodao. —

Kako se moglo desiti da jedna fina žena, kao što tvrdite da je ona bila, pristane da bude slikana u ovoj pozici i, što je još čudnije, da joj slika bude ovde izložena!

— To je priča za sebe. Ona u stvari nikada nije pozirala za takvu sliku, Holideje. Nikada u životu. Ta slika je plod mašte jednog propalog slikara koji je zamislio da bi Ema tako mogla da izgleda bez odeće. Nesrećnik je došao ovamo bez prebijenog centa, i Ema se sažalila na njega i pristala je da joj napravi jedan portret. On joj je najpre naslikao lice, a onda je došao na mudru ideju da naslika ostatak onako kako je on zamišlja. Zatim se slika našla tu gde je sada, i to nikome nije smetalo, jer je Ema izgledala tako vraški lepa. — Džilove oči je zamaglila seta, a na uglovima usana zaigrao mu je žalostan osmeh. — Ta slika nije ona u pravom smislu reči, već slikareva vizija, ali, dovoljno je verna da ljude podseti kako je izgledala Ema. U svakom slučaju, Ema je bila najlepša žena u pokrajini, a možda i u celoj državi.

Za to vreme, Bens se bio negde izgubio. Dok je povremeno pogledao prema stepenicama, očekujući da otuda dođe Čeriti, ali, umesto nje, pojavio se njen brat Dru. Ugledavši Holideja, zastao je na stepenicama, ali je posle kratkog razmišljanja nastavio da silazi pri dnu stepenica zastao je da obriše dlanove o svoj sako. Pogled mu je prošetao sa Holideja do Džila i najzad do slike na zidu. Krajičak usta izvio mu se u jedva primetan osmeh.

Dok Holidej se naslonio leđima na tezgu i uzevši čašu, otpio gutljaj piva. Uprkos njegovom samouverenom držanju, Džil je zapitao. — Je-

ste li sigurni da ste se sporazumeli sa Čeriti, Dok? Jeste li sigurni da neće biti gužve?

— Ako je ona gospodar situacije kao što misli, onda danas nikome ništa neće biti. Smirite se.

Dru Roland je laganim korakom prešao preko odaје ka šanku. Dok Holidej je primetio kako je dolazeći dobacio Bensu kratak pogled, posle čega se barmen uputio do ugla saluna i počeo da briše stolove za kockanje. Dok je imao osećaj da Dru Roland nešto smera. Pa dobro, videće već šta je to.

— Imate li nešto na umu, mister Rolande? — zapitao je Dok.

Dru Roland se zaustavio na metar-dva daleko. — Možda Holideje. Vi volite da rizikujete, je li? Da li baš uvek uzimate ono što želite? — glas mu je zvučao jetko, ali Dok je opazio da ga je ovaj put oslovio sa „vi“.

— Uvek uzimam ono što je moje. Ni manje ni više.

Dru Roland je promrmlijaо nešto, i krajevi obrva su mu se mrgodno nabrali na čelu. Naslonio se na šank, nastojeći da izgleda bezbrižan i nezainteresovan, ali, nespokojstvo koje je sa naporom skoro uspevao da prikrije, upozoravalo je Holideja da bude spreman za neku vrstu sudara. Ali, kada se to desilo, udar je došao sa neočekivane strane, od Čarlija Bensa. U Bensovoj ruci crneo se naperen revolver. Barmen se prišunjao pored stolova dok se nije našao iza Holideja. Zašavši mu iza leđa, prisionio mu je cev revólvera na rebra i rekao.

— Sada vi preuzmite stvar, mister Rolande.

— Mnogo hvala Čarli — rekao je Roland vadeći pištolj iz futrole.

Našavši se između dva zapeta revólvera, Dok Holidej se ironično osmehnuo i rekao. — Trebalo bi da porazgovarate sa svojom sestrom, Rolande. Od prošle večeri, stvari su se nešto izmenile.

— Ništa se nije izmenilo, Holideje — odmahnuo je Dru glavom. — Hajdemo nas dvojica da se malo prošetamo.

Endi Džil je spustio čašu na tezgú i prkosno isturio bradu. — Slušaj sinko, Holidej je došao ovamo po svojoj želji i...

— Zaveži, Džile. Ne želim da turaš nos u moje poslove. Ako tako nastaviš, zaboraviću da ste ti i mama bili prijatelji.

Džil je prkosno dunuo kroz nos. — Gle šta mi kažeš ti, jedan običan mali neradnik! Da nije bilo novca tvoje majke, ti bi danas morao dobro da zasučesh rukave. Nikada nisi imao u sebi ono što nekoga čini čovekom, pretio mi ti ili ne.

Dru Roland je pocrveneo u licu. Ljutito je zabrundao nekoliko nerazgovetnih i jako, ali ne previše snažno, udario Džila revolverskom cevi po bradi. Iznenaden udarcem, starac je posrnuo na šank. Holidej je zakoračio prema Rolandu, ali ovaj je koraknuo korak nazad i naperio revolver.

— Pazi Holideje! — opomenuo ga je.

Iz Holidejevog pogleda moglo se primetiti šta misli o Rolandu. — Vrlo ste hrabri sa starim ljudima, mister?

Rolandovo lice se zgrčilo. Liznuo je suve usne i stegao dršku revól-

vera toliko da su mu zglaveci na prstima pobeledi. Endi Džil je ležao na podu, mlitavo oslonjen na mesinganu cev za oslanjanje nogu, sa mršavom čvornovatom šakom pritisnutom na brazgotinu na obrazu. Holidej je taj udarac revolverom upisao u svoju knjigu neraščišćenih računa.

— Uskoro će verovatno početi da dolaze gosti, mister Rolande, — rekao je Bens. — Mislim da bi bilo dobro odvesti ga odavde kao što ste rekli.

— Idemo odmah — odgovorio mu je Roland, i dao znak Holideju da pođe. Dok se zadržao malo, da bi pomogao Džilu, a kada je ovaj ustao, dodao mu je njegovu čašu viskija.

— Jeste li dobro Džile?

Gledajući mrskim pogledom Rolanda, Džil je klimnuo glavom. Lice mu je bilo skoro belo od sputavane ljutine.

Dok Holidej ga je potapšao po ramenu i dodao. — Pa dobro, onda, ostanite blizu Eme, Džile, i ne brinite. Sve će se srediti. Ovaj nalicani kicoš nije čovek od koga treba zazirati.

Dok Holidej je prošao pored Rolanda. Želeo je samo da dođe u priliku da ga uhvati na prepad. Jedini razlog što to dosada nije učinio bio je Bens koji se nalazio sasvim pored njega sa revolverom na gotovs. Nije znao koliko daleko je Bens bio spreman da ide, ako bi u salunu izbila gužva, i zato je odlučio da ništa ne rizikuje. Trebalo je da učini još dosta toga, a možda će biti potrebno da i sa Čeriti razjasni ponešto.

Holidej je pošao prema sporednim vratima saluna, osećajući cev Rolandovog revolvera na leđima. U dvorištu su ih čekali trojica Darkovih prijatelja. Dvojica od njih su nosili ožiljke iz prethodnih sukoba s njim.

Čim su zakoračili u dvorište, Dru Roland je rekao. — Evo ga momci. Dajte mu lekciju o pravilnom ponašanju u Hithejz Kauntiju.

Dvojica grdosija su se osmehnuli jedan na drugoga, a kratkonogi se zacerekao luckasto. Dok Holidej ih je odmerio procenjujući njihovu snagu, trojica protiv jednog, bilo je previše. Tu mu neće mnogo pomoći Tarakijev „svong“, makar uložio sve snage da se odbrani. Eh, za jednu dobru šansu dao bi sada sve žetone na svim brodovima koji plove Misisipijem. Sumnjao je da će Roland rizikovati da ga ubije usred belog dana, i to nadomak saluna, gde može imati neželjenih svedoka, ali, kada mu je Roland pritisnuo cev revolvera na potiljak, Dok je shvatio da Čeritin brat namerava da ide do kraja, i da se neće libiti čak ni ubistva.

— Šta je Rolande, smanjuje vam se broj ljudi. Juče ste ih imali pet ako se ne varam?

Dvojica grdosija su pošli prema Doku. Holidej je pokušao da uzmakne, ali mu se cev Rolandovog revolvera dobro zarila u vrat.

— Dajte mu sve što vi obično umete, a možda još malo više od toga — rekao je Roland. — Hoću da da vidim krvavog... iskidanog na komade. — Rekavši to, uklonio je revolver sa Dokovog potiljka.

Jedan od džinova je priskočio i zamahnuo pesnicom, ali Dok je sprem-

no dočekaao napad, i pesnica mu je zviznula pored lica. Ali, nije mogao izbeći drugi udarac koji ga je pogodio u rebra. Udarac je bio strahovito jak, i Doku se iz grudi otelo muklo stenjanje. A onda su ga obojica grdosija dokopali i on je posrnuo unazad do zida. Blokirao je još jedan udarac usmeren u lice, i zamahnuta pesnica je pogodila u njegovu ruku. Začuo se rezak sudar kostiju, ali je odmah zatim sledio sledeći udarac koji ga je dokačio po obrazu.

— Ostavite nešto i za mene — povikao je kratkonogi razmahujući rukama dok je poskakivao oko boraca. — Imam i ja lično da raščistim račune s njim pre nego što ga izbacimo iz grada.

Još jedan, udarac zaljuljao je Holidejevu glavu, ali je Dok još uvek bio sasvim priseban. Dru Roland je još stajao u blizini sa revolverom naperenim na Doka. Od poslednjeg udarca koji ga je zakačio po obrvi, niz Dokovo lice slivao se tanak mlaz krvi. Po svaku cenu nije smeo dozvoliti da dobije neki pravi pogodak, jer bi ga to moglo skupo koštati, i zato je koristio sva svoja iskustva, veštinu i brzinu, da takve udarce izbegne. U jednom momentu, čučnuo je, i gola pesnica napadača pogodila je drveni zid iza njega kao udar konjskog kopita. Začulo se potmulo krckanje dasaka i kostiju, praćeno bolnim jaukom jednog od snažnih napadača.

— Udesi ga dobro, proklet bio Bičem! — Povikao je Roland.

Bičem, Dok je zaključio da mu se to ime ne sviđa ništa više od

grubih, podbulih crta lica gromadnog kauboja. Kada je sledeći put napadač zamahnuo pesnicom prema njegovom pleksusu, Dok se izvio unazad u vidu luka, i tako amortizovao snagu udarca. Zatim je svu snagu slio samo u desnu pesnicu, i Bičemovi iskeženi zubi su zakrckali pod zgnječenim vilicama. Grdosija je posrnuo unazad pljujući sukrvicu i polomjene zube.

— Sali! — Začuo se oštar uplašen povik Drua Rolanda koji je trupkao po zadnjoj verandi u nastojanjima da se privuče Holideju. Ali, u tom trenutku, iz saluna je istrčao Endi Džil i bacio se sleđa na Drua Rolanda. Bens je istrčao za njim, i pokušao da svuče Džila sa Druovih leđa, i taj trenutak iskoristio je Dok kao onu šansu na koju je čekao. Starac je bio spreman da ponovo rizikuje za njega.

Okrenuo se brzo kao munja i zadao dva strahovita udarca u mlohavu trbušinu čoveka koji se zvao Sali. Sali se previo od bola i gubitka vazduha, i Dok je to iskoristio da mu zada jedan „svong” u zadnji deo vrata. Sali se skljkao na zemlju kao sekirom posečen i Dok je skočio prema kratkonogom koji se mašio revolvera. Da li će stići, proleto je Doku kroz glavu. Skok i udarac petom u lice odbacili su kratkonogog nekoliko metara dalje u prašinu, ali kratkonogi ipak nije ispustio revolver. Ošamućen i obnevideo, on se upinjao da izvadi oružje iz futrole, i Holidej je učinio još jedan skok da bi nogom izbio napadaču revolver iz ruke. Oružje je poletelo u visokom luku i palo u prašinu.

Holidej se onda okrenuo na petama i video kako Endi Džil poput laste leti preko Rolandove glave. Dok je pritrčao. Zadao je dva brza udarca Bensu u bradu. Barmen je tresnuo leđima i potiljkom u zid saluna, i skljojao se na zemlju.

Do tog trenutka, i Dru Roland se bio pribrao od iznenadnog napada. Mada unezveren i bled od straha, počeo je da diže revolver i Dok je morao da mu priskoči i snažnim udarcem noge izbi je mu oružje iz ruke. „Kolt“ je tupo tresnuo u prašinu. Da bi do kraja primerno kaznio Rolanda, Holidej ga je levom rukom uhvatio za prsa i okovratnik košulje, a desnom mu zadao strahoviti udarac po usnama, udarac koji je kliznuo od usana preko obraza do završetka obrve, razdirući kožu na obrazu i čupajući kratke dlačice obrva.

Roland je predstavljen i bolno zaurao i zaneo se unazad. Holidej je pošao za njim, stigao ga i zadao mu još dva udarca u bradu. Škrgut zuba i stenjanje ugasili su Holidejevu mržnju i on ga je pustio, a Roland je naduvenog lica pao na kolena.

Videvši da se Endi Džil diže sa zemlje, Dok mu je rekao. — Starče, bežite što pre oдавде i sakrijte se negde.

Ošamućen Džil je ustao na noge i kao zaslepljen, počeo da posrće. Holidejeve reči su na njega ipak delovale kao podstrek, i on se sa naporom uspravio i nekoliko puta zatresao glavom da bi razbistrio misli.

— Učinite što vam kažem — savetovao ga je Dok.

Džil se nervozno osvrnuo oko sebe. Kratkonogi, još uvek ošamućen, ležao je na leđima nemoćan da se dignе. Bičem je sedeo naslonjen na zid i trljao čelo rukama, dok mu je iz razbijenih usta kapala krv. Sali je klečao sa rukama u prašini, s očima zatvorenim od bola.

Klečeći na jednom kolenu, Čarli Bens je zastenjao glasno. Džil se okrenuo Doku i rekao mu prigušenim glasom. — Posle ovoga u gradu će nastati pravi pakao, Holideje. Mislim da bi za vas bilo najbolje da uhvatite put pod noge, i to što pre.

Dok je nekoliko puta odmahnuo glavom. — Idite svojoj kući i zaključajte se unutra. Uzmite pušku i budite spremni. Ako poču da vas napadnu, a ja to blagovremeno saznam, preduzeću što mogu da vam pomognem.

Džil je klimnuo glavom i obrisao prašinu s očiju. Video je kad je Dok Holidej podigao Drua Rolanda sa zemlje i gurnuo ga nazad u salun. Džil je nameravao da hrabrog pustolova zapita kakvi su mu planovi za neposrednu budućnost, ali, Holidej je već bio u salunu i nije imalo svrhe vikati za njim. Zatim je Džil začuo buku i prevrtanje stolica, jer je Holidej silom gurao Rolanda do stepenica, a onda uz njih na sprat. Videvši da tu gde je ništa ne može da pomogne, a sebe izlaže opasnosti, potrčao je nesigurnim klecajućim nogama ka sporednoj ulici.

Dok Holidej je kroz prozor hodnika ispratio Džila pogledom, a onda pola gurajući a pola noseći, poterao isprebijanog Rolanda kroz hodnik do Čeritine sobe.

U hodniku ispred sobe stajao je Erni Dark sa revolverom u ruci s izražom zbunjenosti i nesigurnosti na licu. Koristeći Rolanda kao štit, Dok se uputio prema njemu, i Dark je ustuknuo. Prst mu se zgrčio na okidaču, ali metak nije opalio.

— Hajde pucaj, mister — prasnuo je Holidej — ubij ovu hulju. Time ćeš meni i celom gradu učiniti veliku uslugu.

Dark je nastavio da uzmiče. Stigavši do kraja hodnika, on se iznenada okrenuo i potrčao u bekstvo. Dok je podigao revolver i nanišanio tek kad su Darkova ramena nestala iza ugla hodnika. Metak iz njegovog revolvera otkinuo je komade iverki sa drvenog zida. Odjek pucnja zaglušio je odjeka trupkanja Darkovih čizama po drvenom podu verande i niz stepenice.

Nekoliko trenutaka Dok Holidej je stajao pred vratima, a onda je jednim snažnim udarcem noge razvalio drveni okvir. Vrata su se naglo otvorila, tresnula o zid i vratila se nazad. Dok ih je dočekao ispruženom petom. Dru Roland je pokušao da se otme iz njegovog zagrljaja i Dok ga je udarcem nadlanice odbacio u hodnik. Ušavši u sobu, ugledao je Čeriti leđima priljubljen uz suprotan zid. Lice joj je bilo bledo od straha.

Kad je ugledala Doka, ona je kriknula od radosti i olakšanja. Potrčala je prema njemu i Dok je prihvatio u naručje, ali je zadržao na odstojanju. Gledao je sa senkom sumnje u očima.

Čeriti ga je pogledala pravo u oči. — Dok, oh bože, nisam mogla

da te obavestim. Reb se vratio prošle noći.

Dok je i dalje držao odmaknutu od sebe. Dodir njenog tela probudio bi u njemu suviše uzbuđujućih osećanja sa kojima u ovom momentu nije hteo da se opterećuje.

— Reci šta imaš, ali mirno — rekao je promuklo i pobledo.

— Dak, rekla sam ti istinu! Reb je dojahao sinoć i došao ovde gore da se vidi sa mnom. Kad sam mu ispričala sve o tebi, on je pomahnitao. Rekla sam mu da name ravam da ti vratim novac i novac tvog prijatelja, i da se neću mešati u tvoje račune sa Erni Darkom i ostalima koji su skrivili smrt tvog prijatelja. Reb nije hteo da čuje za to! Onda je došao Dru i podržao ga. Dru se uvek pribojavao Reba, i radio je ono, što je Reb želeo. Njih dvojica su me zaključali u ovoj sobi i ostavili Darka da čuva stražu, a oni su otišli u potragu za tobom. Kada se kasnije Dru vratio, rekao mi je da će te ščepati jutros i da bih morala da se odlučim na čijoj sam strani, tvojoj ili njihovoj.

Suze su se zakotrljale iz Čeritinih očiju. — Nisam znala šta da radim Dok. Dru je postao isti takav manijak kao što je Reb oduvek bio. To ranije nisam znala, nisam dovoljno razumela. Mislila sam da je ispravno ono što činim protiv tate. Sada više ne znam šta da radim. Ne znam gde sam ni kuda da pođem. — U tom trenutku, pažljivije je zagledala Holideja u lice i široko razrogačila oči. — Tvoje lice! Šta se desilo sa tvojim licem, Dok?!

Pre nego što je mogao da odgovori, Holidej je u hodniku ispred

vrata začuo tiho grebanje čizama. Okrenuo se i ugledao Rolandovo lice izobličeno od mržnje, a u njegovoj ruci revolver malog kalibra koji su kockari obično nosili ispod pazuha, uperen prema njemu. Dok je odgurnuo Čeriti u stranu, i ona je pala na krevet u uglu. A onda se bacio na pod baš u trenutku kada je Roland opalio. Tane je promašilo i razbivši okno na prozoru odletelo dalje u vazduh. No, odmah iza toga, Holidej je skočio na noge, ali je Dru Roland već bio nestao iza ugla hodnika. Dok je oprezno izašao na verandu i video Rolanda kako trči niz stepenice u dvorište, gde je već stajao Erni Dark. Videvši Doka pripucao je iz revolvera i prinudio Holideja da ustukne prema hodniku. Odmah posle toga, Dok je čuo topot kopita konja u trku. Dru Roland i Erni Dark su jahali niz glavnu ulicu kao da ih đavoli gone.

VI

Endi Džil je vukući noge ušao u odaju s umornim izgledom govečeta koje je prešlo stotine milja puta do stočne pijace. Kratko vreme je kritički posmatrao Holideja pre nego što je klimnuo Čeriti glavom u znak pozdrava i zapitao. — Imate li ovde nekog pića, mis Čeriti?

Zauzeta nameštanjem i doterivanjem suknje i bluze, Čeriti je upitno pogledala Holideja. Pošto joj je on potvrdno klimnuo glavom, ona je iz malog staklenog ormarića izvadila bocu viskija i dve čaše.

Uzevši čašu u ruku, Džil se spustio na stolicu i ispružio noge. — Napustili su grad — rekao je čim je srknuo viski — svi sem Bensa, ali, taj nikome neće zadati nikakvu glavobolju... bar dok je sam.

Čeriti je upitno pogledala Doka koji je na to rekao. — Trojica Darkovih prijatelja su tražili vruga dole u dvorištu, Čeriti. To je bilo pre nego što sam došao ovamo.

— I dobili su ono što su tražili, mis Čeriti — dodao je na to Džil i ponovo srknuo piće. — Jesu bogami, dobili su i više od toga. Ovaj Holidej je strašan čova, zna sve što treba da se zna... i „koltom“ i pesnicom. Dok ga je vaš lažljivi brat držao na nišanu, trojica nevaljalaca su ga napali. Ali, on ih je sve srediio, neka me vrag odnese ako vas lažem, ubio je boga u njima, pa su Bičem i Krenton morali da odnesu Iversona do njegovog konja.

Nešto rumenila vratilo se u Čeritino lice, ali, još uvek je gledala Holideja zabrinutog izraza lica, kao da joj nije sasvim jasno da li joj veruje ili ne.

— Džone... — oslovila ga je, a u očima su joj se ogledale strepnja i neizvesnost.

Dok je dosta dugo posmatrao pre nego što je klimnuo glavom. — U redu je Čeriti, bar zasada. Verujem da nisi htela da me izdaš. Reci mi sada, šta hoće tvoj brat Reb? Zašto je došao i šta namerava?

— Nisam sigurna, Dok, ali, čim sam mu pomenula tvoje ime, u očima mu je planula strahovita mržnja. Nikada ga takvog nisam videla. Jeste li se već negde sreli?

Je li među vama bilo nekih nespo- razuma i sukoba?

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Nismo direktno nagazili jedan drugome na žulj ako si to mislila.

Džil je nasuo sebi još jednu čašu viskija. Neko vreme je čuteći čistio prašinu sa svoje košulje. Na levoj strani vilice crnela se uzana modrica od udara revolverom, ali, sem toga, s njim je bilo sve u redu.

— U čemu je onda stvar, Dok? Zašto se Reb tako ponašao? Reb je uvek bio neobuzdan, to znam, ali, nikada mu nije bio cilj da primenjuje nasilje i nikada nije pokazivao da nekoga mrzi. Ne razumem šta se to desilo.

— Možda je nešto sahranjeno duboko u njegovoj podsvesti, Čeriti — rekao je Dok. — A možda ti znaš šta je to.

Ona je odmahнула glavom i od tog pokreta njena duga crna kosa se zaljuljala oko njenih ramena. Dok se divio njenoj privlačnosti i neodoljivoj čežnji koju je pobuđivala. Da Endi Džil nije bio tu...

Odbacio je tu misao, i vratio se praktičnim pitanjima. — Šta sada?

Čeriti je ponovo odmahнула glavom. — Ja ne znam.

— Mislim da će na kraju morati da dođe do obračuna, Čeriti. To je neizbežno.

Čeriti mu je prišla korak bliže. — Zar misliš da mora tako biti! — zapitala je.

— Dejav Lester je mrtav — bio je kratak Dokov odgovor. Prošetao je sobom i dodirnuo „kolt“ mahinalnim pokretom. Konačno je prišao do prozora i pogledao napolje u sun-

cem sasušeno dvorište. Topot kopita je davno bio utihnuo, a Džil ih je obavestio da su Bičem, Krenton i patuljak Iverson otišli iz grada. Ali, kuda i za koliko dugo? Nešto u tom njihovom gestu Doku nije izgledalo logično. Mogao bi to biti uvod u neku novu nevolju.

→ Gde je Reb sada? — zapitao je Dok Holidej Čeriti.

Čeriti je odmahнула glavom. — On nije dolazio jutros ovamo. Možda je otišao pravo ocu na ranč.

Dok je kratko vreme razmišljao o tome. — Ne, ne verujem. Za tako nešto i ranije je imao dosta vremena. Mislim da bi u ovom momentu bilo najbolje da se spremiš i da te Džil odveze ocu. Vreme je da ti i on ozbiljno porazgovarate o vašim odnosima.

Čeriti je odmahнула glavom, ali se tada umešao Džil. — Mis Čeriti, nisam siguran da li je ovo što Holidej predlaže dobro ili nije, ali, časne mi reči, način kako je njegov dolazak ovde pokrenuo neke stvari uverio me je da neće škoditi ako se složimo sa njegovim mišljenjem. Vaš otac me je poslao ovamo sa zadatkom da motrim na vas i da vas pričuvam. Sve vreme mislio je na vas i brinuo je samo o vama. Nikada nije želeo da se sukobi sa vama. To nešto znači, i o tome morate da mislite.

Čeriti je neko vreme sa sumnjom posmatrala starca. — Ali, šta da kažemo za moju majku? Šta je sa njenom smrću? — zapitala je. — On je ubio i valjda ne očekujete od mene da...

— Ništa ne očekujemo. Jednostavno, pođite tamo i razgovarajte

» njim — rekao je Džil. — Ja znam da Mils nikada u životu nije nikoga ubio i uveren sam da nije ni vašoj majci ni dlaku skinuo sa glave, bez obzira na to što se poslednjih meseci nisu dobro slagali i što su se svađali. Kako ja vidim stvari, kada ste vi otišli da provedete odmor na istoku, Mils je povodom mnogo stvari došao u sukob sa mladićima, a vaša majka je u tome uvek držala stranu svojim dečacima. Nije na svom mestu ako žena ima toliki uticaj u upravljanju imanjem, bez obzira na to čijim je novcem ranč unapređen. Na kraju, i Mils je dao sve od sebe za njegov napredak.

Džil je žalostivo odmahnuo glavom i zagledao se u šake. Žila na čelu mu je iskočila od navale krvi, i on je duboko uzdahnuo. Onda je odjednom živahno digao glavu i oštrim pogledom preleteo do svojih sagovornika, kao da se nečega setio.

— Mis Čeriti, mislim da vi znate, kao što je i vaš otac oduvek znao, šta sam ja osećao prema vašoj majci. Voleo sam je od prvog momenta kad sam je video. Nikada u celome mom životu nisam pomislio ni na jednu drugu ženu. Kada se prvi put udala, bio sam odlučio da se ubijem, jer za mene život više nije imao baš nikakvog značaja. Kasnije, kada je njen prvi muž, Druov i Rebov otac, bio ubijen u salunu, meni se otvorila mogućnost koju ja nisam iskoristio. Nisam je iskoristio, ali sam pošao za njom ovamo, sve u nadi da ću smognuti dovoljno snage da je zaprosim, kad se pojavio vaš otac. Tada je već sve bilo kasno za mene. U početku, kao što znate, bili su zaista srećni, naročito posle

vašeg rođenja. Tako se desilo da ostanem ovde i svedem svoju budućnost na život običnog radnika na Milsovom ranču. Hteo sam da učinim sve što je u mojoj moći da njih dvoje ostanu srećni.

Čeriti je prešla preko odaje i nežnim dodirom ruke digla Džilovo lice ka sebi. U njenim očima navirale su suze.

— Znam sve o vama, mister Džile. Sve vreme, oduvek sam znala. Imala sam, takođe, neko osećanje da ste ovde sa ciljem da pazite na mene i da me čuvate. Bila sam vam zahvalna za to, jer sam od pre izvesnog vremena bila zabrinuta, naročito od kada je Dru najmio Darka i njegove prijatelje. Ali, ne želim da više brinete o meni. Sada je nešto drukčije nego pre. No, samo mi odgovorite na jedno pitanje. Kažete da tata nije ubio moju majku...ko je, onda, to učinio?

Džil je odmahnuo glavom. — Ne znam, ali, može biti da vaš otac zna, i možda će vam reći ako nas dvoje odemo tamo i potražimo ga. Ni njemu ne odgovara da sam sameat živi na ranču kao neki suludi mesečar i očajnik, da praktično svakog dana pomalo umire razderanog srca i upropašćenog života. Ne treba više da se borite protiv njega, devojko, ne protiv svog oca!

Čeriti se ugrizla za usnu i zabrinuto pogledala Holideja. Džilove reči su mučno delovale na nju. Dok je međutim zamišljeno uzeo šešir, okrenuo ga nekoliko puta u rukama, i uputio se vratima. Otvorio ih je pogledao niz hodnik u pravcu stepeništa koje je vodilo prema salunu, i bešumno izišao iz sobe. Čeriti

ga je jednom dozvala, ali Dok Holidej se nije odazvao. Sišavši u salun, prišao je šanku i zatražio pivo. Grupica radoznalih građana stajala je pored šanka čekajući da ih Bens usluži. Dok je osmotrio prisutne i pijuckajući svoje pivo odgurnuo prema njima flašu viskija koja je stajala ispred njega. — Bar je otvoren — rekao je — slobodno se poslužite.

Posle tih reči izašao je na ulicu. Iza njega se začuo zveket čaša i žagor glasova gostiju, jer je svako tražio da bude uslužen. Dok je pošao trotoarom prema zapadnoj strani grada i uputio se ka zgradi zatvora koja je ujedno bila i šerifska stanica. Nije imao ni najmanju predstavu o tome koliko su šerif Bob Grendžer i njegov zamenik Bil Hok želeli da se mešaju u poslednje događaje u gradu. U izvesnom smislu, bio se već sudario s njima i iz tog sudara izašao kao pobeđen, mada je kasniji ishod pokazao drukčije. Za neko vreme, samo. Od tada pa dalje, oni nisu preduzimali ništa sem bezuspešno traganje za njim.

Holidej je došao do male zatvorske zgrade i zaustavio se pred otvorenim vratima. Prstasti zraci sunca prodirali su kroz rešetke na visokim prozorima ćelija. Bob Grendžer se nalazio u prvoj ćeliji, ruku vezanih na leđima, i usta začepljenih prevezom.

Videvši ga, šerif je zamumlao kroz vezanu krpu, i Dok je lagano prešao preko odaje do njega. Grendžer ga je sekao pogledom, a lice mu je bilo izobličeno od ljutine.

— Divan mali miran i pristojan

grad imate, Grendžere, podsmehnuo mu se Holidej.

Grendžer je zagrizao krpu vezanu preko usta i viknuo, ali su se iz njegovih usta čuli samo prigušeni neartikulisani glasovi. Dok je prišao drugoj ćeliji gde je, licem okrenutim podu, ležao njegov zamenik. I on je bio vezan i zapešenih usta.

Pošto je još jednom pažljivo odmerio šerifa u njegovom ponižavajućem položaju, Dok se vratio do stola, našao ključeve i uputio se ka ćelijama da otključa vrata. Čim je to učinio, Grendžer je jurnuo pored njega, i brzim koracima pohitao prema ulaznim vratima.

Holidej se mirno naslonio na rešetke ćelije i rekao podsmehljivo. — Ne žurite toliko, šerife. Možda će vam zatrebati ruke i usta. U svakom slučaju, ne bi koristilo vašem ugledu ako bi vas građani videli u takvom stanju.

Već skoro na vratima, šerif se okrenuo i ljutito zagrizao krpu na ustima, ali bez ikakvog efekta. Dvoumio se trenutak, a onda se vratio do Holideja i stao ispred njega. Dok se diskretno osmehnuo i vešt看 pokretima odvezao maramu sa njegovih usta, a šerif je ispljunuo gužvu nabijenu u usnu duplju i duboko uzdahnuo vazduh. Zatim se okrenuo i pružio prema Holideju ruke svezane konopcem. Doku je trebalo nešto vremena da odveže čvorove, no, kada su mu ruke bile odvezane Grendžer se ponovo uputio prema vratima šerifske stanice. Dok ga je pustio da se udalji i nalazeći da je važnije da oslobodi i zamenika, ušao je u drugu ćeliju i digao ovoga s poda. Bil Hok je hladno posmatrao

Holideja i nije se makao dok mu Holidej nije skinuo krpu sa usta i odvezao ruke. Zatim je ustao i protrljao ruke, da bi pojačao cirkulaciju krvi. Usta su mu bila crvena od pritiska krpe, a lice bledo, skoro sivo od nezadovoljstva.

— Hvala — bilo je sve što je izgovorio preko volje.

— Nema na čemu. Sve za dobrog šerifa — odgovorio mu je Dok hladno, i ostavio ga u ćeliji. Izašavši na ulicu, ugledao je Grendžera kako viikom doziva građane. Za kratko vreme se oko njega okupila prilična gomila. Svi okupljeni stajali su zbijeni u gomili i radoznalo zurili u šerifa.

Hok je izašao iz šerifske stanice zakopčavajući opasač sa revolverom. Silitim, duboko usađenim očima prešao je po okupljenoj gomili pre nego što je pogled skrenuo prema nizu zgrada poredanih duž ulice.

— Je li neko video Reba Ronalda? — povikao je Grendžer.

Niko nije odgovorio. Grendžer se okrenuo oko sebe gledajući pažljivo svakog čoveka ponaosob.

Bili Hok je prošao pored Holideja i prišao šerifu. — Otišli su šerife. Čuo sam ih kad su odjahali sporednom ulicom.

Grendžer se zagledao u svog zamjenika. — Kako je moguće da si ih ti čuo, a ja nisam?

Hok nije pokazao da mu smeta grub i uvredljiv Grendžerov ton. — Pa tako lepo, šerife. Kad su vas svezali i onesvestili udarcem po glavi, ja sam nastavio da se borim. U jednom momentu, video sam da ću loše proći, pa sam simulirao da sam se onesvestio od jednog udarca i

ostao sam da ležim pritajen. Svezali su i mene i začepili mi usta, a onda su Ronald i njegovi pajtaši izašli na zadnja vrata. Posle toga sam ih čuo da su odjahali.

— Ja sam video dva konjanika — bojažljivo je rekao jedan visok, mršav čovek iz gomile. — Bilo je suviše mračno da ih prepoznam ko su. Projahali su pored moje kuće.

Grendžer je prišao visokom čoveku i privukao ga sebi. — Kada je to bilo i kojim su pravcem otišli?

— Pa, bilo je to pre izlaska sunca, šerife — došao je brz mršavkov odgovor. Čovek se otrgao iz Grendžerove ruke i mršteći se ipravio košulju na prsima. — Nisam ja kriv što su vam pobegli, šerife — rekao je mršavko nezadovoljno. — Otišli su prema severu... otprilike prema brdima.

Grendžer je izustio neku ružnu reč sebi u bradu, i okrenuvši se, uputio se prema Holideju. Stao je pred njega i neko vreme ga je ozbiljno posmatrao, pre nego što je zapitao.

— A gde ste vi bili, Holideje? Tuce ljudi vas je tražilo?

— Uživao sam u preko potrebnom odmoru, šerife — podsmehnulo se Dok praveći zagonetno lice. — Imao sam vrlo naporan dan i težak sukob sa Darkom i njegovim pajtašima. Kad ste se još i vi umešali to je bilo previše za moje prefinjene živce, i morao sam da potražim mir i odmor.

Grendžerovo lice se osulo crvenim pečatima od ljutine. Uperio je ukrućen kažiprst Holideju u prsa. — Pa, možda ćete nastaviti sa mirovanjem i odmaranjem, Holideje, jer ćete

provesti neko vreme u jednoj od mojih ćelija.

Dok je iznenađeno digao obrve. — Zbog čega? — pitao je menjajući ton.

— Zbog remećenja reda i mira u gradu, mister Holideje, eto zbog čega?

Dok je mirno odmahnuo glavom. — Ne šerife, neće biti tako. Došao sam u grad sa ranjenim prijateljem koji je umro. Posle toga bio sam udaren s leđa i opljačkan. U salunu sam prepoznao čoveka koji je smrtonosno ranio mog prijatelja. Kad sam hteo da ga uhvatim i predam u ruke zakona, došlo je do incidenta. Je li to razlog da idem u zatvor?

— Ne, to nije, ali, vi ste skoro demolirali salun, mister izdrao se Grendžer — i pokušali ste da napađujete Čeriti Roland, a to jeste razlog da vas zatvorim.

— Polako šerife, ne vičite, vika mi vređa sluh — rekao je Holidej i podsmešljivo se osmehnuo. Zabacio je ležernim pokretom ruke šešir na zatljak i iz džepa izvadio tabakeru sa cigarama. Krajičkom oka primećio je da su u tom momentu iz saluna izašli Džil i Čeriti. Kada je Čeriti pogledala u njihovom pravcu, Holidej je nastavio.

— Možda bi trebalo da pitate devojku da li će protiv mene podneti tužbu za to što mi pripisujete, šerife. Ako mis Roland ne podnese tužbu, sve što ste rekli nema smisla kao lajanje na mesec.

Bili Hok se nervozno pomerio na svom mestu. Pogledao je Čeriti a onda, kada im se Čeriti približila,

upitno pogledao Grendžera. Grendžer je nesigurno prešao rukom preko usta, očigledno u nedoumici šta da učini. Čeriti je, međutim, prišla Holideju.

— Zar nešto nije u redu, mister Holideje?

— Nije u pitanju ništa što biste mogli da rešite umesto mene — rekao je Dok Holidej. — Mislim da šerif želi da razgovara s vama?

Čeriti je skrenula pogled do Grendžera. Zabacila je glavu malo unazad u očekivanju da čuje šta će šerif reći. Grendžer je obrisao ruke o prsa košulje i pročistio grlo, a onda je, pokazavši rukom na Holideja rekao. — Ovaj tip tvrdi da nemate nikakve pritužbe protiv njega. Vi samo kažete, a ja ću ga strpati u zatvor i ostaviću ga tamo neko vreme da trune.

— Nemam nikakvih pritužbi, šerife — odgovorila je Čeriti. — Pogledala je Holideja sa puno topline. — Apsolutno nikakvih pritužbi.

Grendžer je zinuo od iznenađenja. — Nikakvih pritužbi i pored onoga što je učinio sa vašim salunom, mis Roland? Do vraga, sad sam ja tu, i nemate čega da se bojite. Možete sasvim slobodno reći. Samo vi kažete da li ga teretite, a ja ću se pobrinuti za ostalo.

Čeriti je namestila kosu prstima. — Nema pritužbi šerife — ponovila je tonom koji nije davao više prostora za raspravljanje i predala suncobran Endiju Džilu. — Dovedite ovamo kola, mister Džile. Čekam vas za nekoliko minuta pred bankom.

Džil se udaljio. Okupljena gomila je ćutala radoznala da vidi šta će se desiti. Hok je oborio pogled, a Grendžer je hukćući šetao u krug sa zvezdom na prsima. Izraz sumnje i neodlučnosti sve više mu se uvlačio u oči.

— Možda se ipak bojite tog čoveka — učinio je Grendžer poslednji pokušaj. — Kažem vam da ne treba da se bojite.

Ona se omehnula. — Ne bojim se mister Holideja. U stvari, vrlo sam mu zahvalna za ono što je jutros učinio za mene. Mislim da bi trebalo da se ohladite i smirite živce kako biste mogli da jasno i razumno procenite stvari. U međuvremenu, ako nemate ništa protiv, otići ću sa mister Holidejem do banke da uzmem novac koji mu dugujem. Posle toga nameravam da posetim mog oca.

Grendžerovo lice je postalo za nijansu bleđe. Stajao je kao oduzet, zanemio, vrteći glavom kao neko ko se upinje da shvati značaj svega što se događa. — Vašeg oca? Nameravate da razgovarate s njim? Da razgovarate prijateljski?

— Da — potvrdila je Čeriti i okrenula se Holideju. — Hoćete li da pođemo, mister Holideje.

Dok se odvojio od zida na koji je bio naslonjen, uklonio s puta Bilija Hoka, a onda, poklonivši se šerifski Grendžeru, pošao za Čeriti niz ulicu. Grendžer je ostao na svom mestu češući se rukom po potiljku, a onda je sa njegovih usana poletela bujica psovki.

Zamenik Bili Hok je prošao pored šerifa i prošetao pogledom po oku-

pljenoj gomili. — Je li još neko video Reba Rolanda?

Nekoliko ljudi je odrečno odmah-nulo glavom. Hok se onda okrenuo i obratio se Grendžeru tiho, da ga ostali ne bi čuli. — Onda je najbolje da se završi na tome, šerife. Holidej je nevin. Povrh toga, on nas je oslobodio. Da nije bilo njega, ko zna koliko dugo bismo čamili u ćeliji i...

— Umukni Bili! — progundao je Grendžer ljutito. — Taj prokleti pustolov je uzeo pod svoje. Sigurno da joj je ispričao gomilu laži i zavrteo joj mozak. Takve skitnice znaju da budu vraški slatkorečive. Do sto đavola...

Reči su mu zamrle u grlu kad je video da je Čeriti uhvatila Holideja pod ruku i prešla preko ulice na trotoar na drugoj strani. Okrenuo se na petama, duboko uzdahnio i krupnim koracima ušao u šerifsku stanicu. Kada je ponovo izašao napolje, s opasacem od revolvera pripasanim oko širokih bedara, Endi Džil je vozio lake karuce prema ulazu u banku, i kada su karuce stale pred zgradom banke, na vratima su se pojavili Dok Holidej i Čeriti Roland. Izgledali su zabrinuti. Čeriti je gledala Holideja.

Grendžer je odsečno dobio svom pomoćniku. — O. K. Bili, dovedi konje. Moram još da porazgovaram sa Čeriti o svemu ovome. Ovoga trenutka mi je palo na pamet da nas Reb Roland nije napao i vezao bez nekakvog razloga. A ništa manje nije čudnovato da su Holidej i Čeriti odjednom postali toliko naklonjeni jedno prema drugom. Iza sve-

ga toga mora da se nešto krije. Zašto bi joj odjednom palo na pamet da se vrati kući posle svega što smo učinili da joj pomognemo da se obračuna sa svojim ocem?

Bili Hok se ugrizao za usnu i za-bezeknuto odmahnuo glavom. — Ne bih znao da ti kažem, Bobe. Ni ja to ne razumem.

Grendžer je laganim ali čvrstim korakom prošetao do ivice prostora, promrmlijaao nešto ljutito i pljunuo na ulicu. — Sve mi to ne izgleda razumno. Ceriti je videla kad se Holidej potukao i napravio štetu u njenom salunu. Posle toga je napravio gužvu u njenoj sobi, možda je i njoj lično pretio ili je malteretirao a onda je pobeo i sakrio se. A onda, dolazi ono što je najčudnije. Holidej se pojavljuje doteran i namirisani kao da je izašao iz modnog salona, a povrhu svega toga, dolazi Reb Roland, napada nas i zatvara nas u ćelije. Zašto? Za sve to mora postojati neki logičan razlog.

Hok nije rekao ništa. Ali, on nije bio toliko zbunjen i nezadovoljan Ceritinim ponašanjem kao Grendžer, jer je ovaj uočio način kako je gledala Holideja i nije mogao da ne zapazi toplinu u njenim očima. Morila ga je sumnja da je na neki način Holidej uspeo da je osvoji.

— Ti samo spremi konje, Bili — rekao je Grendžer iznenada. — Iščačkaću ja nešto iz ovoga, ili ću skinuti ovu zvezdu koju imam na prsima. Ni za šta na svetu neću dozvoliti da me jedna žena vuče za nos i pravi budalu od mene... i to zbog jednog prokletog nalickanog skitnice.

Energičnim koracima Grendžer se uputio preko ulice. Pre nego što je stigao na suprotni trotoar bilo mu je jasno da se nešto dešava, jer, video je kako je Holidej zaštitnički stavio ruku devojci na rame. Tek tada je primetio da je Ceriti bleđa kao kreda. Grendžer je ubrzao korak, ali, pre nego što je stigao do njih, Holidej je pomogao devojci da se popne na kola i pošao nazad u banku.

Grendžer mu je doviknuo. — Stajte malo, Holideje. Šta to nameravate, do đavola.

Holidej ga je letimice pogledao preko ramena i nastavio da ide tamo kuda je pošao. Grendžer je potrčao i ušavši u banku odjednom naleteo na Holidejeva leđa. Odgurnuo ga je u stranu i zinuo. Na podu ispred njega ležalo je telo blagajnika banke. Na zadnjoj strani njegove bele košulje crvenela se velika mrlja od krvi. Nesrećni čovek nije davao nikakve znake života.

VII

— Počišćeno! Nije ostao ni jedan jedini dolar.

Šerif Grendžer je stajao pored otvorene kase i prigušenim glasom nizao psovku za psovkom. Odjednom se okrenuo kao da se nečega setio, i upiljio se u Doka Holideja. Za to vreme, zamenik Bil Hok već je bio odvuкао činovnikovo telo sa sredine sobe do zida.

— Tako se stvari polako povezuju — rekao je Grendžer tiho, ali dovoljno glasno da ga je Dok mogao čuti. — Reb Roland je prošle noći došao u grad, napao i onemogućio mene i mog pomoćnika, a posle toga došao ovamo, ubio činovnika banke i opljačkao novac.

— Izgleda da je tako — složio se Dok Holidej sa njegovom konstatacijom i uputio se vratima praćen šerifom koji mu je išao za petama.

— I tako ste se vi, Holideje, uvalili u ovo do guše.

Holidej je sa čuđenjem digao obrve. — Kako to, šerife? šta vas navodi na zaključak da sam uvaljen do guše u ovaj zločin?

— Za čoveka kao što sam ja, koji se bavi takvim stvarima, nije teško da zbroti dva i dva. Vidite, Holideje, ja sam navikao da imam posla sa tipovima kao što ste vi. Vi i Reb Roland ste zajednički upleteni u ovu stvar, a isto tako i Čeriti Roland. Sto mu gromova, sad sve vidim tako jasno kao što vidim vaše nitkovsko lice i...

— Opet s epitetima, šerife. Zar vas nisam upozorio da ne volim takvu vrstu razgovora. Naučite već jednom da ne možete razgovarati sa mnom kao sa vagabundama koje obično srećete.

— Briga me za vaše priče, Holideje. Ja sam ovde gazda zapamtite, i pričaću ono što mi je volja. Na kraju, uveren sam da sam u pravu. Evo pogledajte: Vi ste došli u grad i izazvali nered, i dok ja i moji pomoćnici svim silama nastojimo da vas nađemo i u gradu očuvamo red i mir, pojavljuje se Reb Roland,

hvata nas na prepad, a posle toga vi i on...

— Danas je mnogo vruć dan — rekao je Holidej aludirajući na šerifova objašnjenja. — Možda suviše vruć za neke ljude.

Grendžer ga je pogledao ljutito. — Pazite kako se ponašate Holideje! Znam ja dobro šta govorim. Bili, uzmi mu revolver i sprovedi ga do zatvora. Tamo ćemo ga staviti pod sigurnu prislednju, a onda ćemo skupiti poteru i krenuti Rolandovim tragom.

Bili Hok je pružio ruku da se domogne Holidejevog revolvera, ali ga je sve vreme sa strepnjom i nedoumicom gledao u oči, očigledno strahujući od njegove reakcije. Ali, Holidej nije učinio ništa da ga spreči. Nije se ni pomerio niti je progovorio ni reč u svoju odbranu.

Ali, to je umesto njega učinila Čeriti. — Bobe Grendžere, ti si obična budala! — ponovila je sa svog sedišta u karucama. — Ti ne znaš šta govoriš. Kada samo pomislim da sam u jednom momentu pomislila da si ti čovek koji bi mi odgovarao...

— Ja više ne znam šta ti misliš i šta ne misliš — odgovorio joj je Grendžer. — I to što sam okretao glavu na drugu stranu od nekih tvojih zastranjivanja od zakona bila je već prilično ozbiljna greška. Retunao sam da su tvoji privatni poslovi i obračuni s ocem i da ti u nekim stvarima mogu malo pustiti uzde. Sada je dovoljno jasno kako si mi uzvratila tu moju popustljivost. Zagazila si u pravi kriminal. Ti, Holidej i tvoj naopaki sledžija i

nitkov od brata uvalili ste se do zuba u ovu ujdurnu sa pljačkom banke. Kako bi se inače moglo objasniti sve što se desilo.

U Čeritinim očima je planula lju-tina. Odjednom, kako to niko nije očekivao, sišla je sa kola i prišavši Grendžeru opalila mu žestok šamar. Grendžer je besno zaurao i zgrabio je za ruku. Od njegovog čeličnog stiska, Čeriti je bolno jauknula i istog trenutka između njih se našao Holidej. Uklonio je Čeriti blagim pokretom i stao pred šerifa sa mrkim izrazom lica.

— Lakše Grendžere — rekao je Dok uzdržano, mada se pod uzdržanošću skrivala pretnja — ako tražite nekoga za zlostavljanje, onda ne treba da gledate dalje od mene.

Grendžer se isprsiio, promrmljao nešto nerazumljivo što je ličilo na psovku i svom snagom zamahnuo prema Holideju. Holidej se sagnuo i izbegao udarac, a onda svom snagom zadao Grendžeru udarac u pleksus. Kad se grdosija zgrčio i previo u pojasu, Dok ga je okrenuo i gurnuo ga glavom prema zidu. Istovremeno je izvukao njegov revolver iz futrole i okrenuo se prema Biliju Hoku koji je stajao zbunjeno.

— Zameniće — prosiktao je Dok — držite ovog budalu mirnog dok mi odemo iz grada. Ako želite neki dokaz o tome šta sam radio prošle noći, zapitajte starog Džila... celu noć sam proveo u njegovoj kući. Što se tiče mis Čeriti Roland, trebalo bi da znate nešto bolje i pametnije od glupih optužbi protiv bilo koga. Kao predstavnici zakona, tre-

ba da znate da optužbe treba dokazati.

Grendžer je učinio pokret da se okrene, ali ga je Holidej ponovo gurnuo ka zidu. Dao je Čeriti rukom znak da se popne u kola, ali, sve vreme nije skidao pogleda sa šerifovog zamenika koji se mrštio neodlučno.

— Moj revolver — rekao je Holidej i pružio ruku. Šerifov zamenik mu ga je dobačio.

— Do sto đavola, Holideje — izustio je Grendžer gušeći se, — za ovo ćeš...

— Ostavi sad gluposti, Grendžere, i da pogledamo stvarnost ovakvu kakva je. Nemoj ni pokušavati da nas zadržiš kad pođemo iz grada.

— Da te zadržim?! Do đavola Holideje, ja ti i sada kažem da se čistiš odavde, i da se ne vraćaš. Ako se slučajno vratiš ovamo, lično ću se obračunati s tobom... i tada neću nositi ovu značku koja me spustava.

— To mi odgovara — odgovorio mu je Dok Holidej. Dao je znak Biliju Hoku da uzme Grendžerov revolver. — A sada, uđite u banku, obojica. — Kad su šerif i njegov pomoćnik ušli unutra, Holidej je zatvorio vrata i mahnuo rukom Džilu.

— Endi, penjite se u kola i vozite mis Čeriti.

Posle toga, Dok je prešao preko ulice do saluna, a onda kroz uličicu do dvorišta u kome se nalazio njegov konj.

Kada je malo kasnije jašući napuštao grad, Grendžer je pred zgradom zatvora skupljao poturu. Spa-

živši ga, Grendžer se progurao kroz grupu ljudi do ivice trotoara i doviknuo. — Odlazite, mister, i ne osvrćite se za sobom.

Dok Holidej se nije ni potrudio da do kraja sasluša savet. Poterao je konja u lagan kas. Ubrzo je grad ostao iza njega, a ispred njega oblak prašine skrivao je Endija Džila u kolima koja su Čeriti Roland vozila kući.

Dru Roland je sedeo na svom konju i zamišljeno posmatrao staru ranč kuću koja se gnezdila u dolini ispred njega. Bilo je oko podne, i sa neba koje je kao obojena polulopta pokrivalo preriju, sijalo je vrelo letnje sunce. Dok je tako zamišljeno sedeo, neprekidno je oznojeno čelo brisao maršomom i nezadovoljno gundao zbog žege, prašine i dosadnih muva koje su napadale u rojevima.

Iza njega, sedeli su na konjima njegovi ljudi: Erni Dark, izubijanog i modrog lica, Dejn Iverson sa velikom masnicom na bradi i komadom flastera na levom obrazu; dvojica drugih kauboja Ted Bičem i Sali Krenton koji su izgledali jedno kao da je preko njih prešlo celo krdo u stampedu. Mada sudari sa Holidejem naoko nisu izgledali toliko žestoki, oni su na licima Rebovih ljudi ostavili vidljivog traga.

Šesti čovek u grupi, Reb Roland, sedeo je na svom konju malo izdvojen od ostalih. To je bio njegov sistem ponašanja, jer je svuda i na svakom mestu hteo da pokaže ko

je gazda. Pogledom, crnih, jastrebvih očiju češljao je predeo ispred sebe. Njegovo mršavo, dugim putovanjima istesano telo, bilo je napeto kao opruga, a neverovatno dugački prsti nervozno su poigravali na jabuci sedla.

Pošto je izvesno vreme posmatrao visokog mršavog čoveka, Dru Roland je progovorio. — Misliš li ozbiljno da svratimo do tate, Rebe?

Reb Roland nije odgovorio. Nije čak izgledalo ni da je čuo pitanje, samo je zagledan u daljinu, pljunuo na zemlju. Onda je Erni Dark pri-terao konja bliže i rekao.

— Zašto ne prođemo i ostavimo ga na miru, Rebe? Uzeli smo ono što smo hteli, i ovde nemamo šta da tražimo. Sem toga, ne treba da zaboraviš da ti je prošli put otac rekao sasvim jasno ako se vratiš, ubiće te.

Pred Rebovim besnim pogledom Dark je pogledao u stranu. Izvesno vreme čuo se samo lak šum toplog podnevnog povetarca u granama iznad njih. Onda je Reb prevalio preko usana.

— Niko mene neće ubiti, Dark. Zapamti to.

Dark je brzo potvrdno klimnuo glavom. — Vraga, znam to, Rebe. Ja samo...

— Dosta! I neka se završi na tome.

Reb je poterao konja ispred Bičema, Krentona i kratkonogog Iversona, zadržavši pogled na Iversonu nešto duže nego na ostalima. Kada je prošao ispred linije jahača, i došao do ivice padine, Reb se malo udobnije namestio u sedlu i nastavi

vio da pažljivo posmatra ranč kuću u dolji ispred njih. Niko drugi se nije maknuo, ali se po mrštenju Druovih obrva moglo zaključiti da je počeo da biva nervozan i nespo-kojan.

Prošlo je tri minuta pre nego što je Reb Roland progovorio. — Dru, povedi ljude putem koji vodi kroz korito potoka i ulogorite se u bli-zini one uvale koju smo koristili za skrivanje stoke za koju tata nije znao. — Neprimetan osmeh zaigrao je na uglovima njegovih tankih, tvrdo stisnutih usana.

— Šta nameravaš da učiniš, Re-be? — zapitao ga je Dru.

— Da razmršim neke upletene konce, brate. Učini onako kao što sam ti rekao, i nemoj baš mnogo da žuriš. Ako se onaj glupavi šerif i njegov zamenik uopšte izvuku iz njihovih ćelija i pođu u poteru za nama, lako ćemo izaći na kraj s njima. Ako si ti u tome početnik, meni to nije prvi put.

Dru je zamišljeno lagano odmahnuo glavom. — Ipak, ne vidim zašto je potrebno da opet dolazimo u su-kob s ocem, Rebe. Pa, do đavola, oborili smo ga na kolena. S njim je svršeno.

— On je ubio mamu — rekao je Reb i izvukao revolver iz futrole. Izvesno vreme pažljivo je posmatrao cev revolvera kao da ga nešto na njoj naročito interesuje, a onda je mahnuo „koltom” prema grupi koja je stajala iza Drua i rekao. — Iver-sone, ti ćeš poći sa mnom.

Posle toga, Reb Roland se uputio niz padinu, pazeći da sve vreme os-tane u zaklonu drveća. Stigavši do

kraja doline, ponovo je zategao vo-dice i osmotrio čistinu ispred sebe i ograđeni prostor za konje koji se iza nje nastavio. Onda je rekao. — Dene, ti pođi pravo dole prema ku-ći da privučеш očevu pažnju... ako je budan i ako se nalazi u blizini. Nemoj se plašiti za slučaj da mu padne na pamet da nešto učini. Ja ću biti u blizini, i paziću na svaki njegov pokret.

Iverson je izgledao zabrinut. — Znaš šta, Rebe, to mi se ne sviđa. On me poznaje. Pripućaće na mene čim me vidi, a meni ni na kraj pa-meti nije da...

Reči su se sledile na njegovim us-nama, jer je Reb Roland sa strane uperio revolver u njega. Iverson je sa strahom pogledao u crni otvor cevi, a onda u mršavo revolveraše-vo lice na kome je lebdeo lažan, iz-veštačen osmeh.

— Učini kao što sam ti rekao, Dene — procedio je Reb kroz isce-rene zube.

Iverson je klimnuo glavom. — Pa, ovaj, naravno da ću učiniti kao što si rekao, Rebe, samo sam hteo da ti ukažem na činjenicu da tvoj otac...

— Nema potrebe da mi govoriš bilo šta o mome ocu. Ja ga i sam dobro poznajem, mnogo bolje nego ti, i znam šta može da učini. On je ubio moju majku i pokušao je da mi otme sve što mi pripada. Ni je-dan put u toku njegovog života ni-je mi dao da dignem glavu.

Iverson je obrisao nadlanicom znoj sa čela i nervozno osmotrio čistinu, pre nego što je laganim ho-dom poterao konja. Reb Roland se,

međutim, vratio nazad, dublje u šumu, i dugačkim zaobilaznim putem uputio se oko ograđenog prostora sa druge strane čistine. Završio je obilaženje i sjahao sa konja u isto vreme kada je Den Iverson zategao vodice kod privezišta ispred velike kuće.

Tek što je Iverson zaustavio konja, vrata kuće su se otvorila i na njima se pojavio jedan stariji čovek, opuštenih ramena i umorenih, duboko upalih očiju. Pušku uperenu na gotovs držao je pritisnutu na rame.

Iversonu je zastao dah, i mahinalno je spustio ruku bliže dršci revolvera.

— Šta ti, dođavola, tražiš ovde, Iversone? — rekao je starac.

Iverson je pogledao pored starca. Reb Roland je već bio zauzeo poziciju iza ugla kuće, i Iverson je osetio izvesno olakšanje. — Došao sam da ti prenesem poruku, Rolande — slagao je. — Poruku od tvog sina.

— Ja nemam sinove, mister.

— Pa dobro, kako hoćeš, ali, Reb mi je kazao da dođem ovamo da ti nešto saopštim. Kazao mi je da želi da se vidiš i da o nečemu razgovarate. Ne znam šta je to o čemu je hteo da razgovarate ali, on smatra da je između vas ostalo mnogo nedorečenog, i da to treba razjasniti. Reb je rekao da...

— Gubi se!

Strah je stisnuo Iversonu želudac kao grudva leda. Osećao je da ga iza nišana puške kao dva užarena ugaraka prže starčeve gnevne oči. Obuzelo ga je nejasno osećanje da će stari Mils Roland svakog trenut-

ka pritisnuti okidač i da mu to neće biti ništa teže nego da pljune.

— U redu, u redu, samo sam hteo da isporučim poruku, Rolande. Nema potrebe da mi pretiš puškom.

— Ti si jedna obična podla, gmižava, podmukla hulja, Iversone — zagrmio je starac odvojevši se od vrata gde je do tada stajao. I dalje je, međutim, držao pušku naperenu prema Iversonu. — Ti si sa mog ranča oterao neke dobre kauboje, možda najbolje ljude koje sam imao zadovoljstvo da upoznam. Prinudio si me da mučim moju kćer i da je držim daleko od sebe. Trebalo bi da ti ovog trenutka prospem ta tvoja pogana creva, i učinim uslugu sebi i ovoj državi.

Iverson se pitao šta je zadržavalo Reba Rolanda da se umeša. Zabacio je kraj kišnog ogrtača i spustio ruku ka revolveru. Starac je uočio taj njegov pokret i osmehnuo se krajičkom usana.

— Hajde napred, daj mi razlog da opalim iz ove stvarčice, mister — rekao je izazovno.

Den Iverson je trgao ruku kao oparen i stavio je na jabučicu sedla, kako bi je Roland mogao jasno videti. No, u tom momentu, na scenu je stupio Reb Roland.

Izašavši iza ugla kuće, Reb je progovorio tonom iza koga se naslućivala napetost. — Tvoja igra je završena, oče.

Mils Roland se okrenuo naglo otkrivajući tako leđa Iversonu. Naperio je staru pušketinu na svog sina, a ispod stisnutih očnih kapaka blesnuo je plamen mržnje. Usne su mu se izvile u grč ljutine. — Ti!

Sav otrov koji se u jednom čoveku mogao skupiti, iskazao se u toj jednoj kratkoj reči.

— Da, oče, ja sam. Tvoj sin koji te voli.

— Ubilačka životinjo! — planuo je Roland i ispalio pušku.

No, Reb Roland je bio spreman na to. Skočio je korak nazad i zaklonio se iza ugla kuće, tako da se kuršum zario u drveni zid zgrade. Onda je Reb ponovo izašao iza ugla uperenim revolverom u ruci. I dok je njegov otac neveštima prstima gurao metak u magazin puške, Reb je hladnokrvno nanišanio i opalio.

Metak je pogodio starca u rame, i odbacio ga na zid. Reb je zakoračio na verandu držeći Milsa Rolanda na oku. Ali, starac se mada teško ranjen, nije predavao. Pokušao je da dignu pušku i nanišani, ali mu to nije uspela. Puška mu je ispala iz ruke. Grčeći lice od bola, pogledao je svog sina i odmahujući sedokosom glavom rekao.

— Zašto to činiš, Rebe? Zašto tvoju majku? Zašto si je ubio?

Reb se trgao. — Prokleti matori...! Jedan za drugim ispalio je dva hica i oba su pogodila starog Rolanda, jedan u vrat, tamo gde je pulsirala arterija, a drugi direktno u glavu. Starac se srušio na pod verande kao prazna vreća, i ostao da leži nepomičan.

Reb Roland je vratio u futrolu revolver čija se cev još dimila, i uputio se ka stepenicama koje su vodile u kuću. — Sačekaj ovde — naredio je Iversonu i preskočio telo

Milsa Rolanda pre nego što je ušao u kuću.

Kroz otvorena vrata, Iverson je posmatrao kako Reb pretura po fiokama pisaćeg stola. Pošto, očigledno, tamo nije pronašao ono što je tražio, Reb je iščezao u zadnjem delu kuće. Malo kasnije izjurio je otuda kao oluja, i prišavši telu svog oca počeo da mu pretresa džepove. Konačno je u jednom džepu pronašao komad papira i lice mu se ozarilo zadovoljstvom. Bacio je kratak pogled prema Iversonu, savio papir i stavio ga sebi u džep i prišao privezištu gde je Iverson sedeo na kolu.

Den Iverson ga je posmatrao bojažljivo nemoćan da prikrije svoje strahovanje i negodovanje prema oceubici.

— Čuo si šta je starac rekao, Iversone? — zapitao je Roland gledajući negde pored svog saučesnika, ali, budno prateći njegovo držanje.

Iverson je liznuo usne. Znoj mu se slivao niz čelo i obraze, ali, ako bi ga neko pitao, Iverson ne bi znao da odgovori da li se preznojavao od vrućine ili nečeg drugog. — Nije me se ticalo šta je rekao. To je vaša stvar.

— Čuo si kada je rekao da sam ubio moju majku, je li tako? — ponovio je pitanje Reb.

Iverson je žurno odmahnuo glavom, ali se na njegovom licu ukazao izraz straha koji se sa lica brzo spuštao naniže i ledio mu grudi i želudac. Iz Rebovih očiju hladio ga je zlokoban dah smrti.

Klateći se na petama tamo-amo, Reb Roland je s osmehom na licu gledao Iversona. Odjednom, njegova se ruka munjevito spustila naniže. Njegov revolver je poleteo iz futrole, digao se uvis i trgao, šaljući tane u Iversonove grudi. Kada ga je udar taneta izbacio iz sedla, Iverson je tek upola bio izvukao svoj revolver. Pao je na zemlju pored svoga konja, okrenuo se na trbuh i prstima zaorao u prašnjavu zemlju, pre nego što se još jednom zgrčio, a zatim klonulo umirio.

Bio je mrtav.

Reb Roland mu je prišao, čizmom ga okrenuo na leđa i pošto se uverio da se Iverson ne miče, okrenuo se još jednom svom ocu koji je mrtav ležao na verandi. Smrknutog lica prišao je svom konju i odjahao sa Rolandovog ranča.

Dok Holidej je sustigao Endija Džila i Čeriti Roland i poterao konja paralelno sa karucama. Iza njih u izmaglici kroz tanku koprenu prašine video se Hithejz Kaunti. Grad je bio u grozničavoj aktivnosti, jer je šerif Grendžer već kretao sa okupljenom poterom. Osvrnuvši se za kratko, Dok je na početku glavne ulice ugledao grupicu konjanika iza kojih se dizao oblak prašine. Šerif grada Kaunti nameravao je da svoju poteru privede u delo.

— Grendžer je pošao za nama — rekao je Holidej Čeriti. — Ne znam šta smeru, ali mislim da nam ne

može ništa. Uostalom, da je mogao, on bi nas uhapsio još u gradu.

Želim samo da se vidim s ocem. Mister Džil mi je sve objasnio, i sve što hoću u ovom trenutku, to je da tati kažem da sam bila budala. Šta misliš da će učiniti Reb i Dru?

— To je teško reći — umešao se Endi Džil — ali, sigurno je da su se uputili ovim pravcem — dodao je i pokazao otiske konjskih kopita na prašnjavom kolskom putu.

— Ima ih više od dvojice — primetio je Dok.

Džil je klimnuo glavom. — Peto-rica, možda čak šestorica. Izgleda da su Dark, Bičem, Iverson i Krenton s njima. Verovatno su povezani, možda su zajedno provalili u banku. Recite mi, šta su uzeli iz banke? — zapitao je.

Holidej je odmahnuo glavom. — Ne znam, suviše je rano donositi zaključke. Novac u svakom slučaju, ali slutim da to nije jedini razlog provale. Čujte, poterajte malo brže tog konja, jer ako budemo vozili ovom brzinom, imaćemo društvo za nekoliko minuta.

Džil se osvrnuo, ugledao na izlazu iz grada grupu konjanika i oblak prašine, i poterao konja u brži trk. Prošli su pored brežuljaka koji su se dizali uz korito potoka i puta, i odmah zatim našli su se na pašnjacima Rolandovog ranča. Probijajući se kroz šumu van uobičajenih staza, Endi Džil se pokazao kao izvanredno vešt i dobar vozač.

Dok Holidej je jahao za njima na odstojanju dovoljnom da izbegne

prašinu koja se dizala za njima. Kada su se našli na domaku Rolandove ranč kuće, i pored privežišta, ugledali konja bez jahača, s uzdama koje su visile pored konjskog vrata. Čeriti je upitno pogledao Holideja.

I Holidej je bio primetio konja, ali i tamnu siluetu ispruženu po zemlji pored konjskih nogu. Obo je petama svog konja u galop, i stigao do mrtvog Iversona mnogo pre kola. Sjahao je i vrhom čizme okrenuo Iversona na leđa, i kada su se karuce sa Džilom i Čeriti zaustavile u blizini, on je stajao i posmatrao bezizrazno lice ubijenog.

— Pa, eto, i on je konačno našao sebi mesto za raku, kako mi izgleda. Neće to biti nikakav gubitak ni za koga, možete se mirno kladiti na to — rekao je Džil.

Čeriti je sedela bleđa, drhteći od uzbuđenja i osećala mučnine. Okrenula se i pogledala zainteresovano u pravcu kuće i na podu verande ugledala staru očevu pušku. Kriknula je kratko i skočila iz kola, i dok su se u nju uvlačile zle slutnje, potrčala prema kući vičući: Tata! Tata!

Holidej je omotao vođice svog konja oko grede privežišta i bez žurbe pošao preko čistine, motreći levo i desno na eventualnu opasnost. No, ništa se nije micalo, i kada je stigao do stepenica koje su vodile na verandu začuo je očajnički krik. Alarmiran vikom, potrčao je prema verandi i ugledao Čeriti koja je klečala pred mrtavo opuštenim telom Milsa Rolanda.

Čuvši da Dok Holidej dolazi Čeriti je očajnički zavapila. — Tata je ustreljen, Džone. On umire!

Holidej je na brzinu pregledao kuršumima izrešetano telo i iznenadio se da je stari Roland uprkos teških rana još uvek živ. Na vratu mu je zjapila velika poderotina od metka ispaljenog iz neposredne blizine, a jedna strana glave bila mu je pretvorena u stravičnu smešu usirene krvi, kose, kože i komadića polomljene lobanje.

— Doneću nešto da mu pomognemo — rekao je Holidej i prošavši pored Čeriti uputio se u kuhinju. Posle izvesnog vremena vratio se noseći lavor vode i komad čistog platna. Predao je to Čeriti, a onda pošao do ormarića za piće iz koga je izvadio flašu sa viskijem. Kleknuo je onda pored Čeriti, zabacio malo Rolandu glavu unazad, i nasuo mu malo viskija u usta.

Starac, međutim, nije reagovao. Viski se slio iz otvorenih usta na bradu i tamo se sasušio. Čeriti ga je nežno prodrimala, ali starac nije pustio ni glasa od sebe. Posle nekoliko trenutaka u ćutanju raspetom zlim slutnjama, Dok je uzeo Čeriti za ruku i udalji je od njenog oca. Zatim je opipao Rolandov puls. Puls se nije osećao. Stavio je starcu uho na prsa da bi proverio da li mu srce kuca, ali, otkucaji srca se nisu čuli. Starac je bio mrtav.

Dok Holidej je prišao Čeriti, uzeo je za ramena i tiho rekao — on je mrtav. Više mu niko ničim ne može pomoći.

Osetio je pod rukama kako se Čeriti trgla i ukrutila. Stajala je tako naspram njega izvesno vreme, a onda je koraknula korak unazad, i pala na kolena pred telom svog oca. Obgrlila mu je noge i njeno očajničko jecanje polomilo se kroz tišinu.

Holidej je posmatrao neko vreme shvatajući koliko su za nju bolni ovi trenuci. Najteže od svega, čoveku pada rastanak bez oproštaja, pomislio je. Na žalost, čovek obično ne bira trenutak kada će završiti život, i tako sve postaje krajnje neizvesno. Uzeo je čašu iz ormarića, nasuo je do vrha viskijem i iskapio je jednim gutljajem.

U međuvremenu pojavio se Endi Džil i upitno ih pogledao, najpre Doka a onda Čeriti. Videvši devojku kako kleči pored starog shvatio je šta se desilo. Ponovo je pogledao Doka, no, ovaj je samo slegnuo ramenima i odmahnuo glavom. Ozbiljnog izraza lica, Džil je polako dogegao do devojke, i nežno joj stavio ruku na rame. Posle nekoliko sekundi pogledao je Doka Holideja i rekao.

— Dok ste vi bili ovde ja sam napolju čitao tragove. Bila su dvojica njih, a Iverson je kao što smo videli ostao tu zauvek. Kako mi izgleda, Iverson je došao uobičajenim putem, i privukao pažnju starog Milsa, a to je onaj drugi nevaljalac iskoristio da mu se privuče sa strane. Izgleda kao da je baš taj ustrelio starog Milsa tu na verandi i da je posle toga prišao Iversonu. —

Endi Džil je zavrteo glavom i nabrao čelo. — Rekao bih da je posle toga ubio i Iversona. Kao što si verovatno video, Iverson nije ubijen pušanim nego revolverskim metkom, a Mils nije nosio revolver.

Čeriti je lagano digla glavu. — Ko je to bio? — zapitala je Džila.

Džil je odmahnuo glavom. — Nema načina da se to sada kaže, Čeriti. Ali, ma ko da je bio, taj je najpodliji i najsvirepiji nitkov i ubica koga je majka ikada rodila. Sjahao je i ostavio svog konja daleko od kuće u dvorištu, privukao se i skriven iza kuće čekao pogodan trenutak. Pošto je ustrelio vašeg oca popeo se na verandu, a onda je sišao na drugoj strani kod privezišta i prosvirao metak kroz Iversona. Kao što sam već rekao, nema mogućnosti da sada kažem ko je bio taj čovek, ali, verujem da ove moje stare oči mogu da prate tragove isto tako dobro kao što su nekada mogle. Bilo bi najbolje da vi ostanete ovde i pričuvate ostatke vašeg oca, a Holidej i ja bismo mogli, ako je on raspoložen, da pokušamo da pođemo tragom tog podlog ubice i tačno saznamo ko je počinio zločin.

Čeriti je još jednom pogledala svog mrtvog oca i prstima obrisala suze. — Ne, mister Džile, ne mogu da ostanem sama. Moram da pođem sa vama. Hoćete li mi pomoći da sahranimo očevo telo, a onda bih vas molio da mi nabavite i osedlate jednog konja.

Džil je značajno pogledao Doka Holideja koji je sve vreme ćutao

zamišljeno. Kada je devojka završila, on je dodirom ruke učtivo uklonio u stranu i digao Rolandovo telo. Zatim se uputio kroz kuću.

Oduzelo im je dvadesetak minuta vremena da Mils Rolanda i Iversona sahrane u odvojene grobove, i još daljih deset minuta trebalo je Džilu da osedla dva odmorna konja.

Stavivši bocu sa viskijem u bisage na sedlu, Dok Holidej se vinuo na leđa svog konja. Kada se Čeriti pojavila iz kuće u odeći za jahanje, on joj je rekao. — Misliš li da si dorasla ovakvom poduhvatu Čeriti?

Ona se ujela za usnu da bi sprečila naviranje suza koje je zadržavala s mukom. — Moram da pođem, Dok. Nemoj ni pokušavati da me zadržavaš.

— Može se desiti da na putu bude neprilika... sukoba. Možda će čak biti i mrtvih glava.

Odlučan osmeh izvio joj je krajeve usana. — Misliš da na takve scene nisam naviknuta? Zar misliš da ima nešto gore nego videti majku i oca ubijene? Šta je strašnije od toga?

Dok je uzdahnuo duboko. — Dobro, ali, za slučaj da stignemo tog nevaljalca ili bandu nevaljalaca, moraš mi obećati da ćeš meni prepuštiti da vodim operaciju kako ja prosudim.

— Vi i ja, Dok — umešao se Džil. — I ja sam do guše uvaljen u ovu stvar, i ako već moram da uskačem u opasnosti, onda neka me u tome vodi muška glava.

— Dakle, obećavaš li? — ponovio je Dok.

Čeriti se pravila da je za trenutak zaokupljena nameštanjem bluze. — Videćemo to, Džone. Zavisi od toga ko je ubica. Moraš shvatiti da je to najvažnije.

— Ali...

Čeriti je petama podbola svog konja i životinja je kasom pošla preko čistine. Kada su se udaljili od kuće na čistinu sa grmeći kopitama zahuktalih konja, dojahali šerif Bob Grendžer, njegov zamenik Bilij Hok i još devet konjanika koji su sačinjavali poteru. Holidej, Čeriti i Džil su zategli vođice i svi troje su stali gledajući kako potera obilazi oko kuće, pre nego što su se uputili u njihovom pravcu.

— Ako Bob Grendžer makar samo malo digne glas u razgovoru sa mnom, iskopaću mu oči — rekla je Čeriti žučno.

— Biće bolje da mu ne pružimo šansu za to — rekao je Dok Holidej i poterao svog konja u pun galop.

Čeriti i Džil su pošli za njegovim primerom. Njihovi odmorni konji lako su držali korak sa Holidejevom mrkovom.

VIII

Dru Roland je bio vrlo zabrinut. I vrlo umoran. Nepodnošljiva žega izvukla je iz njega mnogo više snage nego iz bilo kog drugog u grupi, i on je osećao da je krajnje iscrpen. Celo telo ga je bolelo kao da ga je

neko tukao, a od jahanja u butinama je gorela vatra koja se pela uz kičmu i vrat. Došavši do jedne okuke potoka, zaustavio je svog konja i sjahao ne obazirući se što su ostali iz grupe nastavili da jašu. Zagazio je u bistru vodu sve dok mu nije došla do pojasa, i ostao u tom položaju ne pokazujući da ga je makar malo briga da li će ostali nastaviti put, ili učiniti isto što i on. Ali, pokazalo se da drugi nisu indiferentni prema njegovom ponašanju.

— Dru, do đavola, šta to radiš?

To je doviknuo Reb Roland s obale potoka. Reb je bio zaustavio svog konja i okrenut u sedlu gledao u pravcu Drua. Ali, Dru kao da ga nije čuo. Sagnuo se napred i zamočio ruke do iznad lakata u vodu koja je tekla tiho.

— Dru, đavo te odneo! Dolazi ovamo! Treba da pređemo još deset dobrih milja pre zalaska sunca.

Dru je odmahnuo glavom. — Vi samo nastavite, Rebe. Što se mene tiče, ja ću ostati ovde dok se dobro rashladim. Ako to ne uradim, neću imati snage da stignem do granice.

Reb je spustio ruku na dršku revolvera. Iza njega Bičem i Kren-ton su ćuteći sedeli na svojim konjima i bezizraznih lica, ne pokazujući želju ni prstom da mrdnu, posmatrali koškanje između dvojice braće. Erni Dark, pošto je čuo Rebovu verziju događaja na ranču Milsa Rolanda, sedeo je u sedlu zamišljen i bezvoljan. Nije mu se sviđalo ono što je čuo od Reba i na-

grizao ga je crv sumnje da se nije sve odigralo baš onako kao što je rekao Reb. Dugo vremena je jahao sa Denom Iversonom, i prešao s njim mnogo milja, i nadao se da će još dugo i mnogo jahati zajedno. Bez obzira što je bio malo čudan, nepristupačan i usamljen, Den Iverson se pokazao kao dobar i pouzdan saputnik i drug, i mnogo puta pokazao je da zna da se snađe naročito kada stvari počinju da bivaju opasne.

— Niko ne može da zaostaje, Dru — rekao je Reb. — Poći ćeš sa nama, ili ćeš ostati ovde... zauvek.

Dru se trgao, digao glavu i nekoliko trenutaka mračno posmatrao svog brata, a onda je rekao povišenim glasom. — Misliš li to što kažeš, Rebe? Da li zaista to misliš?

— Naravno da mislim, brate.

Dru je zahvatio vodu u šake i prosuo je sebi po prsima. Voda je okvasila košulju i donela mu toliko željeno osveženje. Ostao je tako još nekoliko sekundi, a onda je duboko uzdahnio izašao iz potoka i popeo se uz obalu do svog konja. Pošto je odvezao vođice od jedne grane, umorno se popeo u sedlo i rekao. — Ja nisam kao vi ostali, Rebe. Ja sam dosada živeo udobno. Moraš me pustiti da se ponašam onako kako sam navikao.

— U pravu si; ti nikada nisi bio kao mi ostali, Dru — rekao je Reb. — Možda nikada nećeš naučiti da budeš kao mi, ali, to je tvoj problem. No, nezgoda je u tome što, bio kakav bio, moraš izdržati isto što i mi, bar dok stignemo do kamenitih

predela gde se naši tragovi neće videti. Tamo možeš umaći svakome... ako nas bude gonio.

Dru je nabrao obrve. — Kameniti predeli počinju tek iza Martisonove klisure. Do vraga, pa, da bismo stigli, do tamo, treba da jašemo bez prekida ceo dan, i čak možda polovinu noći.

— To je tačno, Dru. Prema tome, bilo bi bolje da se koncentrišeš na misao da moraš izdržati, je li tako? Čim budemo prošli pored Martinsonove klisure, imaćemo pred sobom slobodan put na zapad do Fork Rivera.

Dru je zinuo. — Do Fork Rivera? Pa, ti si ranije govorio da ćemo jahati prema granici. Rekao si nam da tamo preko imaš prijatelje koji će nas prihvatiti dok se slegne prašina. Rekao si da...

— Predomislio sam se — odgovorio mu je Reb izazovno hladnokrvno. — I to sam učinio iz jednog specijalnog, vrlo jakog razloga. Vidiš, nisam hteo da bilo ko drugi sem mene zna kuda ćemo stvarno poći. Ne mislim da bi neko nešto namereno otkrio, ali, moglo bi se desiti da se čovek izbrblja... A, sada, pošto znaš na čemu si, Dru, a to važi i za vas ostale, jasno ti je zašto ne bi bilo razumno da bilo ko zaostane. Taj bi slučajno mogao reći kuda smo pošli. Prema tome, glavu gore i trudi se da izdržiš ili odmah iskopaj sebi raku, brate.

Iz Druovog lica nestala je i poslednja kap krvi. Pogledao je zablenut u lica ostalih iza njegovog brata. Nije na njima zapazio ni naj-

manji znak da bilo ko od njih eventualno pomišlja da stane na njegovu stranu. Reb je bio vođa grupe, u to nije bilo sumnje, i niko nije hteo da se igra vatrom i da mu se suprotstavlja.

Dru je umorno klonuo ramenima i progundao. — Nastaviću i izdržaću, ne brini za to. Dosada sam učinio sve što se od mene tražilo, pa će tako biti i ubuduće. Stao sam da se odmorim zbog toga što ne vidim zbog čega moramo toliko da žurimo. Ako bi nas neko stigao, ima nas dovoljno da se borimo. Do vraga, bar za to smo svi sposobni.

— Nastavićemo jahanje — procedio je Reb preko volje i okrenuo leđa bratu.

Pojahali su kroz predeo prošaran krupnim stenama iznad koga je treptao užareni vazduh, zatim preko šumom obraslih padina do jaruga koje su se nastavljale jedna na drugu i u kojima je vazduh bio toliko topao da se čovek mogao u njemu ugušiti. Tek kada je sunce zašlo za obzorje, žega je prestala, i počeo je da pirka slab vetar.

Kada je počeo da se spušta sumrak, Dru Roland je i dalje jahao, ali već toliko iscrpen da se bližio stanju kolapsa. U tom trenutku, čak i da je hteo, nije mogao mariti da li će ga stotinu đavola iz pakla stići i zasuti kuršumima. Kada su stigli do Martinsonove klisure, on je pao iz sedla i iz stanja obamrlosti nije ga mogao pokrenuti čak ni udar čizme u slabinu. Njegov brat Reb nije bio nežan, ali, kada je shvatio da ništa na svetu ne može pokrenuti

Drua, naredio je da se podigne logor, i da se ljudi odmore dva časa. Nadao se da ih potera do tada neće stići.

Niko nije rekao ni reč. Svi su bili mrtvi umorni, jer ma koliko okoreli, ni ostali Rebovi saputnici nisu do tada izdržali takav težak marš.

— Nema izgleda da će se uopšte zaustaviti — rekao je Endi Džil zaustavivši se na obali potoka da bi napojio konja. — Ceo dan su jahali kao ljudi, bez sekunde zaustavljanja. To je nečuveno.

Dok Holidej je sve vreme budnim okom motrio na Čeriti, i bio je iznenađen otkrićem da je uprkos njenoj ženstvenosti i prefinjenoj telesnoj građi, do tog momenta vrlo dobro podnosila naporno jahanje. On lično nije osećao umor, ali, to je bilo nešto drugo. Duga i naporna putovanja nisu mu bila strana, mada je, kad god je to bilo moguće, koristio dilažansu.

Uporedivši konja sa Džilovim Dok je zapitao. — Šta mislite zbog čega toliko žure, Džile?

Džil je šisteći uvukao vazduh između bezubih desni i sa puno simpatije pogledao Čeriti koja je i dalje sedela na konju, oznojena i umorna, ali spremna da nastavi put.

— Meni se čini da oni neće ništa da rizikuju — rekao je Džil. — Kao da ih je već zbog nečeg uhvatio strah. Ali, baš zato mislim da se ponašaju sasvim nerazumno. Razumem što onaj jedan nitkov sa

Rolandovog ranča želi da umakne što dalje od nas, ali, oni ostali, imali su čitavu noć za bekstvo, a nisu je iskoristili. Čekali su tog jedinog da im se pridruži, pa su tek onda krenuli. Vidiš, ovi tragovi su jedva dva časa stariji od naših, prema tome, banda nije iskoristila noć za bekstvo.

Dok se zamislio i posle kratkog vremena klimnuo glavom u znak da se slaže sa starcem.

Čeriti je na to rekla. — Onda, znači da su se zadržali samo zbog jednog razloga... da ubiju tatu.

— Izgleda da je tako — rekao je Džil i dobacio kratak pogled Holideju. Svaki od njih razumeo je što onaj drugi misli. Samo dvojica su otišli na Rolandov ranč, a jedan od njih je bio mrtav. Nijedan od njih nije se usuđivao da nagađa šta se tamo desilo, bar ne dok je devojkica bila u blizini.

— Pitam se da li je tako — promrmljala je Čeriti malo kasnije — samo se pitam.

— Nema smisla da se time mučite, devojkica — rekao je Džil. — Ono što nam treba, to su činjenice, a da bismo došli do činjenica, moramo da stignemo i uhvatimo nekoliko hulja koje jašu kao đavoli. Jeste li spremni da krenete dalje? Odsada pa nadalje, biće to stvarno naporno jahanje.

— Spremna sam, mister Džile — odgovorila mu je Čeriti i da bi dokazala istinitost svojih reči, prva je poterala svog konja iz potoka. Kada je devojkica odmakla uz padinu, Endi Džil je priterao svog konja pored Holidejevog i rekao.

— Reb Roland, Holideje? Da li i vi mislite tako?

— Može biti on.

— Vi ga poznajete, je li? Zna li on vas?

— Da, sreli smo se jednom.

Džil ga je pogledao zamišljeno.

— Ne bi se on tek tako bez ikakvog razloga uplašio od vas, je li tako Holideje? Možda on o vama zna mnogo više nego ostali, i ne želi da i drugi to saznaju, šta mislite?

Dok je slegnuo ramenima.

Džil se osmehnuo. — Čim sam vas prvi put ugledao, odmah sam zaključio da ste veliki opasnik. Da onog dana u salunu, nisam bio onako zanet posmatranjem Eminu sliku, možda bih počio još dosta stvari o vama... kao na primer to, što nikada u životu nisam video nikoga da poteže revolver tako brzo kao vi. A zatim... nikada nisam video nikoga ko tako ignoriše silu, makar ta sila bila mnogostruka jača od njega. Pitam se da li vam možda pada na pamet da bi bilo drugarski da zadovoljite radoznalost jednog starog usamljenika, i ispričate mu nešto o sebi.

— Kao što ste maločas rekli, — osmehnuo se Dok Holidej — mi smo sada u potrazi za činjenicama. Hajde da prvo dočepamo te činjenice pa ćemo posle videti. Sem toga, ne smemo dozvoliti da nas devojka čeka.

Kada su izbili na vrh obale, Čeriti ih je radoznalo pogledala, no, pošto ni od jednoga nije dobila zadovoljavajuće objašnjenje za njihovo zadržavanje, okrenula se i pote-

rala konja u ravnomeran kas. Jahali su tako kroz preriju, pritisnutu popodnevnom žegom u pravcu visokih, tamnih vrhova u daljini.

Šerif Bob Grendžer je skinuo šešir sa glave, obrisao oznojen vrat maramom već natopljenom od znoja, i natmureno pogledao oko sebe. Njegov pomoćnik Hok, posmatrao ga je iz neposredne blizine i naslućivao šta ga muči. Mada su posle odlaska sa ranča Milsa Rolanda gde su ostavili dve sveže iskopane humke, jahali što su mogli brže, nisu ni izdaleka ugledali tri osobe koje su sledili. Svaki put kada su izbijali na vrh nekog brežuljka u nadi da će ih ugledati, pred njima se samo pružio trag koji se gubio u daljini.

Grendžer se uspravio u sedlu i ozbiljno pogledao ljude iz potere. — Moramo da nastavimo — rekao je. — Ako to ne učinimo, izgubićemo ih. Izmaći će nam u toku noći, i onda je sve svršeno. Tako mi svega na svetu, neću dozvoliti da se Holidej, Čeriti i Džil sastanu sa Rebom Rolandom i njegovom bandom, i da od mene naprave budalu.

Niko nije rekao ništa. Kada su se konji napili vode, Grendžer je priterao konja uz Hokovog i još jednom obrisao lice. — Naterali smo ih da izgube živce, Bili — rekao je. — Naveli smo ih da besomučno gone konje, tako da će im konji uskoro popadati. Videćeš što ti kažem, stići ćemo ih pre nego što padne noć.

Iz Hokovih umornih očiju nije se moglo pročitati da se slaže sa takvim šerifovim predviđanjima ili ne. Šerifov zamenik je poterao svog konja, stao na čelo potere i rukom dao znak za polazak. Nastavili su tako da jašu još oko jedan čas, brzo i bez zastajanja radi odmora, zalazeći sve dalje u ravnicu uronjenu u toplu, titravu atmosferu. Negde na kraju ravnice ugledali su ispred sebe tri konjanika.

Grendžer je radosno kliknuo i poterao svog konja u pun galop. Ostali iz potere su pošli njegovim primerom. Čitavih pet minuta, Grendžer je gonio svog konja da krupnim skokovima grabi preko užarenog tla. Usporio je trk tek kada je došao na stotinak metara iza Holideja, devojke i Endija Džila.

Holidej je kratko vreme ranije primetio približavanje potere i pozvao svoje saputnike da se zaustave u hladu grupe drveća na koju su ubrzo naišli. Pomogao je Čeriti da sjaše i nije je pustio iz vida kad je ukrućenim nogama učinila nekoliko koraka i skljkala se na jedno trulo deblo. Othuknula je kao da će time odagnati nagomilani umor, a onda je pokretom glave rastresla dugu crnu kosu i nekoliko puta je rasčešljala rukom. Dok je pogledao s profila i začudio se koliko je mnogo ličila na svoju majku, ženu na slici u salunu. Setio se, takođe, kako je divno izgledala Čeriti, ležeći na krevetu u svojoj sobi, i kako je toplo bilo njeno nago telo čvrsto pripijeno uz njegovo.

Džil je svezao konje u hladu jed-

nog drveta i proverio da li mu se revolver lako vadi iz futrole. Po očima mu se nije zapažalo da je umorniji nego obično, mada je Dok zapazio da su mu, što je jahanje duže trajalo, pokreti bili sve sporiji, a ramena sve opuštenija. Starcem je počeo da ovladava umor, ali, kao ni Čeriti, ni on nije izgovorio ni jednu jedinu reč žalbe.

Grendžer se zaustavio ispred njih, lica pretvorenog u masku znoja, prašine i ljutine. Spustio je ruku na dršku revolvera. Kada niko od trojke nije obratio pažnju na dolazak potere, on je vratio ruku na jabuku sedla i sjahao.

— Pa dobro, do đavola, ovo je, verujem kraj bežanja? Priredili ste nam zabavnu trku, a sve to ni za šta. Ipak smo vas stigli.

— Zar vi gonite nas, Grendžere?

— Zapitao ga je Holidej ravnodušno, vadeći tabakeru sa cigarama. Na njegovom licu i u njegovom glasu nije se zapažao ni najmanji znak zabrinutosti.

— Vi vraški dobro znate da baš to radimo Holideje. Posetili smo Rolandov ranč i tamo smo videli dve sveže humke. Za jednu pretpostavljamo čija je. A sada, hoću da čujem šta se uopšte događa. Gde je Reb Roland i onaj njegov crknuti brat Dru? Hajde govorite, neću više da me zagovarate i okolišate sa nekim glupostima.

— Kao što ti je Dok Holidej jednom rekao, Grendžere — ubacio je Endi Džil — ti si prava budala.

Grendžer se hitro okrenuo i uneo se starcu u lice. — Slušaj me ova-

mo, Džile. Neću da čujem više ni jednu takvu reč od tebe, ili ću za boraviti da si star čovek i da te odavno poznajem. Zaveži i slušaj.

— A ti idi do đavola, mister! Budala si i ostaješ budala, poricao ti to ili ne. Ali, pretpostavljam da to u ovom momentu vide i ove druge budale koje te prate. Ako neko treba da zaveže gubicu, onda si to ti, ako znaš šta je dobro za tebe. Inače ćeš lupati sve veću glupost za glupoću.

Grendžer je malo ustuknuo pred starčevim grubim rečima i njegovim otvorenim, prkosnim držanjem. Nije očekivao otpor, a prema Džilu nije mogao da primeni grubu silu.

Dok Holidej je prišao i stao pred Grendžera. — U vezi s onim humkama na Rolandovom ranču — rekao je odbijajući mirišljavi dim cigare — mislim da će vas zanimati da znate da je u jednom grobu sahranjen Mils Roland, a u drugom Den Iverson.

Grendžer je zinuo. U obraze mu se popelo crvenilo. Pogledao je Čeriti sa nevericom. — Tvoj otac mrtav? Zar je moguće?

Čeriti je sklopila oči i umorno klimnula glavom. Zatim se okrenula i počela da trlja vrat svog umornog konja.

— Kako se to desilo? — zapitao je Grendžer Holideja.

— Još ne znamo — prevajljao je Dok, nezainteresovano preko usana. — Samo pretpostavljamo nešto, ali, to treba proveriti.

Billi Hok je prišao bliže i Grendžer mu je saopštio obaveštenje koje je dobio. I Hok je pokazao isto

toliko iznenađenja kao i Grendžer. Zatim su se okupili i građani iz potere i novost se raširila i među njima. Konačno su se svi ućutali i okrenuli oči ka vitknoj, dugokosoj Čeriti Roland koja je sedela okrenuta leđima. Svi su primetili da joj se ramena tresu i izraz saučešća iskazao im se na licima.

— Pa, to sada malo menja stvari — promrmljao je Grendžer. — Šta sve to znači i šta bi valjalo raditi, Holideje?

Dok Holidej je slegnuo ramenima. — Shvatite i mislite kako hoćete, Grendžere, ali, ja na stvari gledam ovako: pred nama su petorica ljudi koji sa sobom nose sav novac iz banke i svu zaradu mis Čeriti od sahuna. To je ono što sigurno znamo.

Grendžer je obrisao usta rukavom i prošetao prstima po oznojenom, prašnjavom licu. — A ko je počinio ono ubistvo na ranču.

Dok Holidej je primetio kako se na to pitanje Čeriti naglo okrenula. Njene zamagljene oči srele su se sa njegovim pogledom. Džil je protrljao tlo vrhom čizme i procedio kroz zube.

— Ko bi to mogao da zna, Grendžere? U svakom slučaju, to nije učinio niko od nas. Znamo samo da je neka hulja opljačkala banku, i da je posle toga odjahala na Rolandov ranč i ubila Milisa i Dena Iversona. A sada kad to znate nećete valjda sedeti i razmišljati i zadržavati ljude koji su rešili da zagonetku rasčiste do kraja?

Grendžer je odmahnuo glavom i duboko uzdahnuo. — Ne, nemam nameru da učinim tako nešto. Ali,

s druge strane, nemam nameru ni da dopustim svakome kome se čefne da španta pokrajinom i kvvari mi planove.

— Ti imaš neki plan? — nastavlja je Džil sa prizvukom potcenjivanja. Ne čekajući odgovor, okrenuo je Čeritinog konja i pomogao joj da se popne na sedlo. Zatim je prišao svom konju i vinuo mu se na leđa. Kada je Dok Holidej upanadio svog konja uporedo s njima, Džil je ponovo zapitao. — Zar imaš neke planove sem toga što nam oduzimaš dragoceno vreme.

Grendžer je kratko pogledao ljude iza sebe. Sedeli su na kolima snuždeni, umorni, bez interesa da nastave ovo viraški naporno gonjenje. Znao je da je samo jedna reč bila dovoljna, pa da se vrate u grad, srećni što ga ostavljaju da sam nastavi lov.

Bob Grendžer je pojahao i poterao umorno kljuse dalje od drveća. Njegovi pratilci nisu odmah pošli za njim, i Dok Holidej je uočio taj trenutak da kaže. — Šerife, pošaljite te ljude kući. Nisu nam potrebni.

Grendžer je odsečno okrenuo glavu. Oči su mu sijale od negodovanja. — Šta to treba da znači, Holideje?

— Ljudi su umorni i bezvoljni, a pred nama je još dugačak put. Ako nas bude mnogo, pravićemo veliku buku i dizaćemo oblake prašine koji će se videti miljama daleko. Oni će nam biti, dakle, samo na teretu. Ali, vi i vaš pomoćnik možete nam se pridružiti, možda ćete nam biti od koristi.

Grendžer se ispravio u sedlu i ljutito stisnuo usne. — Do đavola, Holideje, priznajem da imate više hrabrosti nego što ljudi obično imaju. Da ne računate, možda, da preuzmete komandu?

Dok Holidej je smireno odmahnuo glavom. — Ili ćete poći samo vi i vaš zamenik, šerife, ili mi odlazimo i bez vas. Pred nama su opasni razbojnici koji se bez borbe neće dati uhvatiti i lišiti slobode. Zašto rizikovati život ljudi nenaviknutih na takvu vrstu akcije? Ako bolje razmislite, videćete da ćete preuzeti veliku odgovornost ako ih povedete.

Grendžer je opsovao nešto sebi u bradu, ali se Bili Hok, videvši na šerifovom licu predznake ljutine, mirno umešao. — Predlog je razumam, Bobe. Ovi ljudi su dosta učinili samim tim što su došli ovako daleko. Nije njihova krivica što dosada nismo stigli Rolanda i njegovu bandu. Sem toga, ovo nije njihov posao. Ja se slažem sa Holidejem. Imaćemo više izgleda da se tim huljama neopaženo privučemo, ako nas ne bude suviše mnogo. Na tvom mestu ja bih prihvatio predlog.

Grendžer je udahnuo kroz stisnute zube i mirnodno pogledao Hoka. — Zar i ti, zameniče?

Hok je slegnuo ramenima. — Samo gledam u stvar i onakve kakve jesu, Bobe. Do đavola, sudeći po tragovima, ima ih samo petorica, i kad ih stignemo, oni će biti bar isto toliko umorni kao i mi.

Grendžer je pokazao rukom prema Čeriti. — A šta ćemo s njom?

Zar misliš da je ona podobnija za ovaj posao nego neki od muškaraca iz potere?

Hok je slegnuo ramenima. — Čeriti je zainteresovana za poteru Bobe. Ne verujem da će nas ona zadržavati. Što se tiče Endija Džila on je stari kurjak koji neće trepnuti okom ako počnu da pršte kuršumi. A Holidej? Pa, Holidej je Holidej, zar ne? Znamo ko je i što se mene tiče, on mi u ovom momentu odgovara kao kec na deset.

Grendžer je izvesno vreme u neodumici posmatrao svog zamenika. Znao je i sam da je Hok u pravu, ali mu tvrdoglavost nije dopuštala da popusti. Članovi potere su, međutim, prišli bliže, očekujući da odluči šta dalje. Počeo se rukom po vratu ispod potiljka i zagledao se u daljinu. Veče je počelo da se prikrada.

Dok Holidej, Endi Džil i Čeriti Roland bili su se već udaljili iz hlada pod pamukovim drvećem, a Grendžer je još uvek sedeo na konju neodlučan šta da čini. No, tada je Hok rekao. — Ja idem dalje, Bobe. — I odvojio se od grupe. Kada niko drugi nije pošao njegovim primerom, Grendžer je zapitao oštro.

— Hoćete li tako? Ti, Bostine, Muni i Tompsone? Svi smatrate da treba učiniti kao što je Holidej rekao? Želite da prekinete gonjenje?

— Mrtvi smo umorni, i ako bismo pošli, samo bismo vas zadržavali, šerife — rekao je jedan od njih.

Grendžer je nešto nezadovoljno promrmljao, ali je ozbiljno klimnuo glavom. — Uredu, vratite se kući. Ali pazite, vi ste i dalje zakleti šerifovi pomoćnici i vaša je dužnost da pazite da se u gradu ne desi ništa. Ako dođe do neke gužve, vi to nekako sredite.

Rekavši to, Bob Grendžer je okrenuo konja i petama ga podbo u trk. Sustigavši Hoka resko mu je dobacio. — Kad se vratimo kući, ako se vratimo, razgovaraćemo o tome kako si se maločas ponašao. A dotle, sto mu gromova, radi ono što ti ja kažem i ne obraćaj pažnju na Holideja.

Zamenik je samo kratko klimnuo glavom, a onda su obojica koncentrisali pažnju da drže korak sa Holidejem, Džilom i odlučnom Čeriti Roland.

— Jesi li čuo? — zapitao je Erni Dark Reba Rolanda koji mu je prišao trljajući rukama snene oči. Roland je osluškujući zabacio glavu i nabrao obrve.

— Konji? — zapitao je.

— Sigurno — prošaputao je Dark. Spustio je ruku do rdške revolvera. — Holidej, možda?

Na licu Reba Rolanda ukazao se neobičan izraz. Bilo je u tom izrazu i strepnje i mržnje i čak nečeg što je ličilo na strah, od čega su mu oči blesnule življe. — Proklet da je! Zašto je pošao za nama? Kakve ovo ima veze s njim?

— Ubili smo njegovog prijatelja — rekao je Dark tiho. — Taj Holidej mi se učinio kao čovek koji neće dopustiti da takva stvar prođe tek tako. A prema topotu kopita, rekao bih da ih ima više nego jedan.

Reb Roland je pažljivo oslušnuo. Do tada su im prišli i Bičem i Krenton sa grčem zabrinutosti na licu. Dru Roland je, međutim, ostao na zemlji gde je ležao, ispružen sa revolverom u ruci, ne skidajući pogled sa svog brata. Nije mogao da veruje svojim očima.

Reb je bio uplašen.

To je zbunilo Drua. Celog svog života slepo je išao Rebovim stopama, držeći se uz njega čak i onda kada je Reb imao one sudare sa njihovim ocem. Koliko je Dru znao, nikada se nije desilo da se Reb uplašio bilo čega. Da li je sada razlog bio Holidej? Dru je ustao i prišao svom konju, sve vreme ne skidajući pogled sa svog brata. Onda je čuo kad je Erni Dark rekao.

— Trebalo je da se rešimo tog Holideja pre nego što smo napustili grad. Kako ja vidim stvar, šerif i njegov pomoćnik nisu nikakav problem. Ali, Holidej je nešto drugo. Trebalo je da ga smaknemo u prvoj prilici.

Holidej vam nije dao šansu, u tome je nevolja — rekao je Reb Roland.

— Pa, mogli smo ostati u gradu i sačekati ga da se pojavi. Policajee smo smestili tamo gde smo hteli, je li tako? Prema tome, niko nam nije stajao na putu. Trebalo je sa-

mo da čekamo u zasedi i pripucamo. Ali, ti si rekao da odmaglimo, Rebe... rekao si da brisnemo, a Holideja neka nosi vrag. A onda si izgubio onoliko vremena kad si sa Denom otišao da posetiš tvog oca. Zašto nismo sačekali Holideja? To mi se nikako ne uklapa u uobičajen način postupka.

Reb Roland je žučno pogledao Ernija Darka. — Zašto se ne uklapa? Kaži mi Dark. Imaš nešto na umu, rekao bih? Pa dobro, kaži šta misliš!

Dark je slegnuo mršavim ramenima i izdržao Rebov oštar pogled. — Nisam siguran, Rebe. Poznaješ li ti dobro tog Holideja? Jesi li se možda nekada već sukobio s njim? Da li je bio bolji od tebe?

Reb Roland je oštrim rečima presekao Ernija Darka. — Holidej bolji od mene? — Zabacio je glavu i nasmejavao se, ali su oni oko njega izmenjali poglede pune nedoumice.

Onda je Dru Roland istupio i rekao. — Mislim da bi bilo bolje da ovo rešimo bez odlaganja, Rebe. Nikome od nas se ne sviđa ono što smo o Holideju videli i čuli. Ne mislim da se niko od nas ovde plaši njega, ali, ne želimo da nam takav čovek jaše na vratu. Ja sam za to da ostanemo ovde pa šta bude. Ako je ovo Holidej, sredićemo ga, i stvar će biti svršena. Ne želim da bežim dotle dok se toliko umorim da ne mogu da držim revolver u ruci.

— Učinićeš onako kao što ja kažem — rekao je Reb.

— Ja neću — umešao se sada i Dark. — Tede, šta ti kažeš? Šta je tvoje mišljenje, Sali?

Reb Roland se okrenuo kao uboden iglom, i svu trojicu presekao pogledom. Rukom je dohvatio, pa odmah pustio dršku revolvera. Ali, to nije ostavilo utisak na Teda Bičema koji je samo kratko pogledao Sali Krentona i uhvatio njegov potvrdan pokret glavom. Onda je Bičem rekao.

— Smučilo mi se od bežanja, Erni. Ja jednostavno, nisam od onih ljudi koji beže. Imamo novac, a pred nama ima dosta bezbednih mesta gde se možemo prošetati i nauživati kao bubrezi u loju. Hoću da ta mesta prođem bez Holideja ili bilo koga drugog na vratu. Slažeš li se sa mnom Sali?

Sali Krenton je nešto progundao, što je trebalo shvatiti kao potvrđivanje. Reb Roland je prigušio psovku u sebi. Zatim se okrenuo svom bratu. — Hoćeš li se ti pridružiti da vas bude četvorica protiv mene?

Dru je klimnuo glavom. — Mi od nečega bežimo, Rebe. Hoću da kažem, od nečega vrlo nezgodnog, o tome ne može biti sumnje. Ako o Holideju znaš nešto više od onoga što nam je poznato, sada je trenutak da nam to kažeš. Mislim da se svi slažemo u tome, Rebe, ti bežiš tako kao da te gone svi đavoli iz pakla.

Reb Roland je udario stisnutom pesnicom o šaku, a zatim je prošao pored svog brata i uputio se ka konjima. Ali, tek kada se Reb Roland uhvatio za jabuku sedla sa jasnom namerom da pojaše, Dru

ga je zapitao. — Ne bežiš valjda, dalje?

Reb Roland je preko ramena dobio ljutit pogled svom bratu. — Da, ja bežim dalje, kao što vidiš. Ako vi ostali želite da ostanete, to je vaša stvar. Što se mene tiče, ja ću preskočiti kamenitu pustaru i tek kada budem siguran da sam zavarao trag, utopiću se u neki granični grad u kome se lepo živi, i ima dosta provoda.

— U redu brate, ako je tako, onda podelimo novac — rekao je Dru i digao revolver.

Rebov osmeh više je ličio na šibanje biča nego na izraz zadovoljstva. — Ti dobro znaš, brate — rekao je glasom jedva malo glasnijim od šaputanja — da ne volim pomisao da neko drži uperen revolver na mene.

— Fućkam ja na to, Rebe — rekao je Dru takođe tiho. U njemu se budio dugo ugušivani prkos.

Erni Dark je otkopčao osigurač na svom „koltu” i odmakao se od stene na koju je bio naslonjen. Bičem i Krenton su se odmakli nekoliko koraka dalje, i prihvatili se drški revolvera.

Lice Reba Rolanda se smrklo. Izvadio je nogu iz uzengije i pustio jabuku sedla koju je držao.

Dark je promrmljao. — Delimo na pet delova, Rebe. Posle toga neka svako čini ono što mu je volja. Od samog početka, nisam bio zadovoljan kako se stvari odvijaju. Trebalo je da smo smakli šerifa i pomoćnika i da smo pričekali Holideja u zasedi. Ma koliko da je opasan, smakli bismo i njega. Sem to-

ga, nije trebalo da toliko vremena izgubiš na ranču tvog oca. — Rekavši to, pogledao je Reba značajno. — Možda bi u tom slučaju Den još uvek bio živ. — Dark je lagano odmahnuo glavom nekoliko puta. — Ima mnogo stvari kojima nismo zadovoljni, Rebe. I zato podelimo novac. Isprazni bisage.

Reb Roland je zakoračio nekoliko koraka dalje od svog konja, i raširio ruke. — Evo, poslužite se sami. Ali, kada podelimo taj novac, Dark, među nama je sve svršeno.

— Neka bude tako — rekao je Dark i s olakšanjem olabavio stisak ruke na dršci revolvera. Topot konjskih kopita se sada jasno čuo u noćnoj tišini, i njegov odjek kao da je terao srca begunaca da kucaju brže. No, odjednom, topot je prestao i tišina mučna kao pomisao na smrt, okružila je petorku.

Prezriv osmeh vratio se na lice Reba Rolanda. — Želeli ste obračun, momci? Pa eto, mislim da ćete ga imati. Tamo ih ima bar petorica koliko sam mogao da procenim. Rekao bih da je jedan od njih sasvim sigurno Holidej, a drugi će svakako biti onaj starker Džil koji svuda voli da zabode svoj nos i koji je celog života u stopu pratio moju majku i služio joj verno kao pas. I ko bi još mogao da bude tamo? Možda Grendžer i Hok, ona dvojica policajaca koje ste onesvestili i svezali umesto da ih sredite jednom za svagda. A šta misliš ko bi mogao da bude peti, Dru?

Dru je nervozno liznuo usne. Dark Bičem i Krenton bili su zamakli u mrak.

— Čeriti, Dru. Da, Čeriti, naša slatka mala sestra kojoj si ti lepo dozvolio da ti mesecima zapoveda, i da te vuče za nos. Gospodičiću moj, ti si zabrljao od samog početka, a naročito si zabrljao onda kada si počeo da primaš naređenja od Čeriti. Zar nisi shvatio da je Čeriti mislila uvek samo na sebe? Kada bude saznala sve o mami, neće se potruditi ni da pljune za nas dvojicu.

— Kada bude saznala šta o mami? — presekao ga je Dru.

Reb je već hteo da odgovori, kad je odjeknuo hitac i tane je svirnuvši proletelo između njih. Reb je skočio u mrak, a Dru se bacio na zemlju još uvek vičući. — Rebe, vrag te odneo, reci šta si hteo da mi kažeš. Rebe, odmah mi reci!

Umesto odgovora, Reb se zacerekao suvo. Odmah zatim stenama okruženim proplankom prolomila se revolveraska paljba, i Erni Dark je doviknuo iz mraka. — Tačno kao što si kazao, Rebe. Ima ih petoro... i vaša sestra je jedna od njih!

— Pobijte celu prokletu bandu! — povikao je Reb — hteli ste borbu, momci, je li tako? Pa, eto vam sada te borbe. Da vidimo kako ćete izaći na kraj sa čovekom kao što je Dok Holidej!

IX

Poslednjih nekoliko stotina metara, prešli su tako tiho da je Bob Grendžer sasvim jasno mogao da

čuje otkucaje svog srca. Uprkos us-tezanju da u ovom okršaju sledi Holideja, morao je priznati da je Holidej vrlo dobro znao šta radi. Šerif je konačno shvatio da pred sobom ima ne samo hrabrog i odlučnog borca već i veštog organizatora velikog iskustva.

Na Grendžerovo iznenađenje, Endi Džil je odabrao put na početku kamenite pustare koji je vodio preko pustare u unutrašnjost pokrajine Hithejz Kaunti. Dok Holidej ga je podržao u tome. Sam Grendžer je bio za to da se pođe u drugom pravcu, putem koji je vodio prema granici, ali je Džil uporno tvrdio da tim putem nedeljama niko nije prošao. Tako je posle kratke diskusije Grendžer bio nadglasan. Kada se u mislima vraćao na te trenutke, Grendžer je osećao duboko kajanje zbog nezadovoljstva koje je tada pokazao prema Džilu i Holideju, jer da je bio usvojen njegov predlog begunci bi im zauvek umakli. Ovako su se napokon našli oko stenama okruženog proplanka, a begunci su im bili u rukama. Trebalo je samo paziti da im ne iskliznu kroz prste.

Holidej je bio rekao Čeriti da ostane pozadi kod konja, a zatim je poveo trojicu gonilaca do same ivice čistine. U tom trenutku, Bob Grendžer je bio voljan da sledi njegovu vođstvo. No, sreća ih nije pratila do kraja. U jednom trenutku, Bili Hoku se učinilo da će begunci pripucati, pa je ispalio prvi hitac na braću Roland, a paljbu je odmah prihvatio šerif, sipajući između dve

stene tanad u pravcu proplanka. To je pokvarilo Holidejev plan da se neprimećenu privuku još bliže, ali, situacija se više nije mogla izmeniti. Video je senke kako se kreću proplankom, ali ljudi na koje su pripucali nisu odgovorili na vatru.

Posle nekoliko trenutaka tišine, Dok Holidej je pozvao Bilija Hoka. — Bili, tamo iza stena je stvorena pustara. Je li tako?

— Da, mister Holideje. Šta mislite?

— Trebalo bi nekako zatvoriti put za bekstvo.

— Običi ću okolo, i ako pođu tamo, naići će na mene.

— Fino — rekao je Holidej i ispratio pogledom šerifovog pomoćnika koji je skočio na noge i potrčao oko stena, praveći veliki luk. Ali, tek što je Hok pretrčao dvadesetak metara, na njega je pripucano iz dva pištolja. Hok se okrenuo u kovitlac i pao na zemlju, držeći se rukama za butinu. Grendžer je instinktivno učinio pokret kao da će poći u pomoć Hoku, ali ga je Dok Holidej zadržao.

— Ako su na čistini pogodili jednog, pogodiće lako i ostale, Grendžere. Ne izlazite.

— Bili je pogođen — promrmljao je Grendžer, ali nije nastojao da se otme od Holideja koji ga je držao rukama za rame.

U međuvremenu Endi Džil je pažljivo osmatrao čistinu unutar kruga stena, i sada se javio tihim glasom. — Ima ih petorica. Prema tome, tu su Dark, Bičém, Krenton i obojica Rolandovih sinova.

Dok Holidej je klimnuo glavom. Hok nije puštao ni glasa od sebe, ali se moglo čuti kako se muči da se dovuče do nekog zaklona. Holidej se za trenutak zamislio, a onda prošaputao. — Štitite me paljbom. Ošinite po njima da ne mogu ni nos da promole.

Grendžer i Džil su otvorili paljbu, i pod zaštitom njihovih kuršuma, Dok Holidej je ustao i potrčao ka mestu gde je ležao Hok. Dočepao je malog šerifovog pomoćnika i od-vukao ga u tamu iza žbunja i kamenja. Našavši se u zaklonu, Dok je pomogao Hoku da odšepa do mesta gde je pored konja čekala Čeriti. Tu je položio pomoćnika na zemlju pred njom.

— Učini što možeš za njega, Čeriti.

Čeriti ga je dohvatila za ruku. Dok Holidej je pogledao i u njenim očima ugledao zabrinutost za njega. Potapšao je po ruci i rekao. — Ne brini za mene, Čeriti, sve će biti u redu. Savladaćemo ih.

— I moju braću?

— Neke stvari se moraju desiti — odgovorio joj je Dok i pohitao nazad. Ali, umesto da se vrati tamo gde su bili Grendžer i Džil, on je pošao desetak metara udesno u senku jedne od najvećih stena. Sa tog svog novog položaja mogao je da vidi malu čistinu između stena, obasjanu jasnom mesečinom. Baš kad je zauzeo busiju iza stene, na udaljenosti od nekih dvadesetak metara ispred njega, pojavila se nejasna silueta. Prema svetlosti mesečine prepoznao je Ernija Darka,

pogurenog, sa revolverom u ruci, spremnog za borbu.

Holidej je nanišanio i ispalio mu metak u desno rame. Udar metka zaneo je Darka i bacio ga na veliku stenu iza njega, a revolver mu je ispao iz ruke. Kada se Dark sagnuo da ga uzme levom rukom, Holidej ga je presekao.

— Ostavi to.

Dark je zastao kao skamenjen. Dok Holidej je izašao iz zaklona s uperenim revolverom. U tom trenutku, preko čistine je jureći kao divlja zver pretrčao Sali Krenton pucajući kao mahnit. Holidej se bacio u stranu i otkotrljao se, dok su kuršumi dizali prašinu iza njega. Zatim se ispravio na kolena i uzvratnom vatrom oborio Krentona s nogu. Krenton je puzeći nastavio da puca, i Holidej je bio prinuđen da ga jednim hicem smiri zauvek.

U međuvremenu je Erni Dark ulučio priliku za sebe. Dočepao je zdravom rukom revolver i skočio u zaklon iza stene. Njegov „kolt“ je grmnuo dva puta, i tanad su prosvirala pored Holidejeve glave. Holidej se ponovo zakotrljao po zemlji i opalio. Tane je pogodilo Ernija Darka posred lica. Mukli bolan jauk sleteo je sa Darkovih usana, i on je najpre posrnuo, a onda se srušio na smrskano i krvlju umrljano lice.

Ostao je da leži kako je pao, i više se nije pokrenuo.

Grendžer je potrčao iz zaklona i glavom napred zaronio kroz procep između dve stene. Ted Bičem je ispalio jedan hitac na šerifa koji se

ipak nepovređen otkotrljao do zaklona iza jednog kamena. Dru Roland je ležao prilepljen za zemlju, i sem što se preznojavao od straha, nije ni pokušavao bilo šta da učini. No, u jednom momentu, strah je ugušio svaki trag razuma, i on je vrisnuvši skočio, i pucajući iz revolvera potrčao prema Grendžerovom zaklonu. Kuršumi su se odbijali od stene i ne povredivši nikoga, odleteli u vazduh, a onda je na kraju Druov revolver prazno škijocnuo. Shvativši da je utrošio metke iz magacina, Dru se okrenuo i dao u panično bekstvo.

Grendžer je ustao iza zaklona i u magnovenju opalio na prvu siluetu koja se kretala. Tane je pogodio Drua u leđa, i on se srušio.

U tom trenutku, Bičem je ugledao šerifa i pripucao na njega. Šerif je odgovorio i njegov metak je okrznuo Bičema po obrazu koji je šmugnuo iza zaklona. Trenutak iza toga, zavladao je tajac.

— Prekini paljbu, šerife — oglasio se Endi Džil. — Taj ne može ništa da učini; ja sam mu tačno iza leđa, i ako mrdne, mogu ga ustreliti kao glinenog goluba.

Bičem je ćutao, i nije se micao, ali, nije pokazivao ni želju da se preda. Krenton, Dru Roland i Dark su bili mrtvi, ali, on se još nadao da će se izvući.

Dok Holidej je napregnutih očiju zurio u mrak, jer je oblak odjednom zaklonio mesec. Tražio je Reba Rolanda, hteo je da se obračuna s njim. Džil i Grendžer su lako mogli da izađu na kraj sa Bičemom.

Dru Roland je pao pogođen Grendžerovim metkom; jedino je, dakle, bio preostao Reb Roland.

Holidej je lagano ustao i prošao pored prvih stena iza kojih je bio našao zaklon. Grendžer je, međutim, postupio sasvim drukčije. Neustrašivo je jurnuo prema neprijatelju, ne obazirući se na Bičemovu paljbu. I Endi Džil je pošao napred, sledeći njegov primer, a onda je prigušeno, bolno zastenjao, i ostao da leži na zemlji. Dok mu je prišao, uzeo ga za ruku i pomogao mu da ustane. Ali, starac nikako nije mogao da se drži na nogama.

— Prokleta pohabana noga me je izdala — promrmljao je. Dok je pogledao i video da je tane iz Bičemovog „kolta“ odnelo komadić čašice na starčevom kolenu. Obuhvatio ga je oko pasa i jednu ruku mu prebacio sebi preko ramena, pomogao mu da odšepa do ispod jedne nastrešnice od stene i rekao mu da tu ostane. Džil se usprotivio i pokušao da ustane, ali se Dok ljutnuo. — Do vraga, starče, ne želim da i tvoja krv padne na moju dušu. Miruj kad ti kažem.

Dokov oštar glas zadržao je Džila od daljih pokušaja da se pokrene, ali je rekao gorko. — Nisam učinio ništa korisno, samo sam kao neki glupak naleteo na metak, Holideje. Zar ćeš me ostaviti ovde kad okršaj još nije završen.

Holidej mu nije odgovorio, jer je u tom trenutku na njegove oči Grendžer bio pogođen. Šerifov bolan krik prolomio je noć, ali je čak i tako ranjen, klečeći na jednom

kolenu Grendžer nastavio borbu. Njegov revolver je planuo nekoliko puta i Dok je video kako se Bičem zaneo unazad, i teturajući se, izašao na čistinu. Zastao je za trenutak na ukrućenim nogama i pri svetlosti mesečine na tanak mlaz krvi koji se slivao niz lice. No, iako skoro bez svesti, Bičem je po inerciji nastavio da puca iz „kolta”. Zatim ga je sledeći Grendžerov metak pogodio u grudi i bandit je kao gurnut nekom džinovski snažnom rukom, poleteo unazad i pao na leđa. Pokušao je još jednom da digne revolver i nanišani na šerifa, ali ga je šerif dokrajčio još jednim metkom.

Posle toga je nastala tišina.

Dok Holidej je prišao Grendžeru. Na šum njegovih koraka šerif se naglo okrenuo sa napetim revolverom u ruci.

— Lakše, Grendžere, oprezno s tim „koltom” — rekao je Dok mirno.

Sav crven u licu od borbenog žara, šerif je lagano vratio kontrolu nad sobom. — Za malo — rekao je i odmahnuo je glavom. Jesu li svi mrtvi?

— Ne — odgovorio je Dok gledajući u mrak.

Šerif se osvrnuo oko sebe. — Vidim ovde četvoricu.

— Tačno ste prebrojali. I nije dan od njih nije Reb Roland.

Grendžer ga je pogledao zablenu i posle nekoliko trenutaka dok mu je ta ideja doprla do svesti zapitao. — Gde je taj mogao da se izgubi, do đavola. Mogli smo lepo sa-

da na ovom mestu završiti stvar, pa da budemo mirni. Ovako, posao nije dokrajčan. Gde li je ta hulja? ... Pobegao?

Reb Roland je uvek mislio prvo na sebe... pa zatim opet na sebe i konačno uvek na sebe — rekao je Dok Holidej puneći revolver. Stajao je rame uz rame sa šerifom, i dok je stavljao metke u okruglasti magacin „kolta”, pogledom je šarao opustošen proplanak.

Grendžer se zagledao Holideju u lice. Videlo se da nešto razmišlja.

— Imam utisak da se vi i on poznajete, Holideje. Kako to?

— Jednom su nam se putevi ukrstili. Bilo je to daleko oдавде.

— I šta se tada desilo? — zatražio je Grendžer da sazna, a glas mu je dobio stari autoritativan ton.

— Ništa definitivno nije odlučeno — rekao je Holidej i ležerno slegnuo ramenima. — Ostalo je da se snage odmere u sledećem susretu.

Duboko usađenim očima, Grendžer je pažljivo osmotrio Holidejevo lice. Onda se ispravio, prošetao nekoliko koraka i prislonio se na jednu veliku stenu. Ispred njegovih nogu nalazio se Ted Bičem. Iza nje ga ležali su groteskno opruženi Erni Dark i Sali Krenton, a presamićen preko jednog manjeg kamena počivao je Dru Roland.

Dok Holidej je ostao neko vreme na svom mestu, a onda se uputio da prođe pored Grendžera. No, samo što je učinio prvi korak, zastao je kao ukopan, jer je topot konja u trku prekinuo noćnu tišinu. Po-

digao je revolver u trenutku kada se u polutami ukazala nejasna tamna silueta, ali, konj i jahač su nestali sa vidika pre nego što je ispalio metak. Grendžer je skočio na noge.

— Zašto ga niste zaustavili, Holideje? Do đavola, pa, bio vam je ispred nosa, takoreći na nišanu koliko sam mogao da vidim.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Nije bilo dovoljno vremena — rekao je. — A sem toga, ja ne volim da pucam na čoveka koji ne drži oružje u ruci. Princip — dodao je, kad je Grendžer zaustio da nešto kaže. — Uostalom, i vi ste imali revolver u ruci.

— Tja, svašta — rekao je Grendžer nezadovoljno. — Sada znači sve iz početka.

Dok je neko vreme zamišljeno ćutao. — Kakav je teren tamo kuda se uputio?

Grendžer je pogledao u pravcu gde je u daljini zamirao topot kopita i zamišljeno se počeošao kažiprstom po obrazu. — Težak. Tačnije rečeno pravi pakao od terena. Pesak i kamen i pustinja dosta dugo, nekih tridesetak milja, a možda i više. Posle toga nastaju brda.

Dok je klimnuo glavom i pošao do mesta gde je na amenu ležao Dru Roland. Na odjek Dokovih koraka po kamenitom tlu, Dru se pokrenuo i digao pogled. Oči su mu bile stisnute u bolan grč, a sa ugla usana, curio mu je tanak mlaz krvi.

— Gadno? — zapitao ga je Holidej.

Dru Roland je klimnuo glavom i isprekidano duboko uzdahnio vazduh.

— Dovešću ti sestru — rekao je Holidej i okrenuo se da pođe. U tome je skoro naletio na Endija Džila koji je sada stajao i punio revolver.

— Reb Roland se izvukao? — zapitao je starac.

— Zasada jeste. Možete li da se krećete?

— Kao što vidite, mogu. Nisam ozbiljno povređen, imao sam sreće.

— Onda zapalite vatru. Ja idem da dovedem Čeriti i šerifovog pomoćnika.

Endi Džil ga je ispratio pogledom, i dok je šepao između stena tražeći u pomračini komade suvog drveta, dozvolio je sebi da nešto progunda. No, uprkos gundanju, Džil je radio ono što mu je rečeno, i kada je Dok Holidej došao vodeći konje za sobom, Džil je već bio zapalio vatru. Dru Roland je sedeo skljkokan i posmatrao šta se zbiva oko njega, a njegov revolver je ležao daleko od njega na zemlji, van domašaja njegovih ruku. Izraz na Druovom licu govorio je Džilu da je njemu svejedno da li se revolver nalazi tu ili na stotinu milja daleko.

Bob Grendžer je bacio nešto suvih drva na vatru, i počeo da posmatra kako se plamen diže. Pri svetlosti vatre, Dok Holidej je pokazao Čeriti njenog brata koji je ležao nezainteresovan. Na njenom licu ukazao se izraz brige i zaprepašćenja, jer je zaista bila rastrza-

na tim sasvim različitim osećanjima. Pošla je neodlučno ka njemu. Dru je digao glavu i pogledao je.

— Zašto? — zapitala ga je Čeriti.

Dru je promrmljao slabim glasom. — Reb mi je uvek govorio šta da radim, Čeriti. To je sve što mogu da kažem u svoju odbranu.

Devojka je kleknula pored njega i raskopčala mu je košulju. Drhtava svetlost plamena otkrila joj je da su Druova prsa bila strahovito razderana od kuršuma koji je prošao kroz grudi. Čeriti je kratko kriknula, i od užasa joj je zastao dah. Holidej im je prišao i pogledao ranu mršavog kicoša. Dru mu je na to uputio slabašan osmeh.

— Nema nikakve šanse — promrmljao je.

— Izgleda da je tako, Rolande. Hoćeš li da umreš i da mnogo tajni poneseš sa sobom?

Čeriti se okrenula Doku. — O kakvim tajnama govoriš, Džone?

— On zna šta mislim, Čeriti. Reč je o Rebovim kretanjima, akcijama, planovima.

Dru se ugrizao za usnu i nije rekao ništa.

Holidej je nastavio tihim glasom. — On je pobeo Rolande. Tvoj krasni brat je pobeo i ostavio te da umreš.

Dru je naglo digao glavu i u njegovim očima je za kratko planula vatra besa.

Holidej je istrajno nastavio da ga kinji. — Ti dobro znaš da te je ostavio. Prema tome, ne duguješ mu ništa. A da li duguješ dosta tvojoj

sestri za muke, nevolje i žalost koje si joj pričinio, to je druga stvar. Sam odluči da li je tako.

Dok Holidej se okrenuo i vratio se vatri. Endi Džil je baš bio završio sa previjanjem Grendžerove butine, primitivno napravljenim zavojem od komada čebeta i posvetio se zavijanju svog kolena. Kada je posle izvesnog vremena sa dosta muke ustao, izgledao je zadovoljan sobom. Dok je prišao i do Bili Hoka i zabrinuto ga pogledao.

— Kako je? — zapitao je.

— Boli pomalo.

— Mislite li da ćete izdržati zameniče?

— Naravno da hoću. Holideje — potvrdio je Hok pokretom glave.

— Bilo bi sramota da takav čovek kao što ste vi ne izdrži — ohrabrio ga je Dok i vratio se vatri. Iskrivio je glavu da bi izbegao dim koji je dražio na kašalj, i ponovo pogledao Drua Rolanda. Grendžer i Džil su stajali u blizini i čekali, obojica sa izrazom lica onih koji su sigurni da će se nešto desiti. Kada je Dru Roland počeo da govori oni su se udaljili.

— Holideje? Slušajte Holideje...

— Hajde, reci šta imaš — rekao je Dok prilazeći ranjeniku.

— Čeriti mi je maločas rekla da je isti čovek koji je ubio našeg oca ubio i Dena Iversona. Je li to tačno?

— Tačno. Nikako drugačije se nije desilo, Rolande.

— Onda je to učinio Reb. Iverson je pošao s njim da posete našeg oca. Reb nam je rekao da je otac pripucao na njih i da je ubio Iver-

sona. Niko od nas nije ozbiljno poverovao u to, ali nismo imali nikakvog razloga ni da ne verujemo. Dark je nešto posumnjao zbog toga što je on već dugo jahao s Iversonom i znao je da se on ne bi izlagao nepotrebnim rizicima. Ipak, sve se zadržalo na tim sumnjama koje je on zadržao za sebe.

— Onda znači da je tvoj brat ubio vašeg oca, Rolande — rekao je Dok Holidej otvoreno.

— Ne! — kriknula je Čeriti.

Holidej je kleknuo na jedno koleno pored Drua i prodorno ga pogledao u oči. Nije obratio pažnju na Čeritin krik, iako je znao da će je saznanje o Rebovom zločinu duboko pogoditi, jer je isto tako dobro znao da bi neizvesnost bila teža i mučnija. — Sukobi sa vašim ocem počeli su odmah posle smrti vaše majke, je li tako?

Dru je udahnuo isprekidano. — I pre toga, Holideje, i pre toga. — Znoj mu se slivao niz lice, ali je on podrhtavao od jeze. Koža mu je sve više dobijala pepeljastu boju, a iz usana kao da su mu nestala poslednje kapi krvi. — Mama se stalno prepirala sa našim ocem zbog njegovog grubog postupanja sa nama. Smatrala je da za naše vaspitanje takav tretman nije potreban. Sem toga, ona je smatrala da ranč treba da ostane Rebu i meni, a tata je mislio drugačije. On je želeo da Čeriti nasledi celokupno imanje, jer je nas dvojicu ocenio kao dangube, ljude koji čekaju da im sve padne

s neba, što možda i jesmo. Ali, uspevao je da mama ne primeti šta on misli, mada sam uveren da je Čeriti sve videla jasno.

Čeriti je odmahнула glavom. Njeno gnušanje prema bratu i ljutnju zbog onog što je učinjeno i nije se moglo više ispraviti, zbrisalo je sažaljenje koje je osetila prema njemu u ovim trenucima, kada se odvajao od života. Jer, ona je znala da Dru umire i da će smrt doći brzo.

Dru se nakašljao, i krv mu je iz usta pljusnula po prsima košulje. Čeriti mu je maramicom obrisala usne i bradu i prinela mu čuturicu s vodom. Dru je otpio gutljaj vode i klimnuo joj zahvalno glavom. Zatim je pogledao Holideja. — Kao što ste rekli, prave neprilike su počele kada je posle mamine smrti između Reba i oca pukla tikva. Nikada mi se nije ukazala prilika da saznam pravi razlog za to, no, kada sada razmislim u vezi toga, bilo je dosta čudnog. Mamina smrt je strašno potresla Reba, možda mnogo više nego bilo koga od nas. To je, takođe, bilo čudnovato, jer Reb nikoga nije voleo niti puštao bliže sebi, čak ni mene. Ja sam išao s njim jer je on uvek bio vođa. Onda je mama bila ubijena.

— Reb je ubio vašu majku — rekao je Holidej tiho, posle toga je zavládala duboka tišina.

— Kako sam ja zaključio — rekao je Dok Holidej — vaša majka se konačno probudila u odnosu na

Reba, shvatila da on nije nikakvo mamino dobro dete već običan bezobziran samoživni nitkov, i odbila je da ga podupire. Oni su se posvađali. Misis Roland je uzela revolver i u tom hrvanju, Reb je lišio života. Ne, ne mislim da je ubio namerno, ne mislim ipak da je toliko zao. To je bio nesrećan slučaj. Vaš otac se vratio kući, video šta se desilo i po činjenicama utvrdio da je delo učinio Reb. Onda ste se pojavili ti i Čeriti. Svi su pružali prst prema vašem ocu, a pošto on nije hteo da otkrije istinu, nije mogao ni da se brani. On se jednostavno povukao u svoju ljušturu. Život mu nije značio ništa. On je verovatno nameravao da kazni Reba, ili možda nešto drugo, ali, Reb je napustio roditeljski dom. Je li tako?

Dru je klimnuo glavom, a onda je izustio kletvu. — Do đavola, kad smo se posle onoga vratili kući... Glas ga je izdao i reči su mu zastale u grlu.

Suze su potekle Čeriti niz lice. Kršila je prste i drhtala je celim telom. Da je umiri, Dok joj je stavio ruku na rame. — Istina nije uvek najprijatnija, ali je uvek najbolja — rekao je.

Uprkos preteškom jadu, Čeriti je klimnula glavom.

Holidej je nastavio. — Vaš otac je znao šta se desilo i šta vi radite protiv njega, ali, nije mogao da se bori protiv tebe Čeriti. Što se Drua tiče, njega nije cenio i nije ga bri-

nulo šta on radi. I tako je pustio da ranč propada, da se pretvara u prah, znajući da će se Reb jednog dana vratiti. Znao je to zbog toga što Reb nije mogao dozvoliti rizik da jednog dana bude javno optužen za ubistvo. I Reb se zaista vratio i poveo Iversona sa sobom. Kada je ubio starog, Iverson se verovatno osvestio i shvatio šta se desilo, pa je Reb bio prinuđen da ubije i njega. Ostalo nije važno, sem da je Reb ponovo pobegao i da je sa sobom poneo opljačkan bančin novac.

Posle toga, Dok Holidej se udaljio i prišao svom konju. Vinuvši se u sedlo okrenuo je konja u pravcu kuda je otišao Reb Roland.

Grendžer je povikao za njim. — Hej, čekajte malo, Holideje. I ja još uvek imam veze s tim.

— Bolje će biti da vi ostanete ovde. Potrebni ste vašem pomoćniku. Sem toga, treba sahraniti poginule.

Endi Džil se progurao pored Grendžera. Nije se ni potrudio da proveri da li to Holideju odgovara ili ne, već se jednostavno popeo u sedlo svog konja. A onda je promrmljao. — Pred nama je težak put, ali ja idem dalje. Imam da raščistim jedan račun... za Emu.

Rekavši to, stari Džil je poterao konja u trk. Dok Holidej se zadržao samo toliko koliko mu je trebalo da pogleda Čeriti. Ona je htela da ustane i možda da učini još nešto,

ali u tom trenutku, Dru je jeknuo i glava mu je klonula na prsa.

Držeći na krilu mrtvo telo svog polubrata, Čeriti se zaplakala. Pustila je suze da joj potokom teku niz lice. Ramena su joj podrhtavala u grču gorkog jecanja.

Grendžer je doviknuo. — Vrag vas odneo Holideje, idite dođavola.

Ali, Dok Holidej ga nije čuo. Topot kopita je zaglušio Grendžerove reči.

*

— Još malo, pa smo ga stigli — rekao je Endi Džil.

Dok Holidej je klimnuo glavom. Sunčevi zraci probijali su se kroz lisnato granje drveća koje je ivičilo obale potoka. Celu noć i polovinu sledećeg dana pratili su Reba Rolanda kroz kamenitu pustaru. Bio je to veliki napor koliko zbog pređenih milja toliko i zbog nedostatka jasnih tragova, i obojica su bili umorni, ali su nastavili da gone konje sve napred i napred. No, morali su da budu oprezni, jer je predeo bio pogodan za zasedu, a ta opreznost usporavala je njihovo napredovanje.

To im se isplatilo pola milje dalje. Silazeći niz jednu padinu, ugleдали su konja vezanog u senci jednog velikog drveta. Životinja je bila sakrivena u žbunju, i gonioći je možda ne bi ni primetili da se nije sama oglasila kratkim rzanjem.

Istog trenutka tane je zviznulo pored uha Endija Džila i pucanj je prolomio popodnevnu tišinu. Džil je trgao vođice i njegov konj je skočio u zaklon iza jedne grupe borova. Holidej je brzo učinio isto i našao se pored njega.

— Pravo pred nama, oko stotinu metara daleko, ispod one okomite strane — rekao je pribrano.

— Video sam dim baruta, otuda je ispaljen hitac — složio se Džil. Sjahao je s konja i kroz zube procedio kletvu zbog bola koji je osetio u ranjenoj nozi. — Šta misliš da preduzmemo?

— Ja ću ga obići i pokušaću da ga poteram otuda, Džile. Ti ostani ovde, i dočekaš ga ako pođe u ovom pravcu. Pazi se i ne izviruj mnogo, jer Reb nije kicoš sa revolverom. On puca da ubije.

Endi Džil je stisnuo usne da bi zadržao jauk od bola koji ga je mučio. Klimnuo je glavom i proverio da li mu je revolver pun. Holidej je poterao svog konja u trk uz obalu potoka, i posle nekoliko skokova izbio na vrh. Zaobišao je na umornom konju najpre kroz liniju drveća, a zatim u širokom luku kroz pust predeo da bi se vratio do vododerine dve do tri stotine metara dalje od mesta gde je počeo obilazjenje. Jahao je žurno, i kada je stigao do obale, skočio je iz sedla.

Tek što je dodirnuo tlo nogama, Reb Roland je istrčao iz zaklona i pohitao da pobegne. Holidej je ispalio hitac preko njegove glave, jer

nije mogao sebi da dozvoli da puca nekome u leđa. Mađa je znao Rebovu odlučnost, ipak se malo nadao da će ga fijuk metka osvestiti. Ali, Reb se nije zaustavio, već je iz trka skočio konju na leđa i ošinio ga kajasima. Naterao je životinju u potok i usmerio je prema Džilu.

Holidej je lagano pošao ivicom vododerine iščekujući da vidi rezultat svog postupka. Trajalo je to samo nekoliko sekundi za koje vreme je Roland stigao na pedeset metara od mesta gde je u busiji vrebao Džil. Tek tada se starac pojavio. I sa relativno velike udaljenosti Holidej je mogao da vidi mržnju ispisanu na starčevom licu, kada se ovaj pojavio iza drveta tačno ispred Rolanda.

Reb ga je i suviše kasno video. Potegao je revolver prema njemu, i u trku nanišanio, ali, Džil je ispalio dva hica i oba su pogodila Rolanda u grudi. Revolver mu je poleteo iz ruke kao ptica i Reb se srušio iz sedla kao pun džak.

Džil je umirio svog uplašenog konja i poterao ga laganim hodom ka Rebu. Držao je revolver naperen, spreman da pritisne obarač i kada se našao na nekoliko koraka od palog, razbojnika ovaj je digao glavu. Pogled mu je bio zamagljen od šoka, straha i bliske smrti. Prilazeći, Dok je čuo Džila kako izgovara.

— Ovo ti je za Milsa... i za Emu — dodao je, i prst je počeo da mu podrhtava na obaraču. U očima mu je gorela žeđ za osvetom, a usne mu je krivio grč mržnje.

Dok je priskočio i uhvatio ga za ruku. — Ne — rekao je. — Zar ne vidite da će umreti. Ema i Mils su i ovako osvećeni.

Na zvuk Dokovog glasa, Džil se trgao. Odjek pucnjeva zamirao je u udaljenim brdima kao da sa sobom odnosi život Reba Rolanda. Rebove oči postajale su još mutnije i glava mu je mlitavo klonula. Džil je pogledao Doka, i s mukom prevaleo preko usana. — Bili ste u pravu. Mils i Ema su osvećeni i sve preko toga bilo bi nepotrebno.

Holidej je klimnuo glavom, prošao pored Džila i uputio se svom konju. Ostavio je starca da nad banditovim telom razmišlja o nezahvalnoj sudbini. Malo kasnije vratio se sa Rolandovim konjem. U bisagama se još uvek nalazio novac opljačkan u banci u Kauntiju.

Džil se s mukom popeo u sedlo i dok su se lagano vraćali prema Kauntiju, pokazao Holideju jedan ček. — Evo zbog čega se Reb vratio u Hithejz Kaunti i zašto je išao na ranč. Gonila ga je pohlepa za novcem, a ne strah da će ga otac otkriti kao ubicu. Ovo je ček koji je stari Roland dobio za prodatu stoku. Nije se čak potrudio ni da ga unovči. Sad vam je jasno koliko mu je malo bilo stalo do čovečjeg života.

Dok nije rekao ništa. Nastavili su da jašu kroz vrelim suncem sprženu pustaru, i dva dana kasnije, ujahali su u glavni grad provincije Hitejz Kaunti.

Šerifa Grendžera zatekli su u šerifskoj stanici, zapravo, zatekao ga

je Dok Holidej, jer je Džil sjahao pred salunom i bez mnogo ceremonijala ušao unutra da prašinu iz gla spere čašom dobrog pića. Predao mu je bančin novac i do pojedinosti mu ispričao šta se desilo. Kada je završio, odbio je još jedan dim i ustao da pođe. Grendžer mu je jednostavno pružio ruku koju je on prihvatio. Nije bilo potrebno da se kaže bilo šta.

Dok je izašao iz šerifske stanice i poterao konja niz ulicu. Odjednom mu je grad izgledao drugačiji, kao da mu je značio nešto više nego ranije. Imao je osećaj da je za tih nekoliko dana napornog jahanja, bežanja i gonjenja iscrpio one vitalne snage koje su ga gonile na kretanje i izazivale u njemu žeđ za promenom. Osetio je želju za odmorom i mirovanjem. Naravno, ne zauvek već za neko vreme. Sjahao je, vezao konja za privezište i otpozdravljajući građanima koji su prolazili pored njega, ušao u salun.

Endi Džil je stajao naslonjen na šank i sa čašom u ruci piljio u sliku Eme Roland. Holidej mu je prišao i natio sebi viski iz flaše koja je stajala pred njim.

Novi, nepoznati konobar posluživao je za šankom. Dok Holidej ga je pogledao i zapitao. — Gde je mis Roland, prijatelju?

— Otišla je na svoj ranč.

— Otišla na ranč. A šta je s ovim salunom?

— Prodala ga je meni.

Dok Holidej je klimnuo glavom. — Hm! Ovde se stvari brzo menjaju. — Pokretom glave pokazao je na sliku. — Je li i ova slika prodana zajedno sa salunom?

Vlasnik saluna je mršteći se pogledao sliku. — Do vraga, to nikako ne pripada ovde. Nameravao sam da je skinem i ostavim negde u ostavi. Meni se ne sviđaju takve golišave stvarčice. Izazivaju pijance da bulje, prave dosetke, ponekad i da se posvađaju. Sem toga, navodi ih i na pomisao da...

Zastao je u pola reči i pogledao Endija Džila koji je zašao iza šanka i skinuo sliku sa zida. Dok Holidej je stavio nešto sitnine na težu, mahnuo rukom zabezeknutom vlasniku saluna, a onda sa Džilom izašao kroz leptirasta vrata.

Malo kasnije, kada su sedeli u sedlima, Džil je sa slikom ispod pazuha zapitao. — Šta sad nameravate, Holideje?

— Još uvek nisam naplatio ono što mi je uzeto — rekao je Dok, — Moram pre svega da završim s tim.

Džil se zamislio nekoliko sekundi, a onda se osmehnuo. — Pa to onda, kako mi se čini, znači da ćemo jahati u istom pravcu...i do istog mesta.

— Po svemu izgleda da će biti baš tako — odgovorio mu je Dok Holidej i poterao konja u trk.

Čuteći su izjahali iz grada i prošli pored podnožja brežuljaka. Holidej je jahao napred, i kada su stigli do Rolandovog ranča Endi Džil se uputio prema spavaonici za kauboje i doviknuo svom saputniku.

— Videćemo se večeras za večerom. Ne verujem da ću mis Čeriti a ni vama dotle mnogo nedostajati.

Holidej mu je odmahnuo rukom i usmerio svog konja ka glavnoj

ranč kući. Čim se približio, na dvadesetak metara od kuće, na vratima se pojavila Čeriti, kao da ga je očekivala. Izgledala je odmorna, sveža i čista, a kosa joj je kao slap padala na ramena. Bila je lepa, možda lepša nego ikada, jer je bol u izrazu lica davao njenoj ličnosti notu tragike.

Pošla mu je u susret i pružila mu ruke. On ih je prihvatio, i tako su dugo ostali stojeći blizu jedno pored drugoga. U jednom trenutku, digao je ruku i pogladio je po kosi, i nje-ne oči su zamaglile suze.

Najzad se privila uz njega i rekla. — Džone, nemoj me napustiti... nemoj bar sada.

Holidej je odmahnuo glavom. — Neću te napustiti Čeriti, neću... bar za neko vreme — rekao je blago i pomilovao je po kosi.

Čeriti se čvršće pripila uz njega, i Holidejev pogled je odlutao negde preko nje. Znao je da će morati da prođe dosta vremena pre nego što bude mogla da zaboravi, pre nego što tragične slike bliske prošlosti prestanu da joj dolaze u snovima, pre nego što se vrati ljubavi. Ali, to mu u ovom trenutku nije smetalo.

Čekaće. A pomisao na trenutke provedene s njom činila je da mu to čekanje ne bude teško.

U međuvremenu, imao je čime da se bavi. Trebalo je napraviti plan novog života za Čeriti. Endi Džil je bio dobar i pošten čovek, znao je da odabere i žigoše goveda, da nadgleda opravku ograde i prikupljanje stoke, voli brigu o disciplini i radu kaubojja, pa čak i da se suprotstavi kradljivcima stoke, ako to

bude potrebno, ali, nije mogao da ranču udahne pravi život bez koga su stvari i životinje samo to i ništa više. Neko je morao dati smisao svemu tome, pokrenuti život novim putem, prema novim horizontima bez ružnih senki prošlosti.

Prigrlio je Čeriti čvršće i na svojim prsima osetio toplinu njenog tela. Da, Čeriti pomislio je, ostaću s tobom izvesno vreme. Bar dotle dok shvatiš da je u životu sve prolazno.

Mesec dana kasnije, poštar-telegrafista Džerom Kejn zaustavio je Čeriti kad je prolazila pored stanice pošte i telegrafa i pružio joj jedno pismo.

— Za gospodina Holideja. Nisam ga video već nekoliko dana, a može se desiti da je nešto hitno.

Čeriti je uzdrhtala i srce joj se smrзло u santu leda. Zar već, pomislila je. Znala je da Holidej neće ostati s njom zauvek, ali, njegov odlazak joj je izgledao nekako dalek i nestvaran. Pismo je podsetilo da sem njenog sveta u kome ga je ljubomorno držala, postoji i drugi, mnogo širi svet, i da će i Dok Holidej jednog bliskog dana zaplivati ka njemu i ostaviti je da živi od uspomena.

Prkosno je digla glavu i povezla kula ka izlazu iz grada. Ipak, mogla, je reći da je imala sreće. Nije ni očekivala da će Holidej ostati njen zauvek, a za ovih nekoliko ne-

delja doživela je više nego što mnoge žene dožive za ceo život.

A pismo? Neće mu ga dati odmah. Zadržaće ga malo, možda nekoliko

dana, tek koliko da se privikne na pomisao da više neće biti s njom.

A dotle, učiniće sve da im ti dani postanu nezaboravni.

K R A J

čitajte sledeći broj **DOKA HOLIDEJA**

BROJ 110

izlazi 15. juna 1981.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
